

halkın denizi
denizleşen halkla
Buluşuyor

Yürüyüş
6 MAYIS
CUMA **19³⁰**
Kadıköy / Boğa
Mehmet Ayvalıtış Parkı'na Yürüyüş

halkın denizi
denizleşen halkla
Buluşuyor

KONSER
emeğe ezgi
7 MAYIS
CMT **19³⁰**
Deniz Gezmiş Parkı
MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

DEVİRİMİZİN ÖNDERLERİNİ ANIYORUZ

İstanbul
Yürüyüş: 6 Mayıs Cuma, 19.30/ Kadıköy Boğa
Konser: 7 Mayıs Cumartesi, 19.30
1 Mayıs Mahallesi / Deniz Gezmiş Parkı

Ankara
Otobüs Kalkış:
Vedat Dalokay Düğün Salonu Önü (Kurtuluş Parkı Yanı)
Saat: 09.00
Mezarlık Anması : 6 Mayıs 10.00 Ankara Karşıyaka Mezarlığı 2 No'lu Kapı

İzmir
Otobüs Kalkış:
5 Mayıs Perşembe
Saat:23.30
Yer: Sabancı Kültür Merkezi/ Konak
İletişim Numarası: 05074124851

Antep
Yürüyüş: 6 Mayıs
Toplanma: 18.00 Balıklı
Parkı
Basın Açıklaması: 18.30 Yeşilsu Parkı

Antakya / Samandağ
6 Mayıs Cuma
Toplanma: 16.00'da Abdullah
Cömert parkı
Yürüyüş: 16.30
Anma: Yeni Park

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

27 Nisan - 11 Mayıs 2016/ S 308 / 1 TL

İstanbul'da 1 Mayıs bölündü. 1992 yılında Taksim diyenlerle izinli alana gidenler şeklinde bölünmüştü 1 Mayıs kutlamaları. O tarihten itibaren Leninistler tek başlarına omuzladılar görevi. Taksim'de ısrarı sürdürdüler, devrimin vicdanı oldular. 2007 yılından itibaren Taksim ısrarı kitleleşti. Sendikalar, meslek örgütleri ve cümle sosyalist hareket yüzünü Taksim'e döndü. O dönemde devlet sendikaları ve sosyal-reformistler tartışmaya açmak istedi Taksim'i. Oysa sınıflar mücadelesi pratikte bu tartışmayı aşmış, Taksim'i tek merkez haline getirmişti. O tarihten sonra sürekli büyüyen kitlelerle Taksim kuşatması sürdü ve nihayet 2010'da burjuvazi pes etti; Taksim yasağı paramparça edildi. Milyonlar aktı Taksim'e. Tartışmasız tek 1 Mayıs, tek 1 Mayıs Alanı.

Sermaye sınıfı ve devlet Taksim'e akan milyonlar karşısında dehşete düştü. 2013'te tekrar yasak geldi gündeme. Ama milyonlar için 1 Mayıs'ta alan/yer tartışması sözkonusu değildi. Taksim tüm emekçileri, devrim güçlerini birleştiren yerd. Devletin yasakları, saldırıları ve baskıları kar etmedi. Nihayetinde Gezi ayaklanması patlak verdi. Taksim Komünü ilan edildi. Taksim bir kez daha ayaklanan milyonların merkezi haline geldi.

Taksim, emekçiler için asla tartışma konusu olmadı. Onu her

fırsatta tartışmaya açan sosyal-reformizmdir. Burjuva uzlaşmacılığın alamet-i farikalarından biri oldu Taksim'i tartışmak. Üstelik Gezi döneminde “yasaklı meydanları özgürleştirmek” temel taleplerden biriydi ve bugün Taksim'den çarkedenlerin hepsinin imzası vardı altında!

Tarih geriye gitmez. Sınıflar savaşımının pratikte aştığı sorunlar yapay bir şekilde yeniden dirilmez! Sosyal-reformizmin Taksim korkusu, bu saatten sonra karşılık görmez! Sosyal-reformizm, onlarla birlikte hareket eden sendika merkezleri ve meslek örgütleri, “salt bu sene için” deseler de, yönlerini Taksim'den Bakırköy'e çevirmekle gerici ve bölücü bir tutum almış, 1 Mayıs'ı bölmüşlerdir. Bölücülüklerini “emekçiler Bakırköy'ü tercih etti” manşetleriyle yutturmaya çalışmaları boşuna. Çeşitli sendika ve şubelerin açıklamaları da, sosyalist çevrelerin açıklamaları da “emekçilerin Bakırköy'ü tercih ettiği” safatasını boşa çıkarmaya yeter. Bakırköy'ü tercih eden sosyal-reformizmdir, militan uzlaşmacılık çizgisidir.

Devrimde, değişimde, özgürlükte ısrar edenlerin hedefi Taksim'dir. Bir kez daha Taksim'de ısrar, devrimde ısrardır. Hedef Taksim!

Devrim >>Editör...

BÜTÜN YOLLAR AYAKLANMAYA ÇIKIYOR

Türkiye, 2016'nın 1 Mayıs'ına Kürdistan'da iç savaşın şiddetlenip derinleştiği, Türkiye'de her biri büyük devrimci kitle eylemlerine neden olabilecek sorunların biriktiği, toplumun emekçi sınıflarının, işçilerin, yoksulların patlama noktasına geldikleri koşullarda gidiyor.

Kürdistan üzerine söz söylemeye gerek yok. O topraklarda dünyanın gözü önünde bir silahlı ayaklanma yaşanıyor. Faşist devletin tankla, topla, her türlü “özel kuvvet”iyle, katil sürüleriyle bile bastıramadığı bir ayaklanma.

3

Toplumsal Devrimci Öncülük

C.Dağlı

2

Kent Savaşları
Yeni Gezilere Gebe

Umut Çakır

4

Devrimin Kaderi
Milyonlarca Emekçiye Bağlı

Özgür Güven

5

İç Savaş Korkuluğu

Ali Varol Günel

8

Yaşanan Katliamlara,
Olanak ve Görevlere Dair

İ.Cevat Çetiner

9

TOPLUMSAL DEVİRİMCİ ÖNCÜLÜK

BAŞYAZI

C. Dağlı

Toplumsal devrim, işçi sınıfının öncülüğünde geniş halk kitlelerinin eseri olacaktır. Kaçınılmaz olan devrim, pratik olarak da karşımıza çıkmışsa, devrimi gerçekleştirme durumuyla karşı karşıyaysak, burada sonuç almak için yalnızca devrimci öncünün mücadelesine değil, geniş halk yığınlarının konumlanışına bakılacaktır. Mücadelenin bu aşamasında sonuca varma, milyonların harekete geçmesine bağlıdır.

Devrim gerçekleştirilse bile devrimin kazanımlarını korumak ve geliştirmek için büyük halk kitlelerinin desteği gerekir. Halk kitlelerini bilinçli ve etkin desteğine dayanmadan bırakılm devrimi daha ileri götürmeyi elde edilen kazanımlarını bile koruyamayız.

Peki devrimci sınıf, devrimin öncüsü, yani işçi sınıfı geniş halk yığınlarının yanına nasıl çekecek, öncelikle bakış açısını kendisiyle sınırlı tutmayacak, devrimci hareketi yalnızca kendisiyle sınırlı görmeyecek. Bakış açısını yalnızca kendi sorunlarıyla sınırlı tutması, meseleye dar yaklaşımıdır. Böyle bir dar yaklaşım, işçi sınıfının halklara önderlik etmesinde kendi kendine engel oluşturuyor. Devrimci sınıf bu dar yaklaşımı, dikkatlerini toplumun tüm alanları üzerinde yönelterek, tüm ezilen ve sömürülenleri kurtarmadan kendisini kurtarmayacağı bilinciyle hareket ederek aşabilir.

İşçilerin üzerinde görülen meslek dar bakış açısının oluşmasında sendikal örgütlenme anlayışının belli bir rolü var. Sendikalar, meslek birlikleri olarak örgütleniyorlar ve belirli iş kollarında çalışma yürütüyorlar. Federasyon ya da konfederasyon biçiminde örgütlenmeler de, meslek örgütü olma dar bakış açısını aşamıyorlar. İşçiler bu dar yaklaşımı, ancak diğer emekçilerle mücadele birliğine giderek yani sınıf dayanışması göstererek, kent ve kırsal tüm yoksulların kapitalizme karşı mücadelesine önderlik ederek politik devrimci bir anlayış edinecek vb. yollarla aşabilirler.

İşçiler yalnızca kendi mesleki sorunlarını çözümü için uğraşırlarsa ve diğer emekçilerin sorunları karşısında ezilen ulusların ve ulusal toplulukların sorunları karşısında kayıtsız kalırlarsa, halka önderlik edemezler. Toplumun ezilen en geniş kesimlerini desteğini yanlarında bulamazlar. Diğer emekçi kitlelerin, ezilenlerin desteğini kazanamayan devrimci sınıf, devrimi başaramaz.

Devrim için halk yığınlarıyla yalnızca bir ilişki içine girmek yeterli değildir; kazanmak için sağlam ve sıkı bir birlik kurmak gerekiyor. Bu yönde asıl çaba göstermesi gereken, girişimde bulunması gereken devrimci ve öncü sınıf konumunda olan işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı onları ikna etmelidir; sağlam, militan, devrimci bir birlik olmadan aynı ve ortak olan düşman sınıf yenilgiye uğratılamaz.

Bu somut tarihsel koşullara göre ister sınıfsal bir ittifak olsun, isterse siyasi bir ittifak olsun, işçi sınıfı ve onun devrimci sınıf partisi yalnızca kendini göz önünde bulundurarak, bu birliği sağlayamaz; sağlamışsa bile devam ettiremez. Devrimci öncü böyle bir politika izlerken bu konuda ilkesiz, hedefsiz davranamaz. Bu değerlerinin yararına, kendi hedefinden amacından vazgeçmek olur.

İşçi sınıfının ve siyasi temsilcisi olan devrimci partisinin birlik sorununda, ittifaklarda izlediği politikanın içeriği açıktır. Bu birlik, burjuvaziye alaşağı etme, devrimi başarma, devrimci bir iktidar kurma hedefine yönelik olmalıdır. Sosyalizme geçiş ve toplumun sosyalist yeniden kurulma sürecinde ise birlik politikası ya da ittifaklar siyaseti işçi sınıfının sosyalizm görevleri çerçevesinde ele alınır.

Devrimci işçi sınıfı hareketi, kapitalizme karşı mücadele görevleriyle bağıntılı olarak ezilen ulusların kendi geleceklerini belirleme hakkını savunur. Ancak bu ilkeye bağlı kalarak, ezilen ulusların işçileriyle en sıkı birliği sağlayabilir ve halkların mücadele birliğini gerçekleştirebilir. Ezen ulusun işçileri, UKKTH'nı yalnızca ilkesel olarak savunmakla yetinemezler. Pratikte, günlük mücadelede, Kürt ulusu ve ulusal topluluklar üzerindeki ulusal baskıya karşı, ırkçı ve şoven politikalara ve uygulamalara karşı en uzlaşmaz ve en kararlı bir biçimde mücadele ederler ve etmelidirler. Ezilen ulusun işçileri enternasyonal bir anlayıştan ödün vermeden ısrarlı olarak mücadelesini sürdürürse, bütün uluslardan işçilerin devrim kavgasında birliğini sağlayabilir.

Ekonomizm batağına batmış sınıf örgütlenmesi denince yalnızca meslek örgütlenmesini anlayan, yalnızca kendi meslek ve günlük ekonomik sorunları için dövüşen bir sınıf kendini diğer emekçilerden tecrit eder, dolayısıyla burjuvaziye karşı mücadelede kendini yalnızlığa iter. Kendi darlığını yenemeyen bir sınıf, sömürücü güçleri hiçbir şekilde yenemez. Gerçek anlamda devrimci bir sınıf kendi tarihsel görevlerinin bilincinde olan bir sınıf, tarihsel devrimci görevlerini ancak kapitalizmin ezdiği, sömürdüğü bütün emekçi yığınları yanına çekerek yerine getirebilir.

Ayaklanma somut olarak hazırlanmak söz konusu olduğunda yalnızca kendi gücünün ve hazırlıklarının durumuna bakan devrimci bir sınıf partisi sığ bir anlayışla hareket ediyordur. Bugün devrimci komünist partisinin gücünü çok aşan devrimci bir güç oluşmuştur. Bu güç yılların mücadelesi sırasında oluşmuştur. Ve sürekli olarak egemen sınıflar ve onların devletiyle çatışma içinde. Bu durumda komünist öncü yalnızca kendi durumuna bakmamalı, devrimin oluşmuş en geniş güçlerini harekete geçirmek için çaba göstermelidir.

Nihai hedef, büyük amaç bir kenara bırakıldı mı, dar bir yaklaşım içine düşmek kaçınılmazdır. İşçi sınıfının devrimci komünist partisinin büyük hedefi, evrensel bir hedeftir.

Sibel Sürücü Yaşıyor...

Bir leninist kadın tutsak ve bir ölüm orucu savaşçısı... Sibel Sürücü...

Tokat Niksar'da başlamıştı devrim mücadelesine ve İstanbul'un emekçi semtlerinde işçi ve emekçilerle, yoksul halkla birlikte atmıştı yüreği... Emekçi halklar için verdiği sosyalizm mücadelesi, onu gecekondulardan 13 Mart GKB Merkez Komitesine taşımıştı...

Ve ardından tutsaklık... 19 Aralık zindan savaşlarını Ümraniye'de karşıladı Sibel Sürücü ve 4 günlük savaşın ardından Kartal zindanına götürüldü.

Burada başladığı açlık grevini Ölüm Orucu eylemine çeviren Sibel Sürücü, 124 gün dayandı eyleme...

F tiplerine karşı başlatılan ve 122 kişinin ölümsüzleştiği, yüzlerce kişinin zorla müdahalelere sonucu sakat kaldığı Ölüm Orucu eyleminde O da müdahale için Bayrampaşa Zindanına götürüldü. 19 kiloya kadar düşen Sibel Sürücü müdahaleyi kabul etmedi.

22 Nisan 2001 günü kalbi dayanamayan Sibel Sürücü, hayatını kaybetti.

Sibel, kavgasını sürdürdüğü yoksul emekçi halkların yanına defnedildi. İktideli Ayazma mezarlığına defnedilen Sibel Sürücü'nün sermaye ile savaşını burada da bitmedi. Mezarı, 2013 yılında Ağaoglu'nun yapacağı inşaat için pek çok mezar ile birlikte ailesinden habersiz Haramidere Gülbahçe Mezarlığı'na taşındı.

Sibel'e

**Ay vurur yüzünün allığına
Bir başka kızılışır umudun rengi
Böğürtlen karasına çalar saçlarını
Lacivert gecelerin ortasına çakılır kahrı.
Dile gelir bütün çiçekler
Uğultular dile gelir, türkülenir.
Nice yıldızların arasında
Bir de senin gözlerin yerini alır.
Kolay değil ölümü damla damla yudumlamak
Kolay değil zulme karşı amansızca direnmek
Dalında bir çiçek olup
Yaşam suyunu reddetmek kolay değil
Onaltısında direnişin kavgası
Yirmüçünde zindanların kızıl gülü olmak
Yirmidördünde ölümsüzlük şiarını haykırmak
Koca bir yürek taşıyarak
Yarınlarda yaşamak her yiğidin harcı değil.**
Sevcan

“Haklarınızı Bilerek Serinkanlı Olun”

23 Nisan Cumartesi günü saat 14.00'te Antep'te Ayışığı Sanat Merkezi'nde Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatların konuşmacı olduğu “Haklarımızı Biliyor muyuz?” paneli düzenlendi. Panelde ÇHD avukatları gözaltı, soruşturma, kovuşturma evreleri ve tutuklama halinde ve de toplantı, gösteri yürüyüş halinde haklarımızı anlattı.

ÇHD avukatlarından Fırat Kayacan, Kahraman Çiçek, Hasan Kuyuş ve Bülent Öztürk panelist olarak katıldılar.

Panelde sözü ilk Av.Fırat Karçan aldı. Fırat Karçan konuşmasında; 1 Mayıs öncesi bu etkinliğin anlamlı olduğunu vurgu yaparak ilk önce herkes tarafından bilinmesi gereken şeyin, kimsenin izin veya başvuru yapmadan anayasal bir hak olarak ifade özgürlüğü kapsamında basın açıklaması yapma hakkı olduğunu söyledi. Bunların dışında, yaşanabilecek bir gözaltı sırasında ilk olarak sağlık muayenesinin olması gerektiği, herhangi bir darp durumunda doktordan darp raporunun istenmesi ve mahkemeye sunması gerektiğini anlattı. Darp durumunda suç duyurusunun her an yapılabileceği, gözaltı sırasında ifade vermeden önce avukat tutma haklarının olduğu, kişinin avukat tutabileceği gücü olmaması durumunda emniyetin avukat getirme zorunluluğu olduğu ve avukat gelmeden ifade vermeme hakkı olduğu, ayrıca avukatı ile özel bir oda da ayrıca konuşabilme hakkının olduğuna dikkat çekti.

Sözü Av.Kahraman Çiçek aldı. Kahraman Çiçek konuşmasında, yaşanabilecek herhangi bir gözaltı durumunda hazırlanan tutanaklara okunmadan imza atmama haklarının olduğunu belirterek, kişinin kimlik bilgileri dışında

Sibel Sürücü Anıldı

Devrimci tutsakların 19 Aralık 2000 Zindan katliamının ardından başlattıkları Ölüm Orucu eyleminde sonuzluğa uğurladığımız Sibel Sürücü, Hadımköy Gülbahçe'deki mezarı başında anıldı.

Sabah saatlerinde çiçeklerle mezarlığa giden yoldaşları Sibel Sürücü'nün sevdiği çiçeklerle bezediler.

Sibel Sürücü ve tüm ölümsüzleşen devrim savaşçıları adına saygı duruşu yapılarak "Sibel Sürücü Ölümsüzdür", "Sibel Yoldaş Yaşıyor Leninistler Savaşıyor" sloganları atıldı.

Sibel Sürücü'yle aynı süreci yaşamış ve onu tanıyan Emekçi Kadınlardan bir yoldaşı kısaca Sibel'in ailesini yaşamını, dışarıda ve zindanlardaki sürecini anlattı. Yoldaşı, emekçi bir ailenin devrim mücadelesine katılmış üç çocuğundan biri olan Sibel Sürücü'nün devrim mücadelesine ilişkin düşüncelerini, diğer siyasetlerden arkadaşlarının zindandaki ve ölüm orucu sürecine ilişkin anlatımlarını paylaştı.

Sibel Sürücü'yü okuduğu "Daima" adlı kitapta anlatılanlar ve yoldaşlarının aktardığı anılarla tanıdığını belirten genç bir kadın yoldaşı ise "Sibel hakkında öğrendiklerim beni çok etkiledi. Devrim mücadelesi konusundaki duruşu, görev anlayışı, her koşulda umutla ve çözüm üreten sevgi dolu kişiliği bizler için çok güzel bir örnek ve bizlere çok güzel bir mücadele biçimini miras bıraktığını düşünüyorum" dedi.

Sibel Sürücü'yle tanışmış olan yoldaşları onunla paylaşıtları anılarla Sibel'i anlattılar. Bilime ve felsefeye olan ilgisi, teknik konulara ilişkin merakı ve bilgisi, devrim ve partiye karşı görev anlayışı ve şaşmaz disiplini yanında sevgi dolu oluşu sakinliğiyle tanıdığını aktaran yoldaşları, Sibel Sürücü'nün yaşamıyla ve eylemiyle komünist bir savaşçı olarak kendilerine yol gösterdiğini ifade ettiler.

Sibel'in çocukluk arkadaşlarından birisi de onun sevgi dolu, paylaşımcı, bulunduğu her yerde sorumluluk yüklenen bir insan olduğunu aktardı. Çocukluk yaşlarında tanıdığı Sibel Sürücü'nün Ölüm Orucuna girdiğini ve ölümsüzleştiğini öğrendiğinde çok etkilendiğini ifade ederek, "Mücadelesiyle ve dostluğuyla anısı hep yaşayacak ve yol gösterecek komünist kadınlardan biri de Sibel'dir" dedi.

Emekçi Kadınlardan birisi Sibel Sürücü hakkında okudukları ve dinlediklerinden etkilenecek yazdığı şiiri paylaştı.

Ölüm Oruçları sürecinde zindanda olan bir yoldaşı da Sibel Sürücü ile karşılaşma şansını olmadığını, mektuplar ve aktarılanlarla tanıdığını belirterek "Devrim mücadelesinde yer almış her komünist partinin yolunda köşe taşları olan olaylar ve kişiler vardır. Genç bir parti olan Leninist Parti'nin tarihinde de zindan savaşları ve ölüm orucu süreci bu yol üzerindeki olaylardan birisi. Leninist Parti'nin tarihinde yerini almış Agit ve Cihan yoldaşlar gibi Sibel yoldaş ve Aysun yoldaşlar köşe taşları olmuş genç komünist savaşçılardır. Zindan savaşları sürecinde büyük çoğunluğu genç yaşlarda olan yoldaşlarımızdan biri de Sibel yoldaşı ve 24 yaşında ölümsüzlüğe uğurladık. Sibel yoldaşın yaşamı devrimci, komünist bir insanın nasıl olması gerektiğine ilişkin örneklerden biridir. Bize düşen de mücadele-mizle onun anısını yaşatmaktır" dedi.

Sibel yoldaşın yaşamından anılar aktarılmasının ardından genç yoldaşları "Sibel Yoldaşın sevdiği şarkıları öğrendik" diyerek mezarı başında Sibel yoldaşa sevdiği parçaları seslendirdiler.

Sibel yoldaşa sloganlar eşliğinde devrim sözü verilerek anma sonlandırıldı.

Sibel yoldaşa sloganlar eşliğinde devrim sözü verilerek anma sonlandırıldı.

Sibel yoldaşa sloganlar eşliğinde devrim sözü verilerek anma sonlandırıldı.

madığını belirtilmesine rağmen tutuklanmanın gerçekleştiğini örnek verdi.

Ardından konuşmasına yasalarda ve yargılama sürecinin farklı geliştiğini, ancak kişilerin kendi anayasal haklarını bilmesi üzerine konuşmalar yapıldı.

Daha sonra söz alan Av.Bülent Öztürk, "meşru olan sizlersiniz bunu aklınızdan çıkarın" diyerek suçluluk psikolojisiyle hareket edilmemesi ve haklarını bilerek serinkanlı olunması gerektiğini söyledi.

ÇHD avukatları, gözaltı durumunda emniyetin baro tarafından gönderileceği avukatlara dikkat edilmesi gerektiğini, mümkünse Çağdaş Hukukçular Derneği avukatlarından avukat istenilmesinin altını çizdiler. Bu amaçla kurulmuş olan ÇHD'nin insan hakları temelli bir kuruluş olduğu ve yaşanan her hukuk dışılığın, yargısız infaz, yasadışı yargılamaların karşısında durduklarını ve durmaya devam edeceklerini belirterek konuşmalarını sonlandırdılar.

suşma hakkının olduğunu, şiddet içeriği oluşturmayan, barışçıl olduğu sürece istediği zaman istediği yerde basın açıklamalarının anayasal hak olduğunu anlattı. Son süreçte yargılama karşılaştıkları bir durumu örnek gösteren Çiçek, el yazısıyla yazılmış isim listelerinin örneğin piknik yapmak için oluşturulmuş bir listenin üstündeki boşluğu daha sonra emniyetin farklı şeyler yazmak suretiyle bu listedeki insanların tutuklandıklarına, kağıdın üstünde yazan yazının müvekkile ait ol-

Amed'de Bir Kadın Daha Katledildi

27 Nisan... Amed Ofis'te bir kadın, karısından karşıya geçerken, polislin "kirpi" diye tabir edilen zırlı aracı tarafından ezildi... Polis önce "dilenciydi" dedi... Bu cina-

yete tepki gösterenlerin sayısı dakikalar ilerledikçe arttı, "Katil devlet" diye haykırılmaya başlandı. Kirpi taşlandı, tekmelendi, yumrukları, acılı-öfkeli çıplıklar yükseldi...

Ve polis hemengbaz bombalarıyla toplanan halka saldırdı, öfkeli kalabalığı dağıtmaya çalıştı...

Kadının yerdeki cenazesini kaldırdılar, ardından TOMA geldi ve su sıkı, katledilen kadının kanını temizledi yerden...

Devletin zerre kadar değer vermediği bir insan hayatı daha gaz bombaları ve zayıklı su eşliğinde silindi gitti...

Ama gün be gün biriken bu öfkeyi silemeyecekler... Kana-cana doymayan bu sistemi, kadınlar öfkeleriyle yıkacaklar...

1 MAYIS TAKSİM ÇAĞRISI, AYAKLANMA VE DEVRİM ÇAĞRISIDIR!

Editör

Baş Tarafı 1. Sayfada

Türkiye tarafında ise, biçim olarak farklı bile olsa içerik olarak aynı öze sahip, Haziran Halk Ayaklanması gölgede bırakacak bir ayaklanma, yeniden mayalanıyor.

Bunun sayısız belirtisini görüyoruz. Her şeyden önce polis baskısı ve terörü, halkta derin bir öfkeye yol açmış durumda.

Devletin başındaki adamın her davranışı halk kitlelerinde nefret ve öfkeye neden oluyor. Ona duyulan nefret, öfke ve kin gibi duygular ulusal sınırları aşmış, uluslararası bir boyuta ulaşmış. Devletin faşist terörü artık dünya halkları tarafından yakinen biliniyor.

İktidardaki dinci faşist partinin kadınlara yaklaşımı, bu yaklaşım sonucu kadın cinayetle-

rinin günlük, sıradan bir vaka haline dönüşmüş olması devlete ve dinci faşist partiye karşı bir başka öfke ve nefret kaynağı durumunda.

Dinci faşistlerin fitratında olan “çocuk taci” gibi vakalar halkların vicdanını derinden yaraladı. Dinci faşist partinin bu vakaları savunması, dahası bizzat zemin hazırlayıcısı olduğunun alenileşmesi, halkın yarasına basılan tuz etkisi yarattı.

Halkın bu mesele nedeniyle sokaklara dökülebileceği ve yeni bir “Gezi Ayaklanması” olabileceği hükümet yetkilileri tarafından ifade edildi. Dinci faşist iktidar ve devlet, yeni bir halk ayaklanmasından ciddi biçimde korkuyor.

Korkuları boşuna değil. Dinci faşist iktidar ve faşist devletin her adımı, tekeli burjuva egemenliği ayakta tutmak, yıkılmaktan kurtarmak için aldıkları her önlem emekçi sınıflar arasında ayaklanmanın tohumlarını yaygınlaştırıyor.

Aleviler, haklı olarak kendilerine karşı dinci faşist iktidarın bir katliam hazırlığında olduğunu; dinci faşist sürüleri böyle bir katliam için örgütlediğini, belli yerlere yerleştirdiğini görüyor ve buna karşı bir mücadele geliştiriyorlar.

Geçmiş “Kanlı Pazar”la birlikte anılan Meclis Başkanı'nın anayasa ve laiklikle ilgili yaptığı açıklamalar Alevilerin endişelerini daha da artırdı. Şeriat toplumuna doğru gidildiği ve buna karşı faşist iktidar ile onun başındakini hedef tahtasına oturtmak gerektiği düşüncesi Alevilerde ve emekçi sınıflarda giderek yayılıyor.

Saymakla bitmeyecek bu tip gelişmeler birbirini ardı sıra geliyor ve her gelişme kitleleri ayaklanmaya doğru adeta itekliyor.

Kitlelerdeki yıkıcı öfkenin, kin ve nefretin; kısacası patlayıcı öğelerin muazzam derecede

biriktiğinin farkında olan faşist devlet ve dinci faşist iktidar bu patlayıcılarla yüklü kitlelerin biraraya gelmemesi, bir sele dönüşmemeleri için her toplantıyı, her gösteriyi anında ezmeye, ortadan kaldırmaya çalışıyor.

Türkiye işte bu koşullarda 1 Mayıs 2016'ya gidiyor. Ortam, Haziran Halk Ayaklanması öncesine fazlasıyla benzeyen bir ortam.

Ortamın son derece devrimci olduğu, iç savaşın büyük silahlı çatışmalar ve ayaklanmalar biçiminde sürdüğü koşullarda 1 Mayıs'ın devrimin simgesine dönüşen Taksim Alanında kutlanması için çağrı yapmak ayaklanma ve devrime çağrı yapmaktır.

Tersi de doğrudur: Bu çağrıya uymayarak 1 Mayıs'ı devletin, hükümetin gösterdiği yerde kutlamaya razı olmak ayaklanma ve devrimden kaçmaktır. 1 Mayıs'ta Taksim 1 Mayıs Alanı'ndan kaçmanın başka bir adı ve anlamı yok.

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI TAKSİM'DEVİZİ!

Sendikalar 2016 1 Mayıs'ını Bakırköy'de kutlamak istediklerini açıkladılar. Böylesi bir açıklamadan sonra sermaye sınıfının ve dinci faşist devletin şimdiden bir kutlama yapacağı aşıkardır da, tarihsel bir geri adım atan sendikalar değil 1 Mayıs'ta, sonrasında da bir kutlama yapabilir mi bilmiyoruz!

Olayların seyrine baktığımızda DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin oluşturduğu platformun Taksim dışında bir alana yönelme kararını bugün değil, ta işin başında almış olduğu anlaşılıyor. Tıpkı Taksim Komünü'nün son gününde yapılan toplantılarda “kapalı kapılar ardında alınan karar” oldu bitti ile dayatmak istemeleri gibi. Kararlı bir duruştan uzak, temennilerle başlayan Taksim çıkışı Bakırköy'de sonlanmış bulunuyor. İçişleri Bakanı'nın ağzından dökülen teşekkür durumu özettir.

Geçen yılki “nasıl Taksim'e çıkılmaz” deneyiminden sonra, bu yıl daha planlı bir “Taksim'den çark ediş” sürecine tanık oluyoruz. Çok değil neredeyse 2 hafta önce Taksim'de olmak istediklerini, hatta olacaklarını açıklayan sendikalar soluğu Bakırköy'de aldı. Gerekçeler bildik, tanıdık. Ki geçen hafta grup konuşmasında bizzat Demirtaş dile getirmiş, güçleri bir yasal alanda toplamının önemli olduğunu söylemişti. Sosyal-reformistlerin de yoğun mesaisiyle 1 Mayıs'ı Bakırköy'de kutlama kararı alınmış oldu. Daha bir ay önce Newroz kutlamalarına yasaklanan Bakırköy, devletlünün icazetiyle 1 Mayıs için “miting alanı” hüviyetine bürünüverdi!

1 Mayıs konusunda alan tartışmaları yapmak, gelinen aşamada geri bir tutumdur. Bizzat sınıf mücadelesinin pratiği bu sorunu çoktan çözüme bağlamıştı. Bu çözülmüş sorunu her sene tekrar tekrar gündeme getiren devlet, sermaye sınıfı ve sosyal-reformistler olmuştur. Her defasında Taksim'i tartışmaya açan bunlardır. Ve işin en tuhaf yanı şudur ki, bizzat Gezi döneminde altına imza attıkları “yasaklı meydanların özgürleş-

tilirmesi” temel belgilerden biridir. Bu “yasaklı meydanların” başında Taksim gelmektedir. O imzanın sahipleri her sene Taksim'i tartışmaya açarak, ve bu sene açıktan 1 Mayıs'ı bölmek yoluyla nasıl bir geriye çark durumunda olduğunu göstermektedirler. Toplantılarda devrimci kurumların ısrarlarına, Taksim'den vazgeçmenin 1 Mayıs'tan vazgeçmek olduğunu ifade etmelerine rağmen, sosyal-reformizm militan uzlaşmacı bir tutumla 1 Mayıs'ı bölmüş ve Bakırköy'e çark etmiştir. Bu “günahı” ağır bir zincir olarak boyunlarında taşıyacaklardır.

Denizlerin Bayrağı Taksim'e

Artık kaybedecek zaman yok! Saflar netleşti. Proletaryanın kızıl bayrağını Taksim'de bir kez daha dalgalandırmak, emekçilere umut olmak ve faşizme karşı mücadeleyi kararlılığını sürdürmek için çalışmalara hız vermeliyiz. Var gücümüzle Taksim'de 1 Mayıs'ı güçlü biçimde kutlamak için çalışmalıyız.

Zira 1 Mayıs'ta Taksim'de olmak sermaye sınıfıyla dişe diş bir mücadeleye varız demektir. Devrim ve sosyalizm iddiasını kararlıca savunmak demektir. 1 Mayıs'ta Taksim'de olmak Gezi ayaklanmasının izinden yürümek, devrimi istemek demektir. Bu yüzden sınıf bilinçli her işçi-emekçi, gençler, kadınlar faşizmin engellemelerine ve yasaklarına karşı 1 Mayıs alanı Taksim'i hedeflemelidir.

Sermaye sınıfı ve dinci faşist iktidarla uzlaşma yok! Geri adım Yok! Tüm gücümüzle proletaryanın devrim iradesini 1 Mayıs alanına taşıma ve “zafer kadar” devrim şiarıyla yürüme zamanı!

**1 Mayıs'ta Taksim'e!
Taksim'de İsrar, Devrim'de İsrardır!
Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar
Her Şey Emekçinin Olacak!**

Mücadele Birliği Platformu

Devrime Yürüme Zamanı!

Türkiye, Kürdistan ve Dünya'da 1 Mayıs'a girilirken devrim, sosyalizm ve özgürlük mücadelesinde her gün kitlelerin sisteme karşı ayaklanmaları yaygınlaşıyor. Proletarya ve emekçi kitleler, emperyalist kapitalist sisteme karşı olan savaşımızda yeni bir tarih yazmak için ayağa kalkmış durumda. Devrim, yeni bir tarihe, topluma hızlı adımlarla yürüyor.

Faşist devlet ve sermaye sınıfı bu sürece girerken bütün olanaklarını ve imkanlarını seferder ederek işçi sınıfı derinleştiriyor. Türkiye ve Kürdistan 1 Mayıs'a faşist devletin topyekün saldırılarıyla giriyor.

Kürdistan'da kürt şehirleri aylardır devletin tankı ve topuyla yıkılıyor. Kadınlar, gençler, çocuklar vahşice katlediliyor. İnsanlar evlerde yakılarak öldürülüyor. Nazi faşizmi örnek alınarak katliam ve yıkım uygulanıyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler baharı sokaklarda, grevde eylemlerle karşılıyor. İş cinayetleri, işten atmalar ard arda geliyor. Kapitalist sistemin çürümüşlüğü işçi sınıfı ve emekçileri ölüme mahkum ediyor.

Egemen sermaye sınıfı ve dinci faşist hükümet, bu katliamları, baskıları toplumu yozlaştırmak, korku yayıp kendi yıkılışını ertelemek çabasında. Ama nafi! Devletin yaptığı bütün bu katliamlar kendi yıkılışını durduramayacaktır.

Tarihsel bir süreçten geçiyoruz. Bir yandan kendi yıkılışını engelemek isteyen ve bunun için her türlü katliamı yapmayı göze alan ve yapan faşist bir düzen diğer tarafta açlığın, yoksulluğun olmadığı, insanca özgür bir dünyada yaşamak için onurluca savaşan emekçi halklar.

Milyonlar olan bizler, bir avuç kokuşmuş asalak sınıftan daha güçlüyüz. Tarihsel bir süreçte, yepyeni bir tarih yazmak için 1 Mayıs'ta Taksim'e devrime!

Taksim bir çizgidir. Devrimin ve karşı devrimin irade savaşlarıdır.

İşçiler, emekçiler, gençler, emekçi kadınlar, devrimin zaferi kaçınılmazdır. Yaşadığımız bütün acılar, maruz kaldığımız bütün katliamlar, bu uğurda verilen bütün bedeller, devrimin kendi sesi ve nefesidir. Devrimin sesi ve nefesi olan Taksim Meydanı'nın yasaklanması, tarihsel anlamını bir defa daha göstermiştir. Faşist devletin Taksim korkusu bundandır. Çünkü Taksim devrimdir, onurdur. Şimdi milyonlar olup Taksim'e akma zamanı! Şimdi devrim ve sosyalizm şiarı ile Taksim'e, devrime yürüme zamanı....

TKEP/Leninist Rojava Güçleri

Kadınlar 1 Mayıs'ta Taksim'de

Bu sene muamma haline gelen 1 Mayıs için alan tartışmaları yine aldı başını gitti. Oysa ki yıllarca Taksim kazanımı için işçiler bedeller ödemiş, kadınlar gözaltılar yaşamış yılmamış yine de 1 Mayıs alanının Taksim Meydanı olduğundan bir adım geriye atmamışlar. Bu arada kimse üstüne alınıp tarihe yanlış notlar düşmesin 2010 yılına kadar bu alan için işçi sınıfına ısrarla yolu gösteren Mücadele Birliği Platformu olmuştur. Yayalaştırma adı altında işçi sınıfına emekçilere yasaklanan Taksim 2013 1 Mayıs'ı faşist devlet için felaketin habercisiydi. Ardı ardına gelen yasaklar büyük bir ayaklanmayı doğurdu. Milyonlar yüzünü Taksime çevirdi. 31 Mayıs Gezi ayaklanmasını ve sebeplerini nasıl anlayamadıysa bugün yine 1 Mayıs alanının Taksim Meydanı olduğu gerçeğini anlayıp, kabul edemiyorlar.

Neydi bu yıl tekrar 1 Mayısta Taksim mi değil mi tartışmasını yaptırın şey?

Her şehrin kendiyile özdeşleşen meydanları vardır. Bizim 77 kanlı 1 Mayıs'tan sonra devrimle özdeşleşen Taksim meydanımız var. Öyle ki bu meydan kazanıldı, komün kuruldu 17 gün boyunca kadınlar, gençler özgürlüğü yaşadılar. Devrimin kalp atışlarının hızlandığı bugünlerde Taksim'den uzaklaşmakta neyin nesi ve bizim adımıza karar vermeleri.

Durum sadece bundan ibaret değil tabii 20 Temmuz'dan bu yana faşizmin katliamları, sokağa çıkma yasakları, öldürülen kadınlar, gençler, bebekler... Kürdistan'da yükselen devrimi ve bu devrimi ezmeye çalışan Hitler Almanyasını aratmayan faşizm... her gün ard arda gelen çocuk istismarı, tecavüz haberleri, toplumsal yaramız Ensar Vakfı olayı bu kadar çürümüşlük ve savaş halleri tabii ki başka özelemleri ve istekleri de beraberinde getirecek. Ekonomik patlamayı ve krizleri hesaba katmıyoruz bile. Devrimle özdeşleşen bir meydanı açmak demek çelikten bariyer olan faşizmin kırılması demek belki de bugünlerde.

Bu yıl hepimiz çok farklı duygularla gidiyoruz 1 Mayıs'a. Kölece çalışma koşullarını reddederek, katliamları, halkların imhasına dur diyerek, kadın cinayetlerine, tecavüzlere, çocuk istismarlarına göz yumanlara hadlerini bildirip faşizmi yıkmak için 1 Mayıs'ta Taksim'e gidiyoruz.

Bu isteklerimizi Bakırköy'de toplanarak, Kadıköy'e kaçarak, faşist CHP'ye sığınarak elde edemeyiz. Alan tartışmaları biz Emekçi Kadınlar cephesinden son bulmuştur. Kadınların isteği, işçi-emekçi, gençlerin isteği özgür bir dünya. Özgürlüğün yolu devrimdir. Devrim de faşizmin korktuğu milyonların aktığı, özgürlüklerin haykırıldığı Taksim'den geçer.

Tüm Kadınlara çağrımızdır birlikte, daha güçlü haykırarak Taksim'de İsrar Devrimde İsrardır.

EKA (Emekçi Kadınlar)

KENT SAVAŞLARI YENİ GEZİLERE GEBE

UMUT ÇAKIR

Kent savaşları sınıflar mücadelesinde tüm sahneyi kaplamış durumda. Devrimin ve karşı devrimin yakın geleceği bu savaşlarda belirlenecek. Yığınsal devrimci eylemler ise, Newroz' u bir yana koyarsak, henüz ağırlığını koyabilmiş değil, ama sırasını bekliyor.

Devrimci durumun iyice olgunlaşmış artık bir devrim durumuna ulaştığı Haziran günlerinden bu yana mücadelenin genel seyri şöyle özetlenebilir. Haziran 2013'den Mart 2014'e kadar bir dizi genel ayaklanma ve dev kitlesel gösteriler dönemi. Burada kavgaın esası, çıplak bedenlerle (silahsız) polisin üzerine yürümek oldu. Bu dönem 6-8 Ekim ayaklanmasında silahlı biçimlere büründü fakat yarıda kesildi. Bundan sonraki bir yıl boyunca sahnede parlamento için mücadele belirdi. 1 Kasım 2015'e dek süren bu dönem, parlamenter mücadeleye tezat şekilde, Haziran günlerinden bile daha kanlı geçti. Kent savaşları bu çelişik durumdan beslendi ve tüm sahneyi kapladı. Öyle ki, yığınsal devrimci başkaldırıların önünün tümüyle kesildiği, eskide kalacağına dair bir kanaat oluştu. Oysa bu, pek çok açıdan yanıltıcı bir kanaattir.

Lenin, gerilla savaşını incelediği makalesinde şu tespiti yapıyor:

"Gerilla savaşı, yığın hareketinin bir ayaklanma noktasına gerçekten ulaştığı ve iç savaşın 'büyük girişimleri' arasında oldukça geniş bir aralık olduğu bir sıradaki kaçınılmaz bir savaşım biçimidir."

Gerçekten de, on milyonları kapsayacak yaygınlığa ulaşan fakat bir sonuca ulaşamayan bir dizi ayaklanma yaşanmasaydı, şimdiki kent savaşları da olmazdı. Ve buradan hareketle şunu söyleyebiliriz: Yığınsal başkaldırıları bir süre geri plana iten kent savaşları olmasa, iç savaş devrimci sonuçlara ulaştıracak yeni yığınsal eylemler mayalanamaz. Bu ilişkiye daha yakından bakalım.

Obüslerin ve bazukaların karşılıklı gürelediği bugünün manzarasını temel aldığımızda, Haziran ayaklanması nasıl da naif görünüyor. O zaman devrimci kitlelerde henüz devletin uygulayacağı vahşetin sınırlarına dair, zaferin ancak silahlı bir ayaklanmayla kazanılacağına dair belirgin bir fikir yoktu. Orantısız gücün karşısına orantısız zeka konmuştu. Çıplak bedenlerle girilen bir dizi ayaklanmada kitleler, sermaye devletin kurduğu barikatları aşamayınca, bir süreliğine geri çekildiler. Ve devletin zor aygıtlarının üstesinden gelecek örgütlenmeleri, mücadele biçimlerini gündeme taşıyacak gelişmeleri bekletiler. Kürdistan'da patlak veren kent savaşları, kitleler bir süre geri çekilse bile, devrimin geri çekilemeyeceğinin açık kanıtlarını sundu. Partilerin ya da grupların değil, ama bir bütün olarak tarihsel gelişmelerin, olgunlaşmış nesnel çelişki ve çatışmaların ürünü olan devrim, gücünü ancak kent savaşları ile koruma altına alabilirdi. Denilebilir ki, devrim, yığınsal ayaklanmaların geride bıraktığı boşluğu (ve elbette, parlamenter ara dönemin yarattığı tahribatı) kent savaşlarıyla telafi ediyor.

Kent savaşları, bir grup kararlı ve gözü kara unsurun sahada kozlarını paylaşmasından öte bir anlam taşıyor. Bu savaş genel sınıf mücadelesinden soyutlanamaz. Etkisi, toplumun tüm köşelerine halka halka yayılıyor. Devrimin başlangıcı olan bir dizi ayaklanma ile iç savaşın sonuç alıcı girişimleri arasındaki uzun boşluk, sermaye egemenliğini askeri, siyasi ekonomik ve ahlaki yönlerden çöktüğüne götüren dinamikler tarafından dolduruluyor. Faşist iktidarın ağız burnu kan ile dolduğu, bu dört dörtlük çöküş daha da kaçınılmaz hale geliyor ve böylece, silahlı grupların savaşımının tarihi rolünü yerine getirmesine sağlıyor. O tarihi rol ki, yığınları sonuçsuz kalan bir dizi silahsız ayaklanmadan, egemenleri devirecek zor araçlarıyla donanmış bir başka yığınsal ayaklanmalar dizisine hazırlamaktan ibarettir.

Tekelci sermaye ve faşist devleti dört dörtlük bir çöküşe götüren ve bizzat kent savaşlarından fırlayan gelen bu etmenlere kısaca değinelim.

İlki, elbette askeri çöküştür; tekelci sermayenin elinde tuttuğu mızrağın sivri ucu kırılmak üzeredir. Geçit vermeyen ve büyük kayıplara neden olan kentler, faşizmin en eğitimli ve en vahşi kararlılıktaki savaş unsurları için, moral çöküş ve dağılmanın başladığı yerler oldu. Çöken moralallerini düzeltmeye, ne Nazlı Çelik haberciliği, ne Genel Kurmay heyetleri, ne havay kolileri ne de beş yıldızlı tatil vaadleri yeterli oldu. İntihar ve istifa haberleri birbirini kovaladı. Savaşta cesaretini kaybeden birlikleri gayrete getirmek için komutanlar ve müdürler ön saflara geçti, yine olmadı. Operasyonun komuta merkezi, karargahlardan sokaktaki birliklere devredildi. Ve kaos başladı: Bir sokakta ilerleme cesareti gösteren tümler, yan sokakta geri çekilenler ile kavga ya tutuştu. Kısaca, kendi disiplinini ancak otoriteye kayıtsız şartsız uymakla sağlayabilen militarist bir savaş organizasyonu, bel kemiğini kaybetti. Ve bütün bunlar, silah kullanmayı ancak barikatlar ardına öğrenme şansı bulan kent savaşçıları karşısında yaşandı. Faşist militarist silahlı gücün en eğitimli ve gözü kara merkezinde yaşanan moral çöküş ve dağılmanın, kısa sürede çeperdeki düzenli birliklere sıçrayacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Savaşın ileri siperlerinde yaşanan bu dağılmanın, siyasi alandaki çöküşü hızlandırdığı çok açık. Bunun en belirgin örneği, MHP'de yaşanan çatlama. Hükümetteki partiden çok daha köklü ilişki ve bağlarla devletin has partisi olan MHP'nin tam da "devletin bekası kırmızı alarm veriyor" dediği bir zamanda çatırdaması, ilginç olduğu kadar tipiktir. Tekelci sermaye partilerinin hepsini saran depresyonun ön sarsıntılarında yaşanan.

Emperyalist efendilerden yedinci tekmelerden sonra devrimin önüne bir kurban gibi atılacağı az çok belli olan RTE kendisini kameralar önünde "Unutun müzakere lafını" diye azarlayınca, Davutoğlu soluğu Finlandiya'da aldı ve burada Ahtissari ile görüştü. Bu kişi devrim ateşini müzakere ile söndürme uzmanıdır. Görünen o ki, en tepede gözlerden artık saklanamayan yarımalar, açık çatışmalar ve satışlara doğru yol alıyor.

Çöküşün üçüncü ayağında ekonomi var. Kent savaşlarının turizme vurduğu darbe biliniyor. Ama dahası var. İç savaş şiddetlendikten sonra, ekonomiden kaçan sıcak para, tüm zamanların rekorunu kıldı. Finans sıkıntısı çeken şirketler şimdi "İflas Erteleme" başvuruları için sıraya girmiş durumda. Bu şirketlere bol keseden kredi veren bankalar ise ne yapacaklarını bilemez vaziyettedir. Geri dönüşü riskli kredi teminatlarından kurtulmak adına, bu teminatları konut kredisine çeviren bankalar yüzünden, büyük şehirlerde ev kiraları astronomik düzeylere tırmanıyor. Böylece kent savaşlarının yarattığı tahribat, dalga dalga ekonominin bütün hücrelerine nüfuz ediyor, emekçilerin sefaletini dayanılmaz kılıyor.

Dört dörtlük çöküşün son ayağı ahlaki çöküştür, bu olmazsa burjuva iç savaş yürüyemezdi. Ensar Vakfı çevresinde odaklaşan "çocuklara cinsel taciz" tartışmaları, bir anda patlayan kanalizasyon çukurları gibi, burjuva toplumun geldiği noktayı gözler önüne serdi. Ahlakı çürüme yeni bir olgu ya da şimdiki hükümete özgü değil, çoktan beri var, ama burjuva egemenliğinin devamına inançla beslenen korku, çürümenin üstünü kalın bir şalla örtmeye yetiyordu. Bu inanç eridikçe korku duvarları da yıkıldı ve emekçiler, iman-aile-vatan çılgınlıkları arasında gizlenen iğrençliği görme fırsatı buldu.

Vahşi ve ilkel içgüdülerini her şeyin üstünde tutan bozulmuş gururların sefil işbirliği olmadan, sermaye sınıfı iç savaşını bu denli vahşetle sürdüremezdi. Bu yüzden, burjuva vahşet ancak buna denk bir iğrençlikteki sefaletle kol kola varolabilir. En aşğılık ruhların koalisyonu, kazandıkları güç ve iktidar koltuklarından, zehirlerini tüm topluma boca edecek fırsat, en iyi iç savaşlarda bulur. Ancak kent savaşçılarından direşkenlikleri, burjuva topluma ve onun devletinin güvenliğine kırmızı alarm durumu yaşattıkça, o kanalizasyon kapaklarını örten şallar etkisini yitirdi. Milyonlarca emekçi, eğer bu iç savaş sermaye tarafı kazanırsa, kendilerini ve çocuklarını nasıl bir iğrençlik çukurundan beklediğini görmüş oldular.

Tek tek ve hepsi, dört dörtlük çöküşün dinamikleri olarak birbirini besleyen, iç içe geçen, milyonları daha büyük bir öfke ve kararlılıkla yeniden sokaklara doğru adeta arklarından iten gelişmelerdir. Bu çöküş dinamiklerini hızlandıran kent savaşları oldu. Ortaya çıkan ve gerçek bir zafer vadeden örgütlenmeler ile mücadele deneyimi, iç savaşın büyük atımlara doğru giden yolda, daha önceki bir dizi deneyimden sonuca ulaşamayan devrimci yığınların kafasındaki soru işaretlerine cevap oluyor. Cizre, Sur'un ölümü hiç sayan kahramanlığı bir anda milyonların sahiplenmesi elbette zor, ama dört dörtlük çöküş işte bu dönüşümü hazırlayan olay ve olguları yaratıyor.

Bugün yaşanan kent savaşları, bir daha geri gelmez sanılan yığınsal devrimci eylemleri bir üst düzeye taşıyacak enerjiyi, cüreti, kararlılığı biriktiriyor. Zaferi getirecek olan, milyonların zora dayalı eylemidir.

Ensar ya da Memleketin Hali Pür Meali

Gündeme geldiğinde herkesi dehşete düşürdü... Karaman'da dinci gericiilerin "çocukları eğitim" amacıyla kurduğu derneklerde, evlerde, yaşları 10-14 arası değişen 40 kadar çocuğa tecavüz edildiğini duymak, bir kez daha insanlığın geldiği noktayı sorgulattı herkese... Ancak tepkileri kat be kat arttıran şey ise, devlet kurumlarının tekmili birden bu derneklere ve tecavüzcülere sahip çıkılması oldu. En ufak şeyde ahlak ve namus havarisi kesilenler, bu defa bu tecavüzlere karşı çıkanların karşısında yer aldılar. Protesto eylemlerine saldırdı, basın organlarına cezalar yağdırıldı, mecliste ve hükümette tacizci ve tecavüzcüler, onlara sahip çıkanlarla birlikte sahiplenildi, korundu.

20 Nisan günü bu olaya dair açılan cinsel istismar davasının ilk duruşması yapıldı. Bu duruşmayı izlemek için çok sayıda kadın örgütü ve dernekler davayı izlemek ve müdahil olmak için Karaman'a gitti.

Oturum "genel ahlak" gerekçesiyle izleyiciye kapalı yapıldı. Duruşmaya katılmak için Türkiye'nin dört bir yanından çıkan kadınlar ise, yol boyunca engellendi, aramalar yapıldı, pankart ve dövüzlere el konuldu.

Adliyeyin önu de polis tarafından abluka altına alınmıştı. Valilik, Karaman'ın her alanında basın açıklaması ve eylemlerin yasak olduğunu ilan etmişti.

Vüzleşme ve İnkârcı Devlet Politikasının Tedavi Edilmesi Gerek

24 Nisan 1915'te gözaltına alınarak katledilen 220 Ermeni aydın ve sonraki süreçte tehcir sırasında yaşamalarını yitiren 1,5 milyon Ermeni, Ermeni Soykırımının 101. yıldönümünde Tünel Meydanı'nda yapılan oturma eylemiyle anıldı.

"Ermeni Soykırımında Kaybettiklerimiz Acıyla ve Saygıyla Anıyoruz" pankartı açılarak, soykırımın yaşamını yitiren Ermeni aydınların resimlerinin ve isimlerinin bulunduğu pankartlar yere serilerek üzerine mumlar ve karanfeller yerleştirildi. Eyleme katılanlar yaşamını yitiren Ermeni aydınların, Sevag Balıkcı ve Maritsa Küçük'ün resimlerini taşıdı. Ermenice müzikler ve ağıtlar eşliğinde 24 Nisan 1915'te gözaltına alınan 220 Ermeni aydın adları söylendi. Sanatçı Leman Steen de Ermenice ağıtlar ve halk ezgilerinden bölümler seslendirdi.

Basın açıklamasını "Hrant'ın Arkadaşları"ndan Emel Kurma okudu. Sessiz bekleyişle yapılan anma sonlanırken Ermenice "Unutmadık, Unutmayaçağız!" denilerek bitirildi. Anmada okunan basın açıklamasında 24 Nisan 1915'te aralarında milletvekillerinin, doktorların, gazetecilerin, hukukçuların, işçilerin, aydınların ve sanatçıların olduğu 220 kişinin gözaltına alındığı, Ermeni halkının 220 evladının bir daha geri dönemeyecekleri bir yolculuğa zorlandığı söylendi.

Türkiye'nin, Uluslararası Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesi'ni ilk imzalayan ülkelerden birisi olduğu söylenen açıklamada, sözleşmenin "Bir grubun fiziki olarak yok olmasını kısmen veya topyekun gerçekleştirecek olan hayat şartlarını o guruba dayatmanın" soykırım olduğunun net bir şekilde ifade edildiği de vurgulandı.

"Tarihimizin neden bir halklar hapishanesi tarihine dönüştüğünü anlamak için bu etkeni yakından kavramak zorundayız. Türkiye'de devlet aklının, neden sık sık şiddetle örgütlenmeye yöneldiğini anlamak için de bu etkeni kavramak zorundayız. Bu erken, inkar geleneği. Cumhuriyet tarihi sadece Ermeni Soykırımı'nın üzerinde yükselmüyor; Cumhuriyet tarihi aynı zamanda soykırımın inkar edilmesinin, görülmez kılınmasının da tarihi olageldi. Soykırım ne kadar korkunç bir suçsa, soykırımın inkâr edilmesi, soykırım suçlarının gizlenmesi, bu büyük felaketle yüzleşmemesi, yüzleşme çabalarının engellenmesi de eşit derecede ağır bir suçtur" denilen açıklamada, soykırımlarda yüzleşmenin bir devlet politikası haline getirilmesi, Ermenilerden özür dilenmesi istendi.

Açıklama, "101 sene önce bu topraklardan çekilip alınan yüzbinlerce kardeşimizin anısının önünde acıyla ve saygıyla eğiliyoruz. 101 Sene önce yok edilen kardeşlerimizin torunlarıyla beraber, Ermenilerin ve Süryanilerin hatıralarına sahip çıkıyoruz. Unutmuyoruz! Unutmadıkça yaşatıyoruz. Yaşatacağınız. Vazgeçmeyeceğiz. Bu bizim borcumuz. 24 Nisan'da tutuklanıyordunuz, ardından yok edilen 1,5 milyon insana, Hrant Dink'e, Sevag Balıkcı'ya, Maritsa Küçük'e, atalarının topraklarından, anayurtlarından uzakta dünyanın dört köşesinde yaşamak zorunda kalan Ermenilere. Devletin özür dilemesini sağladığımızda bu borcu ödemek için hep birlikte eşit koşullarda kardeşleri bir örgütlüye yönelik en önemli adımı atmış olacağız." denilerek sonuçlandı.

Ve duruşma başlarken, müdahil avukatlar dışında, yüze yakın avukat müdahillik başvurusunda bulunmuştu, kadınlar adliye binasına alınmadı. Kadın örgütleri başta olmak üzere duruşmayı izlemek için gelenler adliye önündeki barikatlarda geçemediler ve orada "Suça ortak olmayacağız", "Ensar vakfı kapatılsın" sloganları atarak eyleme başladılar.

Türkiye Barolar Birliği, barolar ve Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın müdahillik başvuruları yanı sıra, Ensar Vakfı ve KAİMDER de müdahil olarak kabul edildi. Kadın örgütlerinin başvuruları ise reddedildi.

Mahkeme başkanı, Muharrem Büyüktürk'ü dinlemeden, avukatların beyanlarını almadan "Kararımız Hazır" dedi. Muharrem Büyüktürk, güvenlik koridoru altında salona geldi, iddianame okundu. Büyüktürk, savunmasında da çok başarılı ve düşünceli bir öğretmen olduğunu anlatarak savunmasına başladı, ardından suçlamaları reddetti. Kendisine yönelik suçlamaların "çocukların hayal dünyası" olduğunu öne sürdü.

Ardından savunma tanığı söz aldı, sanığın ne kadar iyi bir öğretmen olduğunu anlattı. Ensar Vakfı Başkanı Cenk Diliberoğlu ise davanın müdahil avukatlarını hedef aldı, "şov ve siyaset yapmak"la itham etti.

Tamıkların ardından müdahil avukatların talepleri alınmadan savcıdan mütalaa istendi. Ardından barolar, mütalaaaya karşı görüşlerini açıkladı, kovuşturmanın Ensar Vakfı ve Kaïmder'in de dahil edilerek genişletilmesini istedi.

Ve ilk duruşmada karar çıktı, Mahkeme, Büyüktürk'e cinsel istismar suçundan 508 yıl 3 ay hapis cezası verdi. Ancak, müdahil avukatların Ensar Vakfı ile Kaïmder'in de dava kapsamına alınması yönündeki talep kabul edilmedi.

Büyüktürk'ün son sözü "Ensar Vakfı ve Kaïmder beni harcadı" oldu.

Hükümet, yargı, polis... tek sözle tüm iktidar Ensar'a kalkan oldu. Neden? Tek cümleyle özetlemek gerekseydi, Ensar hükümetin, hatta iktidarın ta kendisidir derdik. Hem de o kadar böyledir ki bu, örneğin Çorum'da "İl güvenlik toplantısı"na Ensar üyesi, hangi sıfatla olduğu meçhul bir şekilde, katılabilir. Evet, Ensar iktidardır, devlettir! Mevcut dava ise çürüme, yozlaşma ve dağılma sürecinin geldiği boyutun özetidir.

"Tutsakların Mücadelesini Yükseltin"

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), "Filistinli Tutsaklar Günü" ile ilgili bir açıklama yayınladı.

FHKC'nin açıklaması şöyle:

"Bütün uluslararası platformlarda tutsakların mücadelesini yükseltin"

Sokakta, Filistin'in meydanlarında, mülteci kamplarında, sürgünde ve diasporada, duvarlar ve parmaklıklar ardında mücadele veren Filistin halkına,

Tutsak edilmiş çocuklarımız ve yoldaşlarımız olarak, yurdumuz ve davamız adına verdiğimiz bu mücadelede sizi selamlıyoruz. Kutsal olan toprağımız ve halkımız uğruna Filistin davasında her gün kanları dökülen şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyoruz. Tutsakların ve şehitlerin annelerini, direnen Filistin halkını ve onun savaşçılarını, gece ve gündüz özgürlükleri, kimlikleri için savunma yapan insanları onurlu Kudüs'ü selamlıyoruz.

Cesur Filistin halkı mücadeleyi canlandırarak işgalden kurtulmak için, özgürlük ve geri dönüş hakkı için direniş ve devrim yürüyüşüne devam etmektedir.

Filistin halkının, tutsakları ve haklı davalarını desteklemek için birlik olduğu Filistinli Tutsaklar Günü'nde biz de sizinle beraber duruyor, bu vesileyle Siyonist işkenceciler tarafından katledilen ve sefil hapishane hastanelerinde tıbbi ihmaller nedeniyle hayatlarını kaybeden tutsaklar hareketinin şehitlerini selamlıyoruz.

Ramle hapishane kliniğinde, Hasharon ve Damon hapishanelerinde direnen yoldaşlarımızı, kardeşlerimizi, yaşlı, genç ve çocuk tutsakları selamlıyoruz.

Genel Sekreter yoldaş Ahmad Sa'adat öncülüğünde, yoldaşımız Khalida Jarrar ile birlikte, işgal hapishanelerinde tutulan FHKC hapishane koluna üye bizler büyük bir gurur ve takdir ile Filistin halkının mücadelesini selamlıyoruz. Fedakar bir ruhla, çocuklarımız, kardeşleriniz ve tutsaklarla beraber büyüdüğümüz mücadele hakiki, tutkulu ve kararlı.

Filistinli Tutsaklar Günü neredeyse bir yüzyıldır işgale, zorbalığa karşı özgürlük ve kurtuluş mücadelesi veren Filistin halkının günüdür. Filistinli Tutsaklar Günü işgalciye meydan okuyan, her köy, kasaba, mülteci kampı, şehir, sokak ve meydan ile birlikte hapishane hücrelerini mücadele alanına çeviren tutsakların ve onlarla birlikte mücadele veren ailelerinin günüdür.

Tutsaklar gününde, işgali yenme ve Filistin halkı ile yurdunu özgürleştirme yolunda intifadayı yükseltmek için ulusal birliğin ve birleşik bir ulusal önderliğin önemini vurguluyoruz.

Hasta tutsaklara, ırkçı işgal hapishanelerinde en kötü koşullara, tacize maruz kalan yaşlı ve çocuk tutsaklara özellikle dikkat çekiyoruz.

Filistinli tutsakların mücadelesini uluslararası arenaya taşıma çağrımızı yineliyoruz: Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesinde, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonunda ve her yerde, Siyonist rejim onlara yıldır tutsaklara karşı işlenmiş olduğu suçlardan dolayı sorumlu tutulması ve soruşturulmalıdır.

Filistinli Tutsakların Mücadelesi insani, ahlaki, vicdani ve politik bir dava olarak uluslararası kamuoyunun önüne taşınmalıdır.

Filistin halkını ve devrimini selamlıyoruz. Özgürlüğün savaşçılarına özgürlük. Direnen halkımız için zafer!"

HBDH Üzerine...

Halkların Birleşik Devrim Hareketi bileşenleri oluşturulan birliğe dair görüşlerini sanal ortamda açıklıyorlar. Birliğin artı ve eksilerine dair görüşler dile getiriliyor, daha ileri gidişin yolları aranıyor. Tüm bunlar Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi için gerçekten önemli ve umut verici adımlar. <http://hbdh-online.org/> adresinden sesini duurmaya çalışıyor birliktir.

Bileşenlerden Leninistler "Kuruluşunu ilan eden Halkların Birleşik Devrim Hareketi, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin temel eksiğini gidereceği umudunu şimdiden veriyor" diye başladığı değerlendirmesinde birliğin zayıf yönlerine işaret ederek bunları aşma potansiyeline değiniyor. Haziran ve 6-8 Ekim ayaklanmalarına işaret edilerek "Ne var ki, her iki ayaklanmada devrimin en zayıf noktası da ortaya çıktı: Devrimin bir yönetim merkezi, bir karargahı, ayaklanan kitleleri politik iktidarın fethine yönlendirecek, kitleler tarafından otoritesi kabul edilmiş merkezi bir organı yoktu.

"Eğer bir ülkede devrim pratik, somut biçimler almaya başlamışsa burjuva iktidarın dayandığı devlet ve ekonomik güçle birlikte yıkılması; politik iktidarın ele geçirilerek devrimci bir iktidarın kurulması birinci, temel ve ertelenemez bir görev haline gelir.

"Halkların Birleşik Devrim Hareketi, eskilerin deyimiyle, adıyla müsemma, bir 'Devrim Hareketi'dir. Yani, düzenin söküldüğünü, yurttığını yamayan; adalet, eşitlik, hak-hukuk peşinde koşan, böylece sorunun etrafında dolanıp duran reformist bir hareket değil, düzeni, sistemi bütün dayanaklarıyla yıkmayı amaçlayan, bunu birinci hedefi ve kuruluş amacı olarak kabul eden bir harekettir" sözleriyle de birliğin önünde duran ana göreve göndermede bulunuyor.

Devrimin her şeyden önce bir yıkma hareketi olduğu, ama bir o kadar da bir kurma/inşa hareketi olduğu vurgulanarak, "Eskiği yıkan, burjuva egemenliği deviren bir hareket yıkılmanın yerine emekçi halkların kanları ve canlarıyla koruyacakları bir iktidar koymak zorundadır. Bu, bir devrimci halk iktidarını; bir devrimci hükümettir. Bu olmadan, devrimci bir iktidar kurulmadan devrimin gerçek bir zaferinden söz edilemez.

Halkların Birleşik Devrim Hareketi, Haziran Halk Ayaklanması'nın, 6-8 Ekim Serhıldanının ve bu gün sürmekte olan silahlı ayaklanmanın ortaya çıkardığı devrimin temel ihtiyacı karşılayacak, yani

kitleleri mevcut iktidarı yıkmaya yönlendirecek ve devrimci iktidarın inşasında temel rol oynayacak bir merkez görevini yerine getirecek; getirmek zorunda olan bir odaktır." deniyor değerlendirilmede.

Sermaye sınıfının yıllardır en büyük korkusunun böyle bir odağın oluşması olduğuna dikkat çekiliyor ve "Halkların Birleşik Devrim Hareketi, böyle bir odağın oluşumuna doğru ilk ve güçlü bir adım oldu. Yani sermaye sınıfı ve sözcülerinin korkularını gerçeğe dönüştürecek bir adım. HBDH, bu adımın arkasını getirmeli ve getirecektir de.

"Her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur. Bu sorunu ele almayan, buna ilişkin çözümünü ortaya koymayan bir hareketin zafer elde etme şansı yoktur. 'Şimdi Devrim Zamanı!' Öyleyse, iktidar sorununu ele almanın ve çözümünü Türkiye ve Kürdistan halklarına açıklamanın tam sırası.

"İktidar sorununun ele alınması demek, yıkılması düşünülen iktidarın yerine nasıl bir iktidarın kurulacağını, kurulacak iktidarın temel politik ve ekonomik tedbirlerinin neler olacağını kısa, öz, net ve herkes tarafından anlaşılabilir biçimde açıklamaktır.

"HBDH, iki ülke devriminin 'birleşik' karakterde olacağını adıyla ortaya koymuş ve bu konudaki her türlü tartışma ve yoruma son vermiştir.

"Sermaye sınıfı ve faşist devlet, bugüne kadar, iki ülkedeki devrimlerden biri öne çıkarken diğerinin geri kalmasından yararlanmış ve çıkış yolu bularak günü kurtarmaya çalışmıştır. HBDH, halkların mücadele birliğini sağlayarak sermaye sınıfı ve faşist devletin bu çıkış yolunu da kapatacaktır.

"HBDH'ne dair eksikliklerden, hata ve yanlışlardan söz edilebilir. Ama şunu da unutmuyoruz: Hiçbir başlangıç mükemmel olmaz. Ve HBDH henüz yolun başındadır. Önemli olan doğru rotanın tutturulmuş olmasıdır.

"Ve bu, yapılmıştır." sözleriyle değerlendirme sona eriyor.

Yazının tümünü <http://hbdh-online.org/index.php/roeportajlar/12-halkların-birleşik-devrim-hareketi-devrimde-zaferi-n-muejdesi-tkep-leninist-adresinden-okunmanız-mümkün>.

Düşünce Özgürlüğü

Ama son aylarda ne zaman haberleri okumaya kalksaks, okuduğumuz, duyduğumuz, gördüğümüz şeyler, bize Zaytung sayfalarını anımsatıyor. Her bir haberde gerçek mi, şaka mı algılamaya çalışıyoruz. 25 Nisan sabahı haberlere göz attığımızda karşımıza çıkan bir haber... Cumhurbaşkanı Erdoğan, kendisine yönelik açılan bir hakaret davasında "düşünce ve ifade özgürlüğü" savunması yaptı!...

Erdoğan'ın Barış İçin Akademisyenler'e "alçak, zalim, kapkaranlık, cahil, tiksinti verici, vatan haini, lümpen, terör örgütünün maşası, ahlaksız, mandacı artığı, ruhu kirlenmiş" diyerek hakaret ettiği gerekçesi ile Baskın Oran dava açmış, 4 ayrı konuşmada söylediği sözler nedeniyle 10 bin lira manevi tazminat talep etmişti.

Erdoğan'ın avukatı Hüseyin Aydın yanıt dilekçesinde Anayasa Mahkemesi ve AİHM'nin "düşünce ve ifade özgürlüğü" içtihatlarını örnek gösterdi, "Aksine devletin başı sifati ile, kendisini aydın diye tanımlayan bir grup akademisyenin bölücü terör örgütüne müzahir ve terörle mücadele eden devletin meşru kuvvetlerine karşı haksız saldırılarına yönelik bir kısım eleştirilerde bulunmuştur" dedi.

Meksika'da Kadınlar "Yaşamak İstiyor"

24 Nisan günü, çoğunluğunu kadınların oluşturduğu yüzbinlerce kişi, Meksika'nın 40 şehir ve 27 eyaletinde kadına yönelik şiddeti, kadın cinayetlerini aynı zamanda kadın ve öğrencilerin kaybedilmesini protesto etmek amacıyla #VivaNosQueremos (#Yaşamak İstiyoruz) şiarıyla sokaklara çıktı.

Protestocular eylemlerde "Daha Fazla Ölüm İstemiyoruz", "Benim Bedenim, Benim Kararım" dövizleri taşıdı. Sokaklarda duyulan sloganlardan biri de "Ni sumisa, ni obediente. Soy libre, loca y valiente!" (Ne itaatkarım ne de boyun eğirim. Özgürüm, çılgınım ve cesurum!) oldu.

#MiPrimerAcoso (Yaşadığım İlk Taciz) hashtagı, binlerce Meksikalı'nın sokaktaki tacizlerden tecavüzlere kadar, kadınların yaşadıkları her tür saldırıların hikayelerini anlatmalarıyla yaygınlaştı. Protesto eylemleri de bu hashtagla yayılmış oldu.

İstatistiklere göre, Meksika'da her gün ortalama 7 kadın öldürülüyor ve düzinelercesi cinsel şiddete maruz kalıyor. Meksikalı 15 yaş üzeri kadınların yüzde 63'ü fiziksel, cinsel, duygusal ya da psikolojik şiddete; ayrıca ekonomik olarak işyerinde ayrımcılık da dahil- cinsel şiddete maruz kalmış. Resmi rakamlara göre, son 30 yılda 44,000'den fazla kadının öldürülmesine rağmen, çok az suçlu adalete teslim edildi. Kadın cinayetlerinde suçluların yüzde 95'inden fazlasının cesazisiz kalması kadın cinayetlerinin önünü açıyor.

Basel'de Halkların Birleşik Devrim Hareketi Tanıtım Paneli

12 Mart 2016 da kuruluşunu açıklayan Halkların Birleşik Devrim Hareketi'ni (HBDH) tanıtmak amacıyla İsviçre'nin Basel şehrinde 24 Nisan Pazar günü bir Panel düzenlendi.

Toplantı Türkiye ve Kürdistan da ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları ve Ermeni soykırımının yıldönümü nedeniyle katledilen Ermeniler için yapılan saygı duruşuyla başladı.

HBDH bileşenlerinden TKEP/LENİNİST, MLKP, Devrimci Karargah, PKK ve MKP'den birer konuşmacının katıldığı panelin birinci bölümünde, konuşmacılar, birlikte mücadelenin, yaşamın zorlaması sonucu ortaya çıktığını, faşizme karşı mücadelede başarının, güçleri birleştirmekten geçtiğini dile getirdiler. Yaklaşık ikiyüz kişinin katıldığı toplantının, ikinci bölümünde ise Halkların Birleşik Devrim Hareketi birleşenlerinin dışındaki siyasi parti ve örgütlere söz verildi. Söz alanlar bu birleşmeyi coşkuyla selamladıklarını ve desteklediklerini belirttiler.

Daha sonra panel katılımcılarına sorulan soruların cevaplandırılmasının ardından toplantıya son verildi.

Basel'den Leninistler

Akademisyenlere Tahliye

22 Nisan Çağlayan Adliyesi'nde duruşmalar günü idi. Can Dündar-Erdem Gül ve tutuklu akademisyenlerin duruşması aynı günde olunca, kamuoyunda ve sosyal medyada "Büyük Adalet Şöleni" denilerek herkese duruşmalara katılım çağrısı yapıldı. Basın, aydın ve sanatçılar, öğrenciler, devrimciler, yüzlerce kişi ile Çağlayan Adliyesi'nin bahçesini doldurdu.

İlk duruşma sabah saatlerinde MİT tırları ile ilgili haberler nedeniyle "casusluk"la suçlanan gazeteciler Can Dündar ve Erdem Gül'ün yargılandığı dava idi. Saat 10.00'daki 3. duruşma öncesi adliye önünde bir basın açıklaması yaptılar. Can Dündar, "Öğretim üyelerimizi buradan alıp çıkmaya geldik" dedi.

Duruşmada savcılıktan gelen "dosyayı FETÖ/PDY davasıyla birleştirme" talebi reddedildi. Mahkeme, 6 Mayıs'a ertelendi. Evet, Denizlerin idamının yıldönümünde, bir duruşma daha eylem alanına dönecek.

Öğleden sonra ise tutuklu akademisyenler Yrd. Doç. Dr. Esra Mungan, Doç. Dr. Kıvanç Ersoy, Yrd. Doç. Dr. Muzaffer Kaya ve Yrd. Doç. Dr. Meral Camcı'nın duruşması vardı. Akademisyenler, ilk defa hakim karşısına çıktılar.

Duruşma öncesi Adliye bahçesinde tam bir şenlik havası vardı. Çav Bella başta, marşlar söylendi, halaylar çekildi, baharın ilk günleri olması dolayısıyla uçurtmalar uçuruldu.

Öğle saatlerinde duruşmanın görüleceği salonun koridoru tıklım tıklım olmuştu. Uluslararası heyet temsilcileri, akademisyenler, milletvekilleri de duruşmaya katıldı, yüzlerce avukat, salona giremedi.

Akademisyenler, "Bu suç ortak olmayacağız" bildirisine imza verdikleri için "terör örgütü propagandası yapmak" suçlamasıyla yargılanıyordu. 14.00'te başlayan duruşma, saat 18.00 civarında sona erdi.

İlk söz alan Muzaffer Kaya, "Barış çağrısı yapmak hem haklı, hem görevdir. Bildirimizi beğenmeyebilirsiniz ama 'terör propagandası' diyemezsiniz. (...) Her hangı yasadışı örgütten siyasi odaktan talimat akamamız söz konusu olamaz, yasal siyasi otoriteden de talimat almamız. Bizi bağlayan tek şey hakikat ve vicdandır." dedi özetle.

Esra Mungan ise, "Bizleri özgürlüklerimizden alıkoymadunuz. Bu iddianame ile bir insan nasıl tutuklanır?" diyerek, Gezi'de başka bir dünyanın mümkün olduğunu gördüklerini söyledi.

KıvançErsoy söz aldı ve "Bese Hozat'ın talimatıyla bildiriyi imzaladıkları" iddiasına karşı çıktı ve iddianamede kendileri için kullanılan aydın kavramının tarihsel kökenlerini anlattı, "Pişman değiliz, yine olsa yine imzalarız" dedi.

Hakkında yakalama kararı olduğunu bildiği halde yurtdışından dönen ve "kaçma şüphesi olduğu" gerekçesiyle tutuklanan Meral Camcı da "İmza metni ve basın metni savunmamdır" diyor ve ekliyor "Bilim insanı bir tanıktır. Gözlem yapar analiz eder ve bilgiyi biriktirir. İktidar olgusundan bağımsızdır."

İfadelerin ardından Savcı, "atılı suçun mahiyeti, ve sanıkların kaçma şüphelerinden dolayı" tutukluluklarının devamı istedi. Mahkemeye verilen aranın ardından savcı mütalası değiştirildi, tahliyelerini talep etti.

Mahkeme, akademisyenlerin tahliyesine karar verdi, yargılamayı durdurdu ve duruşmayı 27 Eylül'e erteledi.

Tahliye kararı, adliye önünde bekleyenler tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı. "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları haykırdılar.

DEVİRİMİN KADERİ MİLYONLARCA EMEKÇİYE BAĞLI

ÖZGÜR GÜVEN

Emperyalist kapitalist sistem kendi gelişiminin son sınırlarına varalı epeyce zaman geçti. Tekelci kapitalizm koşullarında bugüne dek ekonominin, bilim ve teknolojinin, üretici güçlerin büyümesi çok ileri bir düzeye ulaştı. Üretici güçlerdeki bu büyümeyle birlikte gelişmesi durumunda insanların refahını üst boyutlara çıkarabilecek olan üretim ilişkileri ise eski biçim içinde kalmıştır. Bu durum üretici güçlerin daha fazla gelişmesinin önünde tam bir engel olarak dikilmesinden başka bir sonuç vermedi. Uzun zamandan beri devam eden bu engel olma, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki karşıtlık ve çatışmayı en keskin düzeye çıkarmıştır. Buradan çıkarılacak sonuç, sınıf karşıtlıklarının olmadığı yeni ve daha ileri bir toplum olan komünist toplumun kurulabilmesi için gereken ön koşulların olgun olduğudur. Şimdi bu geçiş her zamankinden daha olanaklı.

Eski toplum olan kapitalizm koşullarında yeni ve daha ileri bir toplumun üzerinde yükseleceği maddi ön koşulların oluşması, yeni topluma ait bazı öğelerin daha bugünden bütün toplumu boğan kapitalizm sınırlarını zorlamasının, hatta yer yer onu aşip daha ötelere uzanmak istemesinin ifadesidir. Eski toplumun dar kabuklarına sığmayarak onu aşmaya başlayan, kapitalizmin ötesine uzanan bu öğeler, gelişip olgunlaştıkça emperyalist kapitalist sistemin yapısal bunalımı kaçınılmaz olarak daha da derinleşiyor. Giderek derinleşen ve toplumsal yapının bütün mücadelesini saran bu bunalım eski toplumun yıkılması ve bugünden belirgin olarak ortaya çıkmış bulunan maddi önkoşullar üzerinde yeni toplumun kurulmasıyla sona erer. Kapitalizmden komünizme geçiş, eski toplum olan kapitalist toplumu bütün ilişkileri ve bunalımlarıyla birlikte tarihe gömecektir.

Tekelci kapitalizmin bugünkü gelişim düzeyi, sistemin giderek derinleşen bunalımı, kapitalist yapının çözümlü dağılmasını da derinleştirmektedir. Sistemin kendi işleyişinden kaynaklanan bu ölenemez gelişme, aynı zamanda bu sisteme son verecek olan muazzam bir güç birikimi de yaratmıştır. Emperyalist kapitalist sistemi bütünüyle yıkmamanın olanakları her yönüyle mümkün hale gelmiştir. Bunu başarabilmenin koşulları şimdi her zamankinden çok daha uygundur.

Üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişkilere en üst düzeye vardığı, eski toplumun çürüyüp dağılmaya başladığı, insanlığın bugünkü gelişim aşamasında bu çelişkiyi çözebilecek tek anahtar 'zor' dur; zora dayalı devrimdir. Şimdi zor, yeni toplumun doğumu için gereken rolü oynamak üzere daha çok ve daha yoğun olarak tarih sahnesindeki yerini alıyor.

Zor, burada iki yönlü kullanılıyor. Proletarya ve halk kitlelerinin başvurduğu devrimci zor, tarihin akışı yönünde ve yeni toplumun doğumu için ebe olarak kullanılıyor. Bir de eski toplumu korumak, ömrünü uzatmak amacıyla uygulanan burjuva zor, karşı devrimci zor var. İşte bu, tarihin akışına karşı kullanıldığı için hiçbir sonuç vermiyor; onu uygulayan burjuva sınıfın amaçlarının aksine, burjuva toplumdaki çürüme, yozlaşma ve dağılmayı daha da derinleştiriyor. Burada çelişkinin çözümü devrimci zordan geçiyor.

Kapitalist toplumun temel çelişkisi olan emekle sermaye arasındaki çelişkiden kaynaklanan emek güçleriyle burjuva güçler –devrim güçleriyle karşı devrim güçleri arasındaki çatışmada emekçi kitlelerin tutumu büyük öneme sahiptir. Kürdistan'da olsun Türkiye'de olsun olayları izlemekle yetinen, bugüne dek harekete geçmeyen milyonlarca ezilen, sömürülen emekçinin oynayacağı rol, tarihsel değişim açısından belirleyici öneme sahiptir. Burjuva sınıf kendi egemenliğini biraz daha sürdürebilmek için büyük bir vahşet uyguluyor; tankı, topu, neyi varsa onunla saldırıyor, Kadın-erkek, genç yaşlı demeden çocuklara varana dek bütün bir halk ateş altına alıyor, kentler yakılıp yıkılıyor. Burada artık bütün ezilenler, emekçi yığınlar, eğer burjuva sınıfın bu suçlarına ortak olmak istemiyorlarsa, burjuva egemenliğe karşı harekete geçmeliler. Suskunluk içinde, sessizce olanları uzaktan izlemek bu suç ortak olmaktadır. Milyonlarca emekçi kendi tarihlerini kendileri yazmak, kendi kaderlerini kendi ellerine almak üzere hareket geçmelidir.

Burada Leninist Parti'nin görev ve sorumlulukları daha da artmıştır. Uzun yıllar boyunca tekelci sermayenin ve faşist devletin en ağır saldırıları altında, en zor koşullarda verilen ideolojik, politik, örgütsel mücadele ve gerçekleştirilen eylemler devrimin bugünkü gelişiminde büyük rol oynadı. Birleşik derimin zaferi için şimdi bunu kat kat aşan bir çaba gerekiyor. Uzun yılların birikim ve deneyimine sahip olan Leninist Parti, kendisini en devrimci araçlarla donattığı gibi, öncü parti olarak işçi sınıfı başta olmak üzere bütün emek güçlerini de bu devrimci araçlarla donatmalı; tarihsel öneme sahip bu devrimci görevin de üstesinden gelmeyi başarmalıdır.

Bütün tarih boyunca yaşanan politik ve toplumsal gelişmeler, artık devrimin pratik olarak örgütlenmesini ve hayata geçirilmesini işçi sınıfı hareketinin, Leninistlerin önüne koymuştur. Devrim, eskisini kat kat aşan bir çalışmayla büyük bir azimle, kararlılıkla, fedakârlıklarla politik olarak örgütlenecek, zafere taşınacaktır. Şimdi bütün çalışmalar başlatılmış olan devrimimizin sonuna kadar sürdürülmesine, zafere ulaştırılmasına kilitlenmelidir.

MHP, Osmanlı Hanedanı üyelerine aylık 10 bin lira maaş bağlanmasını teklif etti.

AOÇ'de Hayvanat bahçesini soran vatandaş, Cumhurbaşkanı'na hakareten tutuklandı...

PARTİ, İKTİDAR MÜCADELESİNDE İŞÇİ SINIFININ EN GÜÇLÜ SİLAHIDIR

Argeş Soran

Proletaryanın toplumsal kurtuluşunun gerçek yolunun tespiti, bu sınıfın düşünsel önderi konumundaki komünist partinin teorik çalışmasıyla ortaya çıkabilir.

Devrimci sınıf partisi, proletaryanın 'kutup yıldızı' olarak, teorik derinliğiyle bu sınıfa yol gösterir. Bu teorik derinlik, partiyi, proletaryanın düşünsel önderi konumuna getirir.

Burjuva toplumda gerçeklerin üzeri manipülasyonun kalın tortusuyla örtülmüştür. Gerçekler, yaşamın akışının, burjuva toplumun yıkımına doğru olduğunu gösterdiği için, burjuvazi tarafından "sevilmemez". Komünist parti, gerçeklerin üzerindeki tortuyu sıyrır ve tüm açıklığıyla kitlelerin gözlerinin önüne serer. Gerçekler üzerindeki gizem kalkar; yaşam, kitleleri "tarih yapıcıları" olarak görevleriyle yüz yüze getirir. Kitleler, komünist parti önderliğinde tarihin akışına yön verir.

Sınıflar arasındaki uzlaşmaz savaşta, bir parti için "ön açıcı" olmak, kesin devrimci öngörü ve devrimci bir bakış açısı gerektirir. Olayları geri olan yanlarıyla değil, ileri olan, gelişen ve devrimci olan yönleriyle ele alıp değerlendirmek için gelişimin nesnel ya-

salarına hakim olmak zorunludur.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, incelemelerinde, marksizmin bilimsel tahlil yöntemini, diyalektik ve tarihsel materyalizmi temel alır. Bu ise maddi gelişimin subjektif tarzda değil, objektif olarak incelenmesidir. Olayların görünen yüzüyle değil, maddi temelleriyle açıklanmasıdır.

Leninist Parti'nin bugüne kadar ortaya koyduğu devrimci politik tutum, gelişim tarafından da kesin bir şekilde doğrulandı. Leninist Parti, doğrulanan teorisıyla, proletaryanın "düşünsel önderi" olarak öne çıktı.

Bizdeki küçük burjuva sol çevrelerin, diğer ülkelere göre teorik üretim konusunda "yoksul" oldukları söylenebilir. Bu çevrelerin görüşleri belli kalıpların ötesine hiç geçmedi. Birbirinden farklı gelişmeleri kendi sığ dünya görüşlerinin çerçevesine sıkıştırmanın ötesinde bir çabaları hiç olmadı. Yaptıkları "Prokrestus yatağı" misali nesnel gelişmeleri sağından soldan çekiştirerek kendi dar kalıplarına uydurmak oldu. Leninist Parti'nin devrimci görüşlerini, küçük burjuva sol çevrelerin görüşlerinden ayıran; Leninist Parti'nin, marksizm leninizmi

somut olana, verili koşullara, doğru ve bilimsel tarzda uygulamasıdır. Marksizm, ezber sözler dizgesi değil, bir eylem kılavuzudur.

Teorik çalışmanın, Leninistler dışındaki kulvarlarının böylesine çorak olduğu bir yerde, Leninist Parti'nin incelemeleri elbette, sınıf savaşının proletarya cephesinde yankı bulacaktır. Ama bunun için bütünsel devrimci çalışmanın "incelemenin" dışında iki ana unsur daha vardır: Propaganda ve örgütlenme.

Teori, maddi yaşamı yansıttığı oranda önem kazanır; kitlelerce kavrandıkça maddi yaşamı dönüştürme gücü haline gelir. Komünist partinin

teorisi kitlelerde somutlaşırsa, kitlelerin dünyayı değiştirme eylemine önderlik edebilir. Bu ise teorinin, proletarya ve emekçi kitleler içinde propagandası ve örgütlenmesiyle mümkündür.

Propaganda ve örgütlenmenin, proletaryanın devrimci sınıf partisi için önemi devrimci durum keskinleştiği kadar kendini daha fazla hissettiriyor. Leninist Parti, devrimci kavgada geçen yarım asırlık birikimiyle devrimin gerçekleşebileceği en uygun koşullarda (devrimci durum), kitlelerin ihtiyacı olan teorik çalışmayı ortaya koymuştur. Bu devrimci anlayış bir defa oluşturulduktan sonra, en acil görev, bu

anlayışın proletarya ve emekçi sınıflara götürülmesidir. "Sosyal demokratlar (komünistler -bn) kendilerinden bağımsız koşullar tarafından kendilerini teorik çalışmayla sınırlamaya o kadar zorlanıyorlar ki, pratik çalışmanın mümkün olduğu her an'a değer veriler." (abç. Lenin, Seçme Eserler I, Sf. 438) Leninist devrimci pratik faaliyetin önemi buradan gelir.

"Studieren, propagandieren, Organisieren (İnceleme, propaganda, örgütlenme) Alman komünist hareketlerinin önderlerinden Liebnicht'in devrimci çalışmaya dair bu çözümlemesi, mekanik, birbirinden bağımsız, sıralı bir diziyi değil, iç içe geçmiş, canlı bir çalışmayı ifade ediyor. (Yukarıda değinilen) teorik çalışma olmadan düşünsel önder olunamaz, tıpkı bu çalışmayı devrimin gereksinimlerine uyumlu hale getirilmeden, bu teorinin sonuçlarını işçiler arasında propaganda etmeden ve işçilerin örgütlenmesinde yardımcı olmadan olunamayacağı gibi." (Lenin, age)

Leninistler bu topraklarda "düşünsel önderlik" iddiasında olan tek parti olarak devrimci çalışmayı, bütünsel tarzda kavramalıdır.

Propaganda ve örgütlenmenin, proletaryanın devrimci sınıf partisi için önemi devrimci durum keskinleştiği kadar kendini daha fazla hissettiriyor. Leninist Parti, devrimci kavgada geçen yarım asırlık birikimiyle devrimin gerçekleşebileceği en uygun koşullarda (devrimci durum), kitlelerin ihtiyacı olan teorik çalışmayı ortaya koymuştur. Bu devrimci anlayış bir defa oluşturulduktan sonra, en acil görev, bu anlayışın proletarya ve emekçi sınıflara götürülmesidir.

Devrimin Önderlerini Mezarları Başında Anmaya...

halkın denizi denizleşen halkla Buluşuyor

Adları halkın bilincine ve yüreğine sınımsız kazınarak bugünlere ulaşmış yiğit devrim savaşçıları... Proletarya davasına yürekten bağlılık ve sonsuz feda bilinciyle donanmış üç komünist önder... 44 yıl önce 6 Mayıs sabahı Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan faşist devlet tarafından idam edildiler. Faşizm onları katlederken işçi sınıfının, Kürt halkının, direnen tüm emekçilerin yüreğine korku salmak, umutsuzluğu yaymak istiyordu.

Denizler büyük bir devrim yanğını tutuşturdu. Bu yangın, Nurhaklar'da Sinanlarca büyütüldü.

Onlar THKO kuruluş bildirisinde "Düşmanın sayısına ve zenginliğine, dehşetine ve imkanlarına aldanmayınız .Onun elindeki silah ve imkanları aldığımız zaman ,bizi durduracak hiçbir güç kalmayacaktır. Kendimize ve kendimiz gibilere olan güvensizliği yok edelim. Şunu iyi bilelim ki, halkın yani bizlerin karşısında hiçbir kuvvet dayanmaya muktedir değildir" diyorlardı ve bu cüretle atılıyorlardı ileriye. İşte bu nedenle, bugün herkes bilir ki Denizleri anmak demek onların devrim umuduna ve mücadelesine sahip çıkmak, onların yolunu izlemek demektir.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı, Emekçi Kadınlar, Gençler, Bizi Denizleri andığımız için "suçu ve suçluymuz" suçluyorlar. Denizleri anmak, onların mücadelesine sahip çıkmak onurdur! Suçlu gözünü kar hırsı bürüyenlerdir! Yoksulluğun, talanın, katliamların, yozlaşmanın, çürümenin suçluları sizlersiniz! Doğayı ve insanlığı yıkıma götüren sizlersiniz!

Övüyoruz; özgürlüğü, bilimsel düşüncüyü, fedakarlığı, saygıyı ve sevgiyi övüyoruz. Denizleri övüyoruz. Bizler kapitalizmin bize dayattığı tüm çürümüşlüğe karşı Sosyalizmi kurmak için iktidara yürüyoruz.

ODTÜ'de devrim ateşini yakan Denizlerin yoldaşları olarak onların izinden yürüyoruz! Onlara devrim sözümüz var! Tıpkı Denizler gibi cüretle ve devrimi gerçekleştirme iddiasıyla yürüyoruz! Sen de katil bu yürüyüşe, Denizler gibi ol, Devrim ol!

**Denizleri anmak Onlar Gibi Savaşmaktır!
Deniz Olduk Astınız Okyanus Olduk Geliyoruz!**

**Devrimci Öğrenci Birliği
Mücadele Birliği Platformu**

İzmir
Otobüs Kalkış:
5 Mayıs Perşembe
Saat:23.30
Yer: Sabancı Kültür Merkezi/ Konak
İletişim Numarası: 05074124851

Ankara
Otobüs Kalkış:
Vedat Dalokay Düşün Salonu Önü (Kurtuluş Parkı Yanı)
Saat: 09.00
Mezarlık Anması : 6 Mayıs 10.00 Ankara
Karşıyaka Mezarlığı 2 No'lu Kapı

İstanbul
Yürüyüş: 6 Mayıs Cuma, 19.30/ Kadıköy Boğa
Konser: 7 Mayıs Cumartesi, 19.30
1 Mayıs Mahallesi / Deniz Gezmiş Parkı

Antep
Yürüyüş: 6 Mayıs
Toplanma: 18.00 Balıklı Parkı
Basın Açıklaması: 18.30 Yeşilsu Parkı

Antakya / Samandağ
6 Mayıs Cuma
Toplanma: 16.00'da Abdullah Cömert parkı
Yürüyüş: 16.30
Anma: Yeni Park

İstanbul Üniversitesi'nden Bir Skandal Daha

Uzun zamandır okul içinde ve dışında baskılarla, yasaklarla gündemde olan İstanbul Üniversitesi, bu baskılara bir yenisini daha ekledi.

Geçtiğimiz sonbahar döneminde fakülte içinde afiş asılmaması, stand kurulmaması, devrimcilerin, sosyalistlerin çalışma yapmaması için polis ve ögb eliyle okulda terör estiren üniversite yönetimi, geçtiğimiz Mart ayında ise öğrencilerin okula enstrümanlarıyla giremeyecekleri gibi absürd bir yasakla gündeme geçmişti. Geçtiğimiz günlerde de İstanbul Üniversitesi AUZEF (Açık ve Uzaktan Eğitim) öğrencilerinin okula keyfi bir şekilde alınmamasıyla kararı alınınca, devrimci, demokrat kurumlar İHD İstanbul şubesinde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Diren Üniversite" adıyla yapılan açıklamada; "Hukuksuzluğun her boyutu ile karşı karşıya kaldığımız bir dönemin içindeyiz. Ülkede hukuk hiçe sayılarak tek adamın ağızından çıkanlar hiç sorgulanmadan uygulanıyor. Üniversitelerde de bu durum çok farklı değil. Bu diktatörlüğün bir yansıması olarak; Üniversitelerde rektörlerin, keyfi ve hukuksuz uygulamaları sürüyor. Üniversitelerde karar alma mekanizmaları işletilmiyor. Öğrencilerin soruşturmalarda, uzaklaştırmalarda öğrenim hakkı elinden alınıyor, Akademisyenler barış bildirisine imza attığı için okullarından uzaklaştırılıyor ve tutuklanıyor.

Geçtiğimiz günlerde bu hukuksuzluğa bir yenisi daha eklendi. İstanbul Üniversitesi'nde AUZEF (Açık ve Uzaktan Eğitim Fakültesi) öğrencileri hiçbir gerekçe gösterilmeden okulundan uzaklaştırıldı. Bugüne kadar AUZEF öğrencileri, yasal hakları olarak okullarında derslere girebiliyor, yemekhaneyi ve kütüphaneyi kullanabiliyor, geçen hafta okula alınmadılar.

AUZEF öğrencilerinin okulun merkez kampüsü ve diğer fakültelerine alınmaması gibi fiili bir uygulama başlatılmıştır ve bu karar tüm AUZEF öğrencilerine değil, devrimci demokrat öğrenciler seçilerek bir cezalandırma politikası olarak uygulanmaktadır. AUZEF öğrencilerinin okula alınmaması yönünde yasal bir dayanak olmadığı gibi idari bir soruşturma veya karar da söz konusu değildir." denildi.

Açıklamanın devamında; "Eğitim Öğrenim haklarına engel olan bu tutuma karşı öğrenciler mağduriyetlerini duyurmak ve bu konu hakkında kamuoyu desteğini sağlamak için bir araya geldi. Hak ihlalleri ve bu hukuksuzluğunun alenen yapılmasına karşı biz AUZEF öğrencileri olarak bu durumu kabul etmeyecek ve haklarımızı kullanmak için mücadelemizi sürdüreceğiz. Üniversitelerde diktatörlüğünü ilan eden rektörlerin keyfi uygulamalarına karşı sesimizi duyurmaya, direnmeye devam edeceğiz" denilerek açıklama sonlandırıldı.

Yapılan bu açıklamaya destek verenler ise, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Emekçi Hareket Partisi Gençliği, FeminAmfi, Genç-Sen, Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF).

İstanbul Üniversitesi/ DÖB

Babaeski'de Öğrencilere Operasyon

Bugün (20 Nisan) sabah erken saatlerde Kırklareli Babaeski'de, Babaeski Kız ve Erkek Öğrenci Ten yurdu ve ev baskınlarıyla uyandı. 9 yurtsever öğrenci gözaltına alındı.

Babaeski Emniyet Müdürlüğü baskınla ilgili, "İl Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü ekipleri, Babaeski'de üniversite öğrencilerinin kaldığı üç adrese eş zamanlı operasyon düzenledi. Operasyonda 9 öğrenci gözaltına alındı. Şüphelilerin sosyal medya üzer-

rinden terör örgütü propagandasını yaptığı ve Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'a hakaret ettikleri ileri sürüldü" dedi.

Gözaltına alınan öğrencilerin sağlık durumlarıyla ilgili bir bilgi verilmezken, gözaltına alınan öğrencilerin isimleri şunlar:

Bağış KAYA, İsmail GÜLTEKİN, İslam ADANIR, Servet BAĞ, Ferhat DEMİRKAPU, Emre DEMİRKAPU, Recep ALTAŞ, İbrahim ER ve ismi öğrenilemeyen bir kişi daha.

Trakya DÖB

Amedspor'a Yine Faşist Saldırıları

Kürt halkına ait olan her şeye saldırmayı görev edinmiş faşistlerin hedeflerinden biri, son dönemlerde Amedspor. Son aylarda üst üste cezalar alan, saldırıya uğrayan, gözaltına alınıp para cezalarına çarptırılan Amedspor, bu defa da Ankara'da saldırıya uğradı.

24 Nisan Pazar günü TFF 2. Lig Kırmızı Grup'ta Ankaragücü ile karşılaştı Amedspor, maç boyunca Ankaragücü taraftarlarınınırkçı sloganları, ağır hakaretleri ve saldırılarına rağmen maçtan 2-1

galip ayrıldı.

2. golün ardından Ankaragücü taraftarları sahaya inerek Amedsporlu oyunculara saldırdı. Maç bittiğinde de Amedspor'un protokolde oturan 5 yöneticisi linç girişimine uğradı. Yaralıları hastaneye kaldırıldı.

Ankaragücü ekibini, Amed'e geldiğinde özel araçlarıyla alıp kahvaltuya götürdüklerini hatırlatan Amedsporlular, "Bu yapılan hiçbir şeye sığmaz, bu yapılanlar ne sporseverliğe ne de insanlığa yakıştırmadım" diyor.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Alzheimer Farkındalık Günleri etkinliğinde konuştu.. "Ne Dolmabahçe Mutabakatı yaa... Nerden çıktı?" Zaytung

Gençliğin Etkinlikler Dizisi Tamamlandı!

İzmir'de Tüm Engellemelere Rağmen Gençlik Buluştu

Devrimci Öğrenci Birliği'nin birçok ilde gerçekleştirdiği "Savaşa ve Faşizme Karşı Gençlik Buluşuyor" çağrılı panel geçtiğimiz İzmir'de valilik engeline takıldı.

Tepekule Kongre Merkezi'nde gerçekleştirilecek olan etkinlik öncesi Kongre Merkezinin etrafı polisler tarafından çevrilirken, etkinliğin yapılacağı salon için valilik tarafından çıkarılan bir arama kararı ve içeride çekim yapma kararı olduğu, gelenlerin üst aramasının polis tarafından yapılacağı bildirildi.

Yapılan görüşmelerde salona tek bir kişinin çekim yapmak üzere gireceği belirtilirken, giren kişinin can güvenliği konusunda güvence vermezsek salona 60 kişi gireceklerini söyleyen polis, TOMA ve çevik kuvvet polisi getirdiklerini de özellikle belirtti. Salonda çekim yapılmasını kabul etmeyen DÖB'lüler, açıklama yaparak etkinliği iptal ettiklerini duyurdular. Sonrasında sosyal medya hesaplarında yaptıkları açıklamada "her ne olursa olsun bu etkinlik gerçekleşecek" diyerek etkinliği Güzeltepe Ayışığı Sanat Merkezine taşıdıklarını ve orada gerçekleşeceğini belirterek "Sizin mesainiz biter, bizim inadımız bitmez! Mahalleler bizindir!" dediler.

Güzeltepe Ayışığı Sanat Merkezi'nde saygı duruşuyla başlayan etkinlik "Şovenizmin Tarihi" konulu sunumla devam etti. Şovenizmin tarihin hangi noktasında ortaya çıktığı, şovenizmin türleri anlatılırken, ırkların var olup olmadığı da konuşuldu.

"Şovenizmin Savaşta Rolü" konulu su-

numda ise faşizmin topyekün örgütlenmesi, devletin tüm kurumlarına işlemesi ve devletin faşist niteliğinden bahsedildi. Devletin faşist niteliğini anlatmak için, yapılmak istenen her türlü eyleme saldırılıyor olması, Kürdistan'daki katliamlar, işçi sınıfına ve öğrenci gençliğe yapılan saldırıların boyutu ve şiddeti örnek olarak gösterildi. Süren savaşın bizim savaşımız olmadığı, kapitalistlerin kâr hırsları uğruna halklara açmış oldukları bir savaş olduğu belirtilirken, bu savaşta neden ırkçılığı körükledikleri konuşuldu. ırkçılığın kapitalistler tarafından körüklenmesinin sebebi; göçmen işçiler üzerinden sınıfı bölmek, kendisine karşı örgütlenen emekçi halkları bölmek ve Suriye ile girmek istediği savaşta ırkçılığı körükleyerek daha başarılı olma çabası olarak ortaya koyuldu.

"Şovenizme Karşı Gençlik Ne Yapmalı"

konulu sunumda ise sorunun bir sistem sorunu olduğu ve bu sorunun çözümü için sistemin yıkılmasının gerektiği konuşulurken, örgütsüz gençler DÖB saflarında örgütlenmeye; devrimci, demokrat, yurtsever hareketler ise liselerde, üniversitelerde, sokaklarda var olan ablukayı kırmak adına birleşmeye çağrıldı.

Etkinlik yapılan sohbetlerle sona erdi.

Ankara'da Gençlik Buluştu

"Savaşa Ve Faşizme Karşı Gençlik Buluşuyor" etkinlikler dizisinin sonuncusu Ankara'da gerçekleştirildi!

Etkinlik saygı duruşuyla başladı. İçinde bulunduğumuz sürece dair kısa bir açıklama ve etkinliği tanıtmaya konuşmasından sonra, ilk oturumda Ortadoğu Devrimleri ve Yeni Evre ele alındı.

Ortadoğu tarihine derinlemesine bir bakışla hazırlanan sunumda Mısır ve Tunus incelendi. Rojava Devrimi değerlendirildi. Karşılaştırmalı eğitim sistemlerine ve sosyalizmin yeni insanı yaratma süreçlerine dikkat çekilirken, soru cevap kısmı karşılıklı sorular ve örneklerle renkli bir şekilde geçirildi. Son olarak "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılamaz" şiarıyla oturum sona erdirildi.

2. oturumda "Sosyalizmde Eğitim" konusu, daha önceki eğitim konulu panellere göre farklı bir bakış açısıyla değerlendirildi. Karşılaştırmalı eğitim sistemlerine ve sosyalizmin yeni insanı yaratma süreçlerine dikkat çekilirken, soru cevap kısmı karşılıklı sorular ve örneklerle renkli bir şekilde geçirildi. Son olarak "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılamaz" şiarıyla oturum sona erdirildi.

3. ve son oturumda "Ne Yapmalı" başlığı ekseninde, gençliğin Ortadoğu'da, Kürdistan'da ve Türkiye'de aktif ve dinamik bir güç olduğu söylenirken; burjuvaziye karşı amansız savaşta gençliğin yeni eylem ve pratiklerle proletaryanın yanında yer alması gerektiğine değinildi. Birlikte mücadelede dikkat çekilirken Kürt, Arap, Ermeni, Laz, Çerkez tüm farklı kesimlerle güç birliklerinin ve birlikte mücadele ağının örülmesi gerektiğine vurgu yapılarak oturum bitirildi.

Panel müzik etkinliğiyle sonlandırıldı.

Devrimci Öğrenci Birliği

Öğrenci Gençlik İçinde Militan Çalışma!

Devrimci Öğrenci Birliği'nin öğrenci gençliğin mücadelede kendine bir yön çizebilmesi amacıyla örgütlediği 'Savaşa ve Faşizme Karşı Gençlik Buluşuyor' başlıklı etkinlikler dizisi Nisan ayı boyunca İstanbul, Adana, İzmir ve Ankara olmak üzere dört ilde gerçekleştirildi. Adana'da gerçekleştirilen panele Antep ve Antakya'dan da gençler katılırken yapılan panellerde gençlik süreci nasıl kavramak gerektiğini, halkların birleşik devriminde gençliğin birlikteliğinin nasıl kurulabileceği üzerine tartışmalar yürütüldü.

10 Nisan'da İstanbul ve Adana'da gerçekleştirilen panellerde öğrenci gençlik mücadelesi, topyekün faşizm, halkların birleşik devriminde gençliğin rolü, dünyadan deneyimler gibi birçok konu üzerine sunumlar yapıldı, sohbetler edildi. Antakya'dan etkinliğe katılan gençler Suriye'de devam eden ve devletin de içinde olduğu savaşın etkilerinin yakıcı bir şekilde hissedildiği ve buna karşı gençliğin bulunduğu her yerde olası bir savaşta düşmanın emekçi halklar olmadığını, asıl düşmanın içeride halkları ezen, katleden sermaye sınıfının kendisi olduğuna değinildi. Ayrıca İŞİD denen insanlık düşmanı paramiliter faşist güçlerin, emperyalizm tarafından desteklendiğini buna karşı gençliğin bulunduğu her yerde örgütlenmesinin gerektiği vurgulandı.

16 Nisan'da İzmir'de Tepekule Kongre Merkezi'nde gerçekleştirecek etkinliğe, konferans salonunda polisler çekim yapmayı istemesi ve içeri giremezse etkinliğe çevik kuvvetle müdahale etmek istemesi üzerine gençlik etkinliğini Güzeltepe Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapmaya karar verdi. Ayışığı Sanat Merkezi'nde gerçekleştirilen etkinlikte İzmir'de şovenizmin devlet eliyle nasıl körüklendiği ve buna karşı gençliğin nasıl aydınlatılması gerektiği konuşuldu.

Son olarak 24 Nisan'da gerçekleşmesini planladığımız etkinliğin tarihi ise 23 Nisan'a kaydırıldı. Daha önceden gençliğin başvurarak tuttuğu salon sendika yöneticileri tarafından etkinliğe iki gün kala 'O gün müsait değil denilerek' gençliğe verilmedi. Ankara'da gerçekleştirilen panelde ise kapitalist eğitim sistemiyle sosyalist eğitim sistemine değinildi. Günümüzde devletin eğitim sistemindeki düzenlemelerle kendi sivil faşist tabanını okullarda yetiştirmeye çalışıldığı aktarıldı. Sosyalizmde bilimin ücretsiz, anadilde ve bilimsel politenik eğitim olarak verildiğini söyleyerek gençliğin sadece akademik özgürlükler için değil aynı zamanda politik özgürlükler için de mücadele etmesinin gerekliliğine vurgu yapıldı.

Gezi ayaklanması ve 6-8 Ekim serhildanı ile ayağa kalkan emekçi halk-

lara, devrimci güçlere karşı devlet gerici iç savaş yükselmektedir. Kürdistan'da geçtiğimiz yıldan bu yana yapılan katliamların, yıkılan, evlerin, öldürülen genç, çocuk, yaşlı sivillerin sayısı yüzleri geçmiştir; ilerici, devrimci, demokrat güçlere karşı her gün tutuklama, baskı, gözaltı ve saldırılar ile toplumun devrimci güçleri bastırılmaya çalışılmaktadır. Gazeteciler, akademisyenler, avukatlar, öğrenciler tutuklanmakta; işkence görmektedir. Kürt illerinde ise abluka, katliam, yıkımlar devam etmektedir. Sur, Cizre, Silopi, Nusaybin, Gever, Silvan...

Eğitimin gerici ve faşist olduğu bir ülkede, çocuk tacizlerinin, tecavüzlerinin meşrulaştırıldığı, kadınların her türlü baskıya maruz bırakıldığı, işçilerin en ağır koşullarda çalıştırıldığı, Kürt halkının gün be gün katledildiği bu topraklarda, parçası olduğumuz bu toplumun sorunlarına ses-siz kalamayız. Devrimci Öğrenci Birliği olarak Nisan ayı boyunca gençliğin faşizme karşı nasıl daha örgütlü mücadele edebileceğini tartıştık. Yürüttüğümüz tartışmaların sonucunda ulaştığımız sonuçlardan bazıları;

a) Gençlik faşizme karşı bulunduğu her yerde anti-faşist birliklerde örgütlenmelidir. Faşist saldırıların her gün yaşandığı üniversite, lise, mahallelerde ilerici, demokrat, devrimci kişilerin yer alabileceği anti-faşist birlikler kurulmalıdır. Faşistlere karşı kitlesel devrimci şiddet, mücadelenin tkandığı yerde yol açıcı olacaktır.

b) Arap, Kürt, Türk, Ermeni, Laz, Çerkez gibi farklı uluslar ulusal topluluklardan gençlerin örgütlenmesine önem verilmelidir. Devrimlerin temel olan komite, konsey örgütlenmeleri okullarda yaygınlaştırılmalıdır.

c) Şovenizme, ırkçılığa, cinsiyetçiliğe karşı gençlik içerisinde aydınlatma çalışmaları yürütülmelidir.

d) Dünya genelinden devrimci, sosyalist gençlik hareketleriyle ilişkiler geliştirilmelidir.

e) Ezilen ulusların gençlikleriyle ilişkiler geliştirilmeli, gençliğin birlikte mücadelesi kurulmalıdır.

DÖB yaptığı paneller sonucu bugün öğrenci gençliğe daha çok gidilmesi, üniversitelerde, liselerde devrimci propaganda ve ajitasyonun daha yoğun yapılmasını söylemektedir. Bir öğrenci gençlik hareketinin gücü kurduğu somut gençlik ilişkilerinden geldiği ilkesini unutmadan her yerde halkların mücadele birliğinin kurulması, Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle dayanışmanın büyütülmesi bir zorunluluktur. Öğrenci gençlik içinde militan, canlı bir çalışmanın yapılması için hiçbir neden yoktur, bu bilinç, birikim ve program Leninistlerde mevcuttur.

**Yaşam Bizden Yana!
Şimdi Devrim Zamanı!
Yaşasın Halk Devrimi-Halk İktidarı!
Devrimci Öğrenci Birliği**

"DEVİRİM GÜÇLÜLERİN ALANIDIR"

Umut Güneş

Lenin'in kadrolar için yaptığı bu belirleme esasında devrimci- komünist hareketler için de geçerlidir. Devrim öylesine büyük ve ciddi bir harekettir ki, orada sadece "gücü olanın" sözü geçer.

Türkiye ve K. Kürdistan'da süren iç savaşa dik-katlice bakan biri, bu savaşın yönünü değiştirebilen kuvvetlerin güçlendiğini ve güçlü olduğu içi etkili sarsıcı müdahalelerde bulunabildiğini gösterir. Bu müdahale kuşkusuz iki yönlüdür. Bu iki yön politik ve pratiktir.

Politik olarak güçlü olmak her şeyden önce ber-rak ve net bir anlayışa; proletaryayı iktidara taşıyacak, demokratik devrimi başarıya ulaştırarak ve nihayetinde sosyalizmi kuracak bir programa sahip olmayı ve kit-leleri peşinden sürükleyebilecek sloganlara sahip olmayı gerektirir.

Pratik olarak güçlü olmak ise bir partinin esas ola-rak kendisini kanıtlayacağı alanda belli olur, yani va-şamın içinde! Mücadele alanında! Bu iki alanın ayrılmaz birliği ve bütünlüğü kitlelere güven vermenin ve onları kavramanın en önemli olayıdır.

Burada devrimci programın kitlelerin günlük istekleriyle bütünleşebilmesi, sürece uygun taktiklerin hayata geçirilmesi ve mücadelenin yönünü her daim demokratik devrimin yengisine doğru yönelmeyi baş-arabilmek gerek. Kitlelerin eylemini örgütlemek ve yönetmek bu gücün en açık göstergesidir.

Devrim ve Gençlik

"Gençliğin katılmadığı bir devrim, ancak yarım bir devrimdir" (Alman Proletaryasının önderi Ernst Thaelmann, sf.250)

İşçi -emekçi ve öğrenci gençliğin öncüsü komsol-mol'un ilk görevi gençliği kazanmak ve onu Marksist Leninist ideoloji ile eğitmektir. Mücadelenin devamlı-lığı, coşkunluğu gençliğin kazanılmasına bağlıdır. Za-ferin kazanılması da öyle!..

Komsomolcuların gençlik faaliyeti yürütürken dikkat etmeleri gereken en önemli şey, gençliği kazan-manın yolunun radikal sözlerden geçmediğidir. Bu ça-lışma içerisinde "radikal olmak" gençliği kazanmaktan çok, onu kavramamaya ve anlamamaya yol açar. Hemen arkasından gelecek olan ise daralmadır. Kitle bağlarının azalmasıdır. Yani devrimci olmak, radikali olmak demek değildir. Gençliği demokratik devrime kazanmak ve bu devrimde mufazzel bir şekilde ta-mamlaması için mücadele etmek istiyorsak; sabırlı, coşkulu ve yaratıcılıkla bezenmiş çalışmalarla gençliğe gitmeliyiz. Böylece saflarını gençliğin enerjisiyle ve cesaretiyle doldurmuş komsomol açısından, gençlik mücadelesinin pratik olarak da öncüsü olabilir.

Bugün gençliğe hangi politikayla gitmek gerek? Gençliği hangi taleplerle ve araçlarla mücadelede sevk edebiliriz? Örgütlenmenin önündeki engelleri hangi yol ve yöntemle aşabiliriz? Bu sorular mücadelenin her saf-hasında sorulmalı ve mutlak biçimde çözümler üretil-melidir.

Komsomol gençlik mücadelesinin güçlü bir bile-şeni olmak istiyorsa;

a) Bugün gençliği "Anti- faşist birlikler" teme-linde örgütlemeli ve üniversiteler, liseler, mahalleler başta olmak üzere faşizme karşı etkin bir mücadele ör-melidir. Anti faşist her genç bu birliklerde yer alabil-meli, hatta sorumluluk alabilmelidir. Faşizme karşı mücadele edebilecek tüm güçleri bir araya toplamalı-yız!

b) Gençliğin sosyalist eğitimine özel önem veril-melidir. Çünkü tüm coşkusuna ve cesaretine rağmen, mücadelede yaşanan geçici geri düşüşler, bilinci sağ-lam olmayan her genç devrimciyi sarsabilir. Hatta kimi zaman umutsuzluk tohumları bile görülmeye başlaya-bilir. Ama tüm bunların üstesinden gelmeye yardımcı olan yegane güç bilinçtir.

c) Devrime olan inanç, bu mücadelenin haklılığı-nın farkında olmak ve gerçeğin gücüne güvenen sağ-lam karakterli genç devrimciler yetiştirmek. Bu her şeyden mücadelenin içerisinde gelişmesi gereken bir süreç, ama genç kadroların gelişiminde bu yan süreklî gözlemlenmelidir.

"Devrim güçlülerin alanıdır." Nasıl ki bir kadro yüzlerce deneyimin sonunda çelikleşirse; mücadelenin zorlukları onu olgunlaştırırsa; komsomol açısından da durum aynıdır. Aldığı her kararda bir tecrübe edinecek, hatalarından dersler çıkaracak ve güç kazanacaktır. İç savaşın çetin şartları pek çok hareketi kararsızlığa ve yalpalamaya doğru iterken; genç komünistler ısrarlı ve kararlı bir şekilde demokratik devrimin zaferi için De-niz'lerin yolundan gidecektir.

"Halkların kaderi yaşın getirdiği temkinliliğe, de-neyimlerinin size öğrettiği dikkate değil, gençliğin dizginlenemez gücüne bağlıdır." (Friedrich Engels'in Asi Gençliği, sf. 364)

*1905 Devrim Yılları, sf.391

İÇ SAVAŞ KORKULUĞU

ALİ VAROL GÜNAL

Son dönemde tekeli burjuva medya, iç savaş korkuluğunu, komünistlere, devrimcilere, Kürt yurtseverlere, ilericilere doğru sallamak suretiyle devrim güçlerini sındırmaya, korkutmaya çalışıyor. Bir "iç savaş tehlikesi"nden bahsedilerek, toplum kışkaca alınmak isteniyor. Sanki on yıllarca önce burjuva iç savaş, bizzat devletin kendisi tarafından başlatılmamış, bunca yıl sürdürülmemiş gibi... Sanki en son Cizre, Nusaybin, Silopi ve Sur'da yapılan katliamlarla iç savaş, daha da katmerlenmemiş, İstanbul'da yapılan infazlarla hız kazanmamış gibi...

"Bütün yıldırma yöntemleri arasında iç savaş korkuluğunu sallayıp durmak" diyor Lenin, "belki de en yaygın olanıdır". Burjuvazi bunu özellikle yapıyor; insanları iç savaşla korkutabildiği kadar korkutmaya çalışıyor. Devrim korkusu burjuvaziye çepeçevre sardıkça, burjuvazi bunu yapmaya devam edecektir; ne işçi sınıfı ve emekçileri tehdit etmekten geri duracaktır, ne de iç savaşın bildik uygulamalarını pratiğe dökmekten... Her devrim gibi Türkiye ve Kürdistan devrimi de karşısında bir karşı-devrim örgütleyerek gelişecektir ve sonucu kesin ve tayin edici savaş belirleyecektir.

"Ülkelerin pek çoğunda - hemen istinasız hepsinde denilebilir- ne kadar az özgür ve az gelişmiş olurlarsa olsunlar, kapitalizmin bütün iktisadi gelişmesinin, bütün dünyadaki modern toplumcu tüm tarihinin, aralarında uzlaşmaz karşıtlık yarattığı ve bu uzlaşmaz karşıtlığı güçlendirdiği sınıflar arasında, yani burjuvazi ile proletarya arasında iç savaş görülür" der Lenin. Yani iç savaş, siz ondan kaçsanız da peşinizi bırakmayacak olan bir olgudur. Sınıf savaşının olduğu her yerde, olayların gelip bir iç savaşa dayanması kaçınılmazdır. Devrim yaklaştıkça burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçilere savaş açması, onları silahsızlandırmaya çalışması, önderlerini katletmesi ya da hapsedmesi, iktidarını ve ayrıcalıklarını korumak isteyen her sınıfın göstermek zorunda olduğu davranışlardır; bunların hepsi burjuva iç savaş olarak adlandırılır. Proleter, aynı anlama gelmek üzere devrimci iç savaş ise, burjuvazinin açmış olduğu bu savaşa karşılık işçi sınıfı ve emekçilerin silahlanması ve burjuvaziye alaşağı etmek için harekete geçmesi demektir. Demek ki, iç savaş birilerinin önel niyetlerine göre ortaya çıkan bir durum değil, olayların nesnel gelişiminin zorunlu bir sonucu, deyim yerindeyse tarihin mantığının pratik karşılığıdır; "...iç savaş, birbiri ardısıra gelen, birbiri üzerine yığılmış, artmış, kızışmış, iktisadi ve siyasal çatışmalardan sonra iki sınıf arasında silahlı çatışma haline dönüşen sınıf savaşımının en keskin biçimidir" (Lenin).

Bugün üzerinde yaşadığımız topraklarda yaşanan iç savaş, tam da böylesi bir savaştır. Bu iç savaşı Kürt-Türk savaşı vb gibi yansıtmaya çalışmak, çok bilinçli yapılmış bir çarpıtmadır. Dikkatleri aslolan başka bir yöne çekebilmek, devrim saflarında oluşan birliği parçalayabilmek amacıyla burjuvazi bu taktiğe başvuruyor. Devrimci durumun gelişmesi sonucu nesnel olarak ortaya çıkan iç savaşı, sadece bir kargaşa, ortalığın kan gölüne döndüğü bir kaos ortamı olarak tanımlamak da daha çok sosyal-reformistlerin başvurduğu bir taktik olarak öne çıkıyor. Onlar, iç savaş korkuluğunu en az burjuvazi kadar sıkça devrim cephesine sallıyorlar; sanki varmış gibi "iç barışın bozulmamasından" dem vuruyorlar. Ev baskınlarından, top atışlarıyla yerlebir edilen evlerden, gaz bombaları ve plastik mermilerle dağıtılan eylemlerden uzakta yaşadıkları, ya da bunlara gözlerini ve kulaklarını kapattıklarından dolayı, "aman ha, iç savaş çıkar sonra" diyerek mevcut durumlarını muhafaza etmeye çalışıyorlar. Onlar da biliyor ki, iç savaş hızla sınıfları saflaştırır; ara yerde durmaya çalışanları tercih yapmaya zorlar. Proletaryadan yana olmayanların burjuvaziden yana olmak zorunda kalacakları bir dönemdir iç savaş süreci. Bu nedenle her kim iç savaştan kaçırıyorsa bilinmelidir ki, o aslında devrimden kaçıyor. Üzerinde yaşadığımız topraklarda bir iç savaş sürecinden geçmeden devrim olacağını, ya da devrimin zaferinin garantiye alınabileceğini düşünen varsa o ya hayal görüyordu, ya da hayal görmek istiyordu.

Biraz olsun Türkiye ve Kürdistan'ın şu son 40 yıllık sürecine bakanlar görecektir ki, yaşanan uzun süreli bir iç savaştır. Bu savaşı şiddetli dönem dönem artmış, dönem dönem az da olsa düşmüştür. Artık halklarımızı, işçi sınıfı ve emekçileri iç savaş korkuluğu ile korkutmak mümkün değildir. Burjuvazi devrimin gelişimini engellemek, devrimci dinamikleri ezmek için denenmedik yol bırakmadı. Yerleşim yerlerinin havan toplarıyla yerlebir edilmesi mi dersiniz, yukarıdan uçaklarla bombalanması mı dersiniz, kitle eylemlerinin silahla taranması mı dersiniz, insan kaçırma, işkence, kaybetme mi dersiniz, hepsini yaptılar, yapmaya devam ediyorlar. Hiçbirisi devrimin gelişimini engellemedi; halkların birleşik devrimi tüm muharebelerden sonra yoluna devam ediyor. Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneşin doğacağı, en az iç savaş gerçekliği kadar gerçek ve yalın bir olgudur. Halkın umutsuzluğunun kıyasına gelmiş olması bizleri yanıltmamalıdır. Her devrimin ve her devrimde kesin bir zaferin olmazsa olmazı tam da budur.

Swiss Otel'de Hak Gasplarına Karşı Grev

İstanbul'da Beşiktaş'ta bulunan Swisotel The Bosphorus'da gasp edilen haklarını istedikleri için işten çıkartılan iki arkadaşlarını desteklemek için, 5 bahçe bakım taşeron işçisi 21 Nisan günü greve başladı.

İşten atılan Olgun Yıldız ve Ayşe Serçe, Swisotel The Bosphorus'un bahçe peyzaj işlerini üstlenen Bahçe Peyzaj adlı taşeron firmanın sahibi Nimet Sadıkoğlu ile yaptıkları anlaşmaya rağmen, aylarca yol, yemek, Asgari Geçim İndirimi (AGİ) ve fazla mesai ücretlerinin ödenmediğini belirttiler.

Otelin bahçe işlerinde 7 işçiyi çalıştıran Bahçe Peyzaj patronu Nimet Sadıkoğlu'nun bu sayıyı otele 11 işçi olarak gösterdiğini fakat, kendi kişisel işleri dahil tüm işleri 7 işçiye yüklediğini de aktardılar.

Bahçe Peyzaj patronu Nimet Sadıkoğlu'nun işçilere hem otelin işlerini yaptırdığını hem de kişisel işleri yaptırdığını aktaran Olgun Yıldız, şef olarak görev yaptığı otelde bahçe bakım işlerinde altı arkadaşıyla birlikte ça-

lışıyor ve hiç birisi ek ödemelerini alamıyor. "Otele 11 işçinin sözleşmeli çalıştığını öğrendiğimde ipler koptu. Resmen yalan beyanda bulunuyor. Hem haklarımızı gasp ediyor hem de

tüm işleri bize yükliyor. Sürekli mobbing uyguluyor. 1 saate 50 çuval taşınması gerekirken, aşağılayarak 400 çuval taşınmasını istiyor" diyen Yıldız, 20 Nisan günü firma patronu Nimet Sadıkoğlu'yla görüştüğünü, fakat Sadıkoğlu'nun kaçtığını, daha sonra sözlü olarak kendisi ve Ayşe Serçe adlı kadın işçinin işine son verildiğini bildirdiğini aktardı.

Olgun Yıldız ve Ayşe Serçe ile birlikte çalışan 5 işçi, arkadaşlarının işe geri alınması ve gasp edilen haklarının iadesi için hep birlikte grev yapma kararı aldılar.

Olgun Yıldız ile birlikte işten atılan Ayşe Serçe ise, asgari ücret anlaşmasıyla işe başladığını ancak beş aydır 1100 TL maaş aldığını belirtti. Şubat ayında maaşları yapılan zamlarla maaşının 1250 TL'ye yükseldiğini ancak diğer ödemeleri alamadığını belirten Serçe, "Ben iki çocuk okutuyorum. Burada kesilen para çocuklarımın nafakası, onların yemek, okul parası" dedi. Otelin bahçesinde bulunan çöpler yüzünden enfeksiyon kapatan Serçe, haklarının iadesi için iş mahkemesine başvuracağını söyledi.

ÖSP'ye Hayır!

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışan taşeron sağlık işçileri "Özel Sözleşmeli Personel" uygulamasını kabul etmeyeceklerini belirterek kadrolu işçi olma talebiyle eylem yaptı. Eylem hastane bahçesinde yer alan birimlerin önlerine yürüyüşlerle ve tüm çalışanları hakları için mücadelede çağrı yapan ajitasyon konuşmalarıyla gerçekleştirildi.

Hastane bahçesinde Monoblok önünde basın açıklaması yapan Taşeron İşçileri Derneği, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası, İstanbul Tabip Odası, Tıp Fakültesi öğrencileri katıldı.

TAŞIŞ-DER adına konuşan Cemal Bilgin hastanede yapılan hırsızlık yolsuzluk ve işçiler üzerindeki baskılara değindi. Bütün yolsuzlukların, hırsızlıkların ortadan kaldırılması, gerekli denetimlerin ve yatırımların yapılmasını sağlayacak bir yönetime ihtiyaç olduğunu belirten Bilgin, taşeron işçiler olarak kadro haklarını almıyorsa kadar mücadele edeceklerini ifade etti.

Uygulamaya konulmak istenen Özel Sözleşmeli Personel statüsüne ilişkin de konuşan Bilgin, hükümetin kendilerine verdiği kadro sözünü hatırlatarak "Hükümet bizlere verdiği sözü tutsun, seçimlerden önce bize bu sözleri verirken yalan mı söylüyorlardı ki seçimlerden sonra ÖSP'yi bize dayatıyorlar. Biz Özel Sözleşmeli Personel olmayı kabul etmiyoruz ve bunun için sonuna kadar mücadele ederek haklarımızı alacağız" dedi.

Basın açıklamasını TAŞIŞ-DER başkan yardımcısı Güneş Cengiz yaptı. Hükümetin seçim vaatlerinden biri olan "700 bin taşeron işçiye kadro" sözünün seçimlerin ardından üç yıllık "Özel Sözleşmeli Personel" yasasına dönüştürüldüğüne dikkat çekti.

ÖSP ile taşeron işçilerin tüm sosyal haklarının gasp edilerek güvencesiz çalışma koşullarına mahkum edildiklerini belirten Cengiz "Taşeron işçilerin tazminat, ikramiye ve sendikali olma haklarının gasp edilmek isteniyor. Yıllarca verdiğimiz emeklerimiz yok sayılıp, bizleri formalite sınavlarla elemek, işsiz bırakmak istiyorlar" dedi.

Taşeron işçilerin daimi işçi statüsü verilinceye kadar mücadelelerine devam edeceklerini belirten Cengiz, "Bu haklı talebimizden asla vazgeçmeyeceğiz" dedi.

SES Aksaray Şubesi adına Dr. Ersoy Adıgüzel, Başbakan Davutoğlu'nun geçtiğimiz hafta yaptığı açıklamada "taşeron işçilere kadro sözünü" yenilediğini fakat Maliye Bakanlığı'nın bunun bir kadro değil özel sözleşme olduğunu duyurduğunu belirterek "Davutoğlu'nun taşeron balonu patladı" dedi.

ÖSP ile taşeronda çalışan sağlık emekçilerin bütün haklarının gasp edilmek istendiğini, güvencesiz çalışmaya karşı ortak mücadelenin önemli olduğunu vurgulayan Adıgüzel, 1 Mayıs'ta taleplerimizi dilendirmeye devam edeceklerini belirtti.

İstanbul Tabip Odası İşyeri Temsilcisi Dr. Coşkun Canıvar, AKP'nin göreve geldiği 2002 yılından bu yana taşeron sayısının 1 milyon üzerine çıktığını hatırlatarak, her seçim öncesi ortaya atılan "taşeron işçilere kadro" sözünün seçimlerden sonra unutulduğunun altını çizdi.

Canıvar, Özel Sözleşmeli Personel Yasası'yla, taşeron şirketlerin aradan çıkarılarak devletin hiçbir sosyal hak tanımadan işçileri aynı koşullarda çalıştırmak istediğini belirtti.

Açıklamaların ardından taşeron işçilere verilen sözleri yerine getirmeyen siyasetçiler ile işçilere mobing ve baskı uygulayan yöneticilere kırmızı kart gösteren sağlık emekçileri, "Kadrolu Çalışmak İstiyoruz", "Güveneli İş Güvenli Gelecek İstiyoruz" sloganlarıyla eylemi sonlandırdı.

EMAAR Şantiyesinde 4 İşçi İşten Çıkarıldı

EMAAR şantiyesinde hiçbir maaş arttırımı olmaksızın 'yaz saati uygulaması' denilerek dayatılan fazla mesaiye karşın SAYATA firmasında çalışan 4 işçi standart mesai bitiminde kart basıp çıkmaya devam etti. Ücretsiz fazla mesai dayatmasına karşı direnen bu 4 işçi, 11 Nisan günü işten çıkarılmaya çalışıldı.

İnşaat İş Sendikası üyelerinin durumu sendikaya bildirmesi üzerine sendika yöneticileri, firma yetkilileri ile görüşmeye gitti. İşçilere hiçbir gerekçeyle fazla mesai, ücretsiz çalışmanın dayatılmayacağını anlatan sendika yöneticileri, işten atılan işçilerin derhal geri alınması gerektiğini, olumlu sonuç alınamaması halinde gereken tavrı göstereceklerini söyledi.

Hindistan'da Binlerce Tekstil İşçisi Yol Kesti

Hindistan hükümetinin, 1952 tarihli İşçi Tasarruf Fonu ve Muhtelif Hükümler Kanununda yapmayı planladığı değişikliği protesto etmek isteyen yaklaşık 10 bin tekstil işçisi 18 Nisan Pazartesi günü Bommanahalli ve Maddur'da sokaklara çıkarak yol kesme eylemi gerçekleştirdi.

Hosur Otopanı beş fabrikasının işçileri tarafından trafiğe kapanırken Jajjalagere Sanayi Bölgesindeki işçiler de işlek Bengaluru-Mysuru otopanını işgal ettiler, ardından Maddur'daki kavşakta toplanarak bir protesto gösterisi gerçekleştirdiler.

Yasa değişikliği uyarınca işçiler tasarruf fonundan ancak kendi koydukları katkı payını çekebilecekler, patronların ödediği katkı payını çekebilmek için ise 58 yaşına kadar çalışmaya devam etmeleri gerekecek. İşçiler, düzensiz sektörlerde çalışan işçilerin çoğunun 58 yaşına gelmeden işten çıkarıldığını, 40 yaşın üzerindeki bir çok işçinin düzensiz işlerde çalışmak zorunda kaldığını, yeni yasa değişikliği uyarınca iş güvencesizliği karşısında zaten çaresiz olan işçilerin şimdi de tasarruf fonundan mahrum bırakılacağını söylüyorlar.

Protestocu Çiftçilere Saldırı ve Gözaltı

24 Nisan günü çiftçiler Adana'da patates fiyatlarını protesto etmek istedi, polis saldırısıyla karşılaştı.

Yıllardır dünyanın her yerinde tanık olduğumuz manzaradır. Ürünlerinin satış fiyatından memnun olmayan çiftçiler, köylüler, üreticiler, durumu protesto etmek için ürünlerini yollara ya da denize döker. Ürünleri için yaptıkları masrafların satış fiyatını geçtiği durumlarda üreticiler tarafından sütlerin, domateslerin, ispanağın kasalarla dökülüşünü çok defa izlemiştir.

Bu defa çiftçiler 10 çuval patatesi dökerek, traktör ve araçlarla yolu ulaşıma kapadı. Dönümünü 2 bin liraya mal ettikleri patatesi 700 liraya satamadıklarından yakınan çiftçiler, polisi buldu karşısında. 15 dakika süren eylemin sona ermesinin ardından bir polis, elinde maki-neli tüfekle geldi ve yolun temizlenmesini istedi. Çiftçilerle tartışınca bir çiftçiyi yumruklayan polis, tüfekle havaya ateş açtı; daha fazla sayıda polis geldi ve çiftçileri gözaltına aldı.

Bu eylemden hafızalara kazınan, polisten yumruk yiyen çiftçinin "12 sene boyunca AKP'ye oy verdim haram olsun" diyerek isyan ediş oldu.

Deri İşçileri TİS Hakları İçin İsyanda!

Deriteks Sendikası'nın Tuzla Deri Sanayide örgütlü olduğu işyerlerindeki işçileri kapsayan TİS görüşmelerinde Deri İşverenleri Sendikası ile 20 maddede anlaşma sağlanamadı. Deriteks Sendikası, 12 Nisan günü Tuzla Deri Sanayide örgütlü bulunduğu tüm işyerlerindeki işçilerin katılımıyla Deri patronlarının TİS'de hak gasplarına yönelmesine tepki olarak kitlesel bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Tuzla Deri Sanayi'deki Uyguner Deri işyeri önüne Deriteks üyesi işçiler, işyerlerinden gruplar halinde slogan alkış ve ıslıklarla yürüyüş yaparak geldiler. Uyguner Deri önünde basın açıklaması olarak planlanan eylem, dün Derimsan Deri'de sendikal çalışma yürüten 5 işçinin işten atılması nedeniyle Derimsan önünde yapıldı.

Eyleme Deriteks Sendikası merkez ve şube yöneticileri, farklı bölgelerden üyeler başta olmak üzere Tuzla Deri Sanayi'deki tüm işyerlerinden işçiler kitlesel olarak katıldı.

Uyguner Deri önünden başlayan yürüyüşte, işlerinden toplu halde çıkan işçiler belli noktalarda korteji alkış, ıslık ve sloganlarla karşılayarak katıldı.

Yürüyüş boyunca coşkulu bir şekilde "Toplu Sözleşme Hakkımız Gasp Edilemez", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz Yaşasın Deriteks", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "TİS Hakkımız Grev Silahımız" sloganları atan deri işçileri, Derimsan'da 5 işçi arkadaşlarının işten atılmasına tepki olarak sık sık "Derimsan İşçisi Yalnız Değildir", "İşçi Düşmanı Derimsan", "Direne Direne Kazanacağız", "Sendika Haktır Engellenemez" sloganları attılar.

Derimsan önünde Deriteks Tuzla Şube Sekreteri Haydar Canpolat, konuşma yaparak süreci özetledi.

Basın açıklamasını ise Deriteks Sendikası Genel Başkanı Musa Servi yaptı. Deriteks Sendikası olarak 11 işyeri adına Deri İşverenleri Sendikası ile yapılan TİS müzakerelerinin sürmekte olduğunu, her

yeni sözleşme döneminin ise deri işçileri için yeni bir mücadele dönemi anlamına geldiğini söyleyen Servi, 1987 yılındaki Kazlıçeme Grevi'nde elde edilen ve 29 yıldır deri işçilerinin yararlandığı bir hak olan Aile Yardımına deri patronlarının göz dikmiş durumda olduklarını belirtti. "O günlerin destansı mücadelelerini ortaya koyan deri işçilerinin yokluk içinde ortaya koyduğu ve uğruna bedeller ödeyerek elde ettiği bu haklar günümüze kadar TİS'lerimizin vazgeçilmez maddeleri olarak yer aldı ve bu nedenle bu mirasa sahip çıkmak onurlu deri işçilerinin tarihsel görevi ve vicdanı sorumluluğudur" diyen Servi, tarihte nice grev ve eylem gerçekleştirmiş deri işçilerinin mücadeleye hattını 'Birlik, Mücadele, Zafer' şiarıyla çizdiğini belirtti.

Servi, "Tüm deri işçileri bu saatten sonra mücadeleyi yükseltmelidir. Eğer iyi bir TİS istiyorsak, kazanılmış haklarımızı kaybetmek istemiyorsak, önce kendi işyerlerimiz olmak üzere her işyerinde birliği ve kararlılığı sağlamak, mücadeleyi ve dayanışmayı daha da yükseltmek zorundayız" dedi.

Meclis gündemine alınan Kamu Özel Sözleşmeli Personel ve Özel İstihdam Bürolarına ilişkin yasa tasarısına, Kıdem Tazminatının fona devredilmek istenmesine de değinen Musa Servi, taşeron sisteminin, güvencinin, sendikası ve kölelik koşullarında çalıştırılan işçi yığınları yarattığını, çıkarılacak yasayla da bunun çok daha katmerli bir sömürüye imkan sağlayacağına dikkat çekti. Servi, deri işçilerinin meclise sunulan bu kölelik yasasına karşı da örgütlü, güçlü bir birlik ve dayanışmayla mücadeleyi yürütmesi gerektiğini ifade etti.

Servi, yaşanan bu olayın da deri işçilerinin birlik mücadeleye zafer şiarıyla daha sıkı ve güçlü bir örgütlenme sağlamalarının ve mücadeleyi yükseltmelerinin önemini bir kez daha ortaya koyduğunu söyledi. Servi konuşmasını işçilerin 1 Mayıs'ta buldukları her şehirde alanlara çıkmaları çağrısını yaparak sonlandırdı.

İşçiler bir süre de Derimsan'da işten atılan arkadaşları için dayanışma sloganlarıyla eyleme devam etti. Coşkulu slogan alkış ve ıslıklarla eşliğinde bir süre halay çeken işçiler gruplar halinde yine sloganlarla alandan ayrılarak eylemi sonlandırdılar.

"Hepinizi İzliyoruz!"

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne ait İGDAŞ Genel Müdürlüğü'nde çalışan 4 işçi sosyal medyada aylar önceki paylaşımları gerçekleştiren işten atıldı.

İGDAŞ'ta teknik saha elemanı olarak 24 yıldır çalışan Umur Yıldırım, 26 yıldır çalışan Hasan İleri ve merkezde 4 yıl'dan fazla süredir çalışmakta olan kadın işçiler Nehir Aksoy ve Deniz Gökçe Örs, aylar önce sosyal medyada yapmış oldukları paylaşımlar nedeniyle işten atıldı. Gerçekleştiren işçi ise "Toplu İş Sözleşme Kanunu'nu 16 ve 39. maddelerine göre iş sahiplerine hakaret, çalışma arkadaşlarını küçük düşürmek, mesai arkadaşlarına hakaret" gösterildi.

İşten atılan işçilerden Umur Yıldırım ve Hasan İleri 11 Nisan günü saat 12.30'da Alibeyköy'deki İGDAŞ Genel Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaptı.

Hasan İleri, İGDAŞ yönetimine seslenen İleri "Bizler ne suç işledik? Bugüne kadar hala bir cevap alamadık. Alınan bu karar, açıklık, yokluk, zulümdür. Tarafımıza söylenen Cumhurbaşkanına hakaret ve sosyal medya hesaplarımızdan AKP'ilerin huzursuz olduğu. Biz kimseyi huzursuz etmedik" dedi.

Basın açıklamasını ise İGDAŞ işçilerine desteğe gelen Nurgül Yıldırım okudu.

Son aylarda hükümetin ve onun yan kuruluşu gibi çalışan belediyelerin ve

bağlı kurumların muhalif olarak gördüğü tüm kişi ve kuruluşlara karşı yürüttüğü sindirme, kontrol altına alma ve cezalandırma politikalarının bir uygulamasının da İGDAŞ'ta yaşandığını belirten Yıldırım, "İGDAŞ dört çalışanın iş akilelerini, iş sahiplerine hakaret", "çalışma arkadaşlarını küçük düşürmek", "mesai arkadaşlarına hakaret", "işyerinde AKP'ilerin huzurunu bozmak" gibi suçlar isnat edilerek feshetti. İGDAŞ yönetiminin siyasal görüşlerini paylaşmayan 4 işçi arkadaşımız uzun zaman önceki çeşitli sosyal medya hesaplarından yaptıkları paylaşımlar gerçekleştiren işten çıkarıldı" dedi.

Uluslararası sözleşmelerden, yasalardan ve toplu iş sözleşmesinden kaynaklanan işçi hak ve özgürlüklerini yok sayan, düşünce özgürlüğü ve kişisel verilerin gizliliği ilkelerini göz ardı eden, kendi dışındaki herkesi terörist, vatan haini olarak gören "bizden olmayan kamu kurumlarında barınmaz" diyen anlayışın son örneğinin İGDAŞ tarafından gösterildiğini belirten Yıldırım, Hasan İleri, Umur Yıldırım, Deniz Gökçe Örs ve Nehir Aksoy'un İGDAŞ tarafından tazminat ve tüm kazanılmış haklarından mahrum bırakılarak işten ihraç edildiklerini söyledi.

İBB İştirakler Müdürlüğü bünyesinde oluşturduğu birimlerde belediye iş-traklerinde çalışan işçileri AKP mitinglerine çağırın, olumsuz yanıt aldığında işçiler hakkında soruşturma ve inceleme başlatan, sosyal medya hesaplarını denetleyen İBB ve İGDAŞ'ın

işten çıkarılan işçiler aracılığıyla çalışanlara gözdağı vermekte olduğunu ifade eden Nurgül Yıldırım, İGDAŞ'ta örgütlü bulunan Tes-İş Sendikası'nın da bu gözdağına örtülü bir onay verdiğini ve sessiz kaldığını belirtti.

"Yasama bizim elimizde, yürütme bizim elimizde, yargı bizim elimizde, sendika bizden, istediğimizi yapar, dilediğimizi işten çıkarır dilediğimizi tazminatsız işten atarız" diyen bir anlayışla karşı karşıya olduklarını söyleyen Yıldırım

"İGDAŞ işçilerinin 20 yılı aşan emeklerini yok sayan bu tutumuyla bir kez daha işçi ve emekçi düşmanı olduğunu göstermiştir" diyerek İGDAŞ yönetiminin bu tavrına karşı tüm hukuki yollarla mücadele edeceklerini belirtti.

İşçilerin siyasi görüşleri ve sosyal medya paylaşımları nedeniyle işten atılmalarını protesto eden dövizlerin taşıdığı basın açıklamasında "İGDAŞ İşçisi Yalnız Değildir", "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Gün Gelecek Devran Dönecek İGDAŞ Halka Hesap Verecek" sloganları atıldı.

runda kaldıklarını, hafta sonları zorunlu mesaiye kaldıklarını, yıllık izinlerde bile sorun yaşadıklarını belirtti.

Diğer tüm bu sorunları yaşarken bir de fazla mesai uygulaması, müdür ve müdür yardımcılığı sınavlarında, tayin ve atamalarda usulsüzlük ve kayırmacılık olmasının Tapu Kadastro emekçilerinin canına tak etmesini getirdiğini ifade etti.

Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü ve idarecilere seslenen Dinç, "Hiçbir kurum o kurumu meydana getiren, o kurumun tüm değerlerini yaratan emekçilerin taleplerini ve görüşlerini dikkate almadan yönetilemez" dedi.

Tapu Kadastro emekçileri, işyerlerinde adaletlin sağlanmasında feyz alması ve hatırlaması için Tapu Kadastro Genel Müdür Vekili Gökhan Kanal'a Sirkeci Büyük Postane'den bir terazi gönderdikten sonra sloganlarla eylemi sonlandırdı.

YAŞANAN KATLIAMLARA, OLANAK VE GÖREVLERE DAİR

İ.GEVAT GETİNER

1-) Gerek Geziyle başlayıp Ekim ayaklamasıyla süren ve Kürdistan'da yerel ayaklanmalar halini alan mücadele ve gerekse Batı Kürdistan'a Türkiye ve Kuzey Kürdistan devriminin toplumsal dayanağının verdiği destek; devriminin her yönden olgunlaştığını ortaya koymaktadır. Türkiye ve K.Kürdistan halkı ve özellikle de gençliği, bir süredir nesnel koşulların iteklemesiyle yani kendiliğinden bir tarzda dahi olsa, hızla kapıya dayanan bir halk ayaklanmasına her yönden hazırlanmaktadır.

2-) Başta işçiler olmak üzere gerekçelen bir dizi ayaklanma sayesinde, sermayenin ve faşist devletin ortadan kaldırılabileceğini herkes ama özellikle de gençlik görmüştür. Bu daha başlangıç mücadeleye devam sloganı, her şeye rağmen gençliğin hendek ve barikatları kapatmayışı, Kasım seçimlerinde demokrasi ve devrim güçlerinin sandığa gitmekten vazgeçmesi yarım kalan Gezi ayaklanmasının tamamlanacağına ifadesidir aynı zamanda. Halklarımız ve gençlik özgürleşmenin yolunu keşfetmiştir. Hiç kimse, hiç bir yöntemle onu bu yoldan geri çeviremez artık.

3-) Sermaye ve faşist devlet bunun farkındadır ve kendince buna cevap vermeye çalışmaktadır. Devrimin toplumsal tabanını, devrimci ayaklanma sürecinde nasıl bir savaşla karşı karşıya kalacağını göstererek tehdit etmektedir. Faşist devlet, Gezi'de nüvelerini göstergesi vahşetin bu toplumsal tabanı sindirmeye yetmediğini görmüş ve giderek daha büyükten katliamlarla yönelimini açıkça ortaya koymuştur. Devletin çok çeşitli biçimlerde devrim güçlerine karşı yürüttüğü katliam politikasının ardında yatan neden, Türkiye ve Kürdistan toplumsal devriminin geldiği düzeydir.

4-) Ama bu katliamlar, girilecek yeni ayaklanmaları ve nihayetinde gelecek olan silahlı genel halk ayaklanmasını engelleyemeyecektir. Ok yaydan çoktan çıktı. Nasıl 30 yılı aşkın süredir yürütülen saldırı ve katliamlar bugünlere varılmasını engelleyemediyse; bu katliamlar ve saldırılar da burjuvazinin nihai sonunu engelleyemeyecektir. Ok hedefini bulacaktır. Devrimci iç savaş, içine girdiğimiz ayaklanmalar süreciyle birlikte devrim güçlerinin zaferiyle sonuçlanacaktır.

5-) Bizlere düşen görev bu yolda daha sağlam adımlarla yürünmesini sağlamak için, Gezi ayaklanmasının yarım kalmasına neden olan en temel iki eksikliği ortadan kaldırmaktır. Birincisi iktidar hedefine yönelimi netleştirmek. İkincisi ise, ayaklanma sırasında baş vurulan yöntemleri yetkinleştirmek. Ki bu eksiklik de asıl olarak hedefe iktidarı oturtmaktan doğuyor.

Bu nedenle bilinç netliği, hedef netliği önemlidir. Burjuva devlet iktidarının tüm kurumlarıyla dağıtılıp halkın iktidarının kurulması hedefini ortaya koyan GDH şiarı ve bunu destekleyen sloganlar her zamankinden daha önemlidir.

Bu nedenle Genel Silahlı Halk Ayaklanmasına ve bunun somut ihtiyaçlarına yönelik (örneğin silahlanmaya, milisler kurmaya vs yönelik) sloganlar, propaganda ve pratik adımlar her zamankinden daha önemlidir.

Yaşanan katliamlara karşı doğan büyük öfke bu iki amaca yönlendirilmelidir. Tüm demokrasi güçleri, kendini demokrasiden yana konumlandıran herkes, çağrımıza sizleredir. İktidarı hedefleyen genel silahlı halk ayaklanmasını gündeminize alın. Gelin bunun somut hazırlıklarını konuşalım. Gelin bunun somut hazırlıklarında görev alın.

6-) Böyle bir ayaklanmada gençlik üzerine düşün sorumluluğu yerine getirmeye hazır olmalıdır. Her geçen gün sizin analarımızdan, babalarımızdan, kardeşlerimizden, abilerinizden, bacılarımızdan farksız onlarca insan dilleri, renkleri, inançları nedeniyle öldürülüyor, işkenceden geçiriliyor, tecavüze uğruyor. Tüm bu olup bitenlere karşı büyük bir öfke, kin ve intikam arzusu duymuyor olmanız imkansız. Düzenin her gün her yoldan yaptığı sağduyu çağrılarını rağmen içinizde doğan bu arzunun yok edilemediğini irili ufaklı bir çok eylemle ortaya koyuyorsunuz. Bu duygular yok edilemez. Onurlu bir gencin yüreğinden laflarla sökülüp çıkarılamaz. İşte, silahlı halk ayaklanması bu duygularınızı en iyi yöneltebileceğiniz hedefi sunuyor size: faşist devlet. Faşist devlet ancak sizin kininiz ve öfkenizden gelen güçle dağıtılabilir.

Her an patlayabilecek bu ayaklanmanın sizin cesaretinize, yalın doğrudan yana oluşunuza ve kininize ihtiyacı var. Bu ayaklanma ancak sizin sayenizde hızla sıçramalı olarak gelişip zafere ulaşabilir. Ancak sizin sayenizde faşist devletin tüm korku yaratma hamleleri boşa çıkarılabilir. Ancak sizin sayenizde düşmanın burjuvalarımızın bayrağı; özgürlük ve mutlu geleceği vaat eden bayrağı dikilebilir. Ancak sizin yiğit savaşırlığınızın, her alanda alacağımız sorumluluk ve askeri komutanız altında bunlar başarılabilir. Bunun için öne çıkın, kendinizi hazırlayın, sorumluluk üstlenin, inisiyatif kullanın.

7-) İçinde bulunduğumuz coğrafyada sermayenin ve faşist devletin, ulusal kimlikler ve inaçlar üzerinden üretmeye çalıştığı düşmanlıklarla devrimi boğmaya çalıştığını hepimiz görüyoruz. Bunun panzehiri halkların mücadele birliğidir. Ve bunun zemini hiçbir yerde olmadığı kadar bu topraklarda vardır. Çünkü, bu topraklarda yaşayan Arap, Kürt ve Türk halkı 40 yıllık devrimci sınıf mücadelesi sayesinde orta-doğu coğrafyasında demokrasi ve sosyalizm değerlerini en fazla benimsemiş halkı temsil etmektedir. Bu nedenle ortadoğunun gidişatında Türkiye'de yaşayan Arap, Kürt ve Türk halkının ortaya koyacağı bilinç ve pratik tarihi önem sahiptir. Leninist Parti sizleri ortak hedefler doğrultusunda emperyalizme, faşizme ve bölge gericiliğine karşı mücadele birliğini örmeye çağırıyor.

8-) Tüm bu nedenlerle Batı Kürdistan da verilen özgürlük mücadelesi daha da önem kazanmıştır. Çünkü,

a-) Gençliğin genel silahlı halk ayaklanmasında daha etkin olabilmesi için ihtiyaç duyacağı eğitimi burada almasının imkanını yaratmıştır. Ve bu imkan daha ne kadar devam edebilir bilinmez. Bu imkandan hızla, olabildiğince fazla genç yararlanmalıdır. Leninistler gençliğe bu imkanı sunmaya hazırdır. Ayaklanmaya askeri önderlik edecek, halklarımızın mücadele birliğinin en ileri örneği olacak özgürlük birliklerini gelin birlikte güçlendirelim, çoğaltalım, yaygınlaşturalım.

b-) Yönünü komünizme çevirmiş Kürdistan gençliğinin, bu amaç doğrultusunda savaşan Leninist partide ve komsomolda yerini alması için tarihi bir fırsat yaratmıştır. Bu yönde yapılacak çabalar her zamankinden daha çok sonuç alıcı olacaktır.

9-) Batı Kürdistan'daki savaşa destek vermek için geri dönüşsüz olarak oraya gitmek isteyen büyük bir gençlik kesmi olduğunu biliyoruz. Bu onurlu duruşa saygı duyuyoruz. Ama unutmamak gerekir ki, asıl ve en etkili enternasyonal dayanışma kendi burjuva iktidarını yıkmakla mümkündür. Bu nedenle açıkça ve cesurca diyoruz ki; Suriyedeki burjuva devletin yıkılmasına yada oradaki gericiliğe karşı verilen savaşta katkı sunmakla enternasyonal dayanışma görevi esas itibarıyla yerine getirilmez olunmaz. Bunları yapmak elbette önemli ve olumludur ama enternasyonal dayanışmanın esası değildir.

Hele de Türkiyeli devrimciler için. Çünkü Ortadoğu'da gericiliğin, faşizmin ve sermaye egemenliğinin en önemli kalesi Türkiye'dir. Sırtını NATO'ya dayayan TC, inkar ve sömürü düzeninin yeniden ve yeniden üretilmesi için çalışmaktadır. Dolayısıyla ortadoğunun özgürleşmesi için en başta TC'nin, dünya gericiliğinin bu bölgedeki en temel direğinin yıkılması gerekmektedir. İşte bundan dolayıdır ki, bizler için enternasyonal dayanışmanın özü olan kendi burjuva iktidarını devirme anlayışı Türkiye ve K.Kürdistanlı devrimciler için çok daha tarihsel önemdedir.

Yıkılan İlçelerimizle Dayanışmayı Yükseltelim

16 Nisan günü HDP'nin daveti ile Cizre'ye giderek oradaki yaşamı gözleriyle gören, yaşananlara tanıklık eden heyetin, ziyaret üzerine yaptığı açıklama şöyle:

Cizre, İdil ve yıkılan bütün ilçelerimizle dayanışmayı yükseltelim!

Çok sayıda sosyalist parti, kurum ve işçi-emekçi kitle örgütü temsilcilerinden oluşan bir heyet olarak, 16 Nisan 2016 tarihinde Halkların Demokratik Partisi'nin daveti üzerine Şırnak'ın Cizre ve İdil ilçelerini ziyaret ederek bu kentlerde son aylarda yaşanan zulüm ve vahşeti kendi gözlerimizle gördük, olayları yaşayan insanlardan dinledik, dayanışma ifade ettik, yitirilen insanların ailelerine taziyе ziyaretinde bulunduk.

Bu ziyaretimizde, Türkiye'nin, 7 Haziran 2015 seçimlerinde meclis çoğunluğunu yitiren AKP tarafından nasıl adım adım Suriyeleştirildiğine somut olarak tanıklık ettik. Belediye başkanından evinin kapısına çıkmış ev kadınına kadar uzanan bir yelpazede, olayların doğrudan mağduru olmuş insanlardan yaşadıklarını dinledik. Saptamalarımızı ve çağrılarımızı bu basın açıklamasıyla Türkiye'nin batısında yaşayan ve düzen medyası tarafından her gün asılsız haberlerle bilinci köreltilmeye çalışılan işçi-emekçi halkla ve ezilenlerle paylaşıyoruz.

Sokağa çıkma yasağı altında sürdürülen ablukalar, şu an Cizre ve İdil'de saat 21:30 ile 04:30 arası saatlerde, Yüksekova, Nusaybin, Şırnak, Silopi ve Sur'da da tam zamanlı olarak devam etmektedir.

Toplamda 5 kez sokağa çıkma yasağı ilan edilen Cizre'de son yasak 14.12.2015'te ilan edildi. 123 gündür devam eden ablukada kimliği belirlenen 172 kişi ve kimliği henüz belirlenmeyen 79 kişi ile birlikte toplam 251 kişi yaşamını yitirdi. Daha önceki ablukalarda yaşamını yitiren 32 kişi ile birlikte Temmuz 2015'ten bu yana 283 kişi hayatını kaybetti. Bu insanların çoğunluğu sivil halktan oluşmaktadır.

Cizre'de vahşet bodrumlarında yakılarak tanınmaz hale getirilen 79 ceset hâlâ morgda bekletilmekte, bu insanların kimliklerinin DNA yoluyla belirlenmesi için çalışmalar sürdürülmektedir. Bunlara ilaveten devletin polisi ve askerinden de yüksek sayıda can kaybı söz konusudur. Bu insanlar da toplumun işçi, emekçi ve yoksul ailelerinin çocuklarıdır.

İdil'de ilk sokağa çıkma yasağı 16.02.2016'da ilan edildi. 55 gündür devam eden ablukada bu güne kadar kimliği belirlenen 46 kişi yaşamını yitirdi. Abluka boyunca hastanelere 61 cenaze getirildi; 45'i

defnedildi. 16 kişinin cenazesi ise henüz kimlik tespiti yapılmadığından dolayı hastanelerde bekletilmektedir. İdil'de abluka boyunca hayatını kaybeden insan sayısı 62'dir. Özellikle "operasyonların tamamlandığı" ilan edilen 20. günden sonra 42. güne kadar süren tam günlük sokağa çıkma yasağı döneminde halkın evlerine yönelik kapsamlı bir tahribat gerçekleştirilmiştir.

Yaşanan olaylar tam bir vahşet görünümünü almıştır. Özellikle Cizre'de yaralı insanlar günlerce binaların bodrumlarında mahsur kalmış, buralarda sağlık bakımına muhtaç bekleyen yaralılara sağlık hizmeti verilmesi engellenmiş, böylece savaş hukukunun dahi en temel kurallarının uygulanmasını, devlet kendi vatandaşından esirgemiştir. Bu bodrumlarda daha sonra insan hakları örgütlerinin temsilcileri yanmış bedenlerin bulunduğu tanıklık etmiştir. Heyetimiz Cizre'yi ziyaret ettiğinde bodrumlar büyük ölçüde kapatılmıştı. İdil'de ise, ölümlerin cenaze araçları mevcut olduğu halde traktör römorklarında taşındığı bildirilmiştir.

Hem Cizre'de, hem İdil'de, tahribat bununla sınırlı değildir. Birçok evin patlama sonucu veya dozerlerle yıkıldığı gözlenmiştir. Kimi durumlarda dışarıya en ufak bir tahribat görmemiş birçok evin içi bütünüyle yakılmış durumda idi. Halkın anlattığına göre, başka hiçbir tür hasarın görülmediği ayakta kalan evlerin içinde ise beyaz eşya, televizyon, gardrop gibi eşyalar sahiplerince paramparça edilmiş halde bulunmuştur. Sokağa çıkma yasağı döneminde sadece elektrik ve internet dâhil çeşitli iletişim araçlarının kesilmesiyle yetinilmemiş, her iki ilçede de kanalizasyon ve su şebekeleri büyük ölçüde çalışmaz hâle sokulmuştur.

Maddi tahribata manevi bakımdan aşağılama eşlik etmiştir. Geçmişte teşhir edilmiş "Esedullah Tim" ve "JÖH" ya da "PÖH" imzalı çeşitli yazılamaların örneklerine heyetimiz de tanık olmuştur. Tarihi Cizre sokaklarında devasa harflerle şu yazılama okunuyor: "Türk adımız/Oğuz boyumuz/Avşar soyumuz". İdil'de bir duvara ise boylu boyunca şu yazıldı: "Allah tektir/Ordusu Türktür"! Mardin-Cizre karayolundaki polis kontrol noktalarında "Osmanlı

şehidi ölmez" türü sloganlar veya üç hilalli faşist imgeler görmek sıradan olaylardır! Yaşanan ablukaların arkasındaki ırkçı motivasyonu bu yazılamalar açıkça ortaya koymaktadır.

Bütün bunlara rağmen, iktidar, halkı teslim almayı başaramamıştır. Bugün bölgede devletin varlığı, zırhlı araçlardan ibarettir. Yerel halkın ifadesiyle, kaymakamın ya da savcının bile söz geçiremediği bir güç bölge halkının zihninde ve vicdanında derin yaralar açmıştır.

Ne var ki, Cizre ve İdil'in ve muhtemelen kuşatma altında kalmış öteki Kürt kentlerinin hakikatının tek boyutu bu zulüm değildir. Aynı zamanda direniştir. Cizre'de polis ve askerinin işi beklenenden çok daha geç, 80 gün içinde belirli bir aşamaya ulaşmıştır. Sokağa çıkma yasakları sırasında ve sonrasında halkın gösterdiği direncin en belirgin yönü ise, 1990'lı yılların büyük göçünün tekrarlanmamasıdır. Cizre'de nüfusun yüzde 80'inin geri dönmüş olduğu belirtiliyor. İdil'de ise ailelerin çoğunun ya köylerine yakınlarının yanına sığındığı ya da civar il ve ilçe merkezlerinde (Mardin, Midyat vb.) geçici olarak barındığı söyleniyor.

Bugün Cizre ve İdil'de halka Rojava yardım faaliyetinin uzantısı olarak gıda yardımı yapılmakta, GAP Belediyeler Birliği'nin de katkısıyla su ve kanalizasyon şebekeleri onarılmakta, Rojava Derneği'nin koordine ettiği yardım kampanyasıyla ihtiyaçlar için para toplanmakta, "kardeş aileler" kampanyasıyla çeşitli ihtiyaçlara yanıt aranmaktadır. Öte yandan halkın acil ihtiyaçları arasında, yörenin yaz aylarında iklim özellikleri göz önüne alındığında, kasten tahrip edilen buzdolaplarının ve klimaların tedariki başta gelmektedir. Buzdolabı, çamaşır makinesi, klima gibi beyaz eşyaların temini de yardım kampanyasının önemli bir ayağıdır. Her ne kadar kaymakamlıklar yasadışı biçimde belediyelerin yetkilerini gasp etmeye ve yardım çalışmalarını polis zoruyla engellemeye çalışsa da halkın ısrarı ve yoğun emeğiyle bu ilçelerde yaşam gün bugün yeniden kurulmaktadır.

En büyük sorun ise özellikle Cizre'de geçmişin

mimari dokusunun ortadan kaldırılması planıdır. Belediye ekiplerinin tetkikleri sadece 1200'ün biraz üzerinde evin kullanılacak halde olduğunu ortaya koymuş olmasına karşılık, merkezi devlet mercileri 3200'e yakın konutun "kamulaştırılması" ve yıkılarak kentsel dönüşümden geçirilmesini öngörmektedir. Öyle anlaşılıyor ki, Ahmet Davutoğlu'nun Sur ile ilgili olarak açıkladığı yağma planının bir benzeri Cizre için hazırlanmaktadır.

Biz sosyalistler, Türkiye halklarının bağrında var olan dayanışma duygularının en ileri ifadesi olarak, Kürt halkının yalnız olmadığını, onun bu zor gününde yanında olduğumuzu, bugün somut ve acil ihtiyaçlarının karşılanması çabasının yanı sıra yüz yıldır ezilmekte olan Kürt halkının mutlaka eşit koşullarda, özgürce yaşayacağı bir düzenin yaratılması mücadelesinde de yanında olduğumuzu beyan ederiz.

Bu vesileyle, '68 kuşağı gençliğinin Zap Suyu'na Köprü kampanyasının tarihsel önemini bir kez daha anımsatarak bizler, bütün sol sosyalist kesimleri, Gezi gençliğini, bütün demokrat, ilerici insanları bu zor zamanda Cizre, İdil ve yıkıma uğrayan bütün ilçelerle dayanışmaya çağırıyoruz. Bu dayanışma, hem zorbalara karşı halkların birliğini geliştirecek, hem de Kürt halkının yaralarını sarma çabasına maddi ve manevi destek verecektir. Devletin tahrip ettiği birlikte yaşam duygusunu, ancak halkların dayanışması onarabilir.

Saygıyla duyururuz.

18.04.2016

Cizre-İdil dayanışma heyeti üyeleri

Selma Gürkan (EMEP Genel Başkanı)

Nejla Kurul (SYKP Eş Genel Başkanı)

Sibel Uzun (EHP Genel Başkanı)

Sungur Savran (DİP Genel Başkanı)

Nuri Günay (Halkevleri Genel Sekreteri)

Fadime Çelebi (ESP Genel Başkan Yardımcısı)

Hakan Aktaş (Devrimci Parti Genel Başkan Yardımcısı)

Kezban Konukçu (SODAP Sözcüsü)

Erkan Vergili (DHF temsilcisi)

İbrahim Eren (Partizan temsilcisi)

Vefa Serdar (Mücadele Birliği Platformu Temsilcisi)

Oğuz Yüzgeç (SGDF Eşbaşkanı)

Ülkü Gündoğdu (Kaldıraç Temsilcisi)

Semra Demir (AKA DER temsilcisi)

Zarife Çamalan (Ahnteri temsilcisi)

Gülümser Seyitcemaloğlu (Proleter Devrimci Duruş gazetesi temsilcisi)

Kilis Bombalanıyor

Son aylarda Kilis'e ardı ardına bombalar, roketatar mermileri, füzeler "düşüyor".

Ocak ayından bu yana "düşüyor" diye tabir edilse, başka hiçbir açıklama yapılmasa da, başta tepesine bombalar yağan Kilis halkı olmak üzere herkes biliyor. İŞİD, Kilis'i bombalıyor.

Valilik "her an bir bombayla ölebiliriz diye dışarı abdestsiz çıkmıyoruz" diye fıkralara taş çıkartacak açıklamalar yaparken, önlemini almayı ihmal etmiyor. Yo, hayır, İŞİD'e karşı değil, halkın isyanına karşı ildeki her tür toplu gösteri ve yürüyüşü yasaklıyor.

Bu saldırılara karşı hükümetin sessizliğini bozan da Başbakan Yardımcısı Yalçın

Akdoğan oldu, 24 Nisan'da Kilis'e gitti, düşen bombaların ardından "Türk Silahlı Kuvvetleri'nin angajman kuralları çerçevesinde anında karşılık verdiğim" söyledi. Halka da "ölmesinler" diye bir tavsiye verdi, "Açık alanda vatandaşların toplu olarak bulunması uygun değil" dedi.

Ardından halkı "sağduyuya" davet ederken, saldırıların nedenini de açıkladı. "Maalesef sınırlarımızın karşı tarafında bir otorite yok. Terör örgütleri civit atıyor. Farklı birtakım yapılanmalar var. Silahlı örgütler var. Bir çatışma var. Bizim irademiz dışında karşı tarafta yaşanan bu olumsuzluklar Türkiye'yi etkileyebilmektedir" dedi. Böylelikle top yine PYD/YPG'nin kucağına bırakılmış oldu!

Bu yazı yazılırken son bomba 24 Nisan'da atıldı. Bir füze bir cami avlusuna düştü, 2 kişi öldü, 10 kişi yaralandı. Ve daha sabah saatlerinde atılan roketatarla 16 kişi yaralanmıştı... Kilis'te 11 saldırı olurken, ölenlerin sayısı 16 oldu, 50 kişi de yaralı durumda...

Ve haftalardır birer ikişer İŞİD bombalarıyla can veren Kilis halkı isyan etti. Valiliğe yürümek isteyen halkı tomalar ve çevik kuvvet karşıladı devlet, tazyikli su ve gaz bombaları ile halka saldırdı, gözaltına aldı. Ve devletin bekaası bir kez daha sağlanmış oldu.

25 Nisan günü hükümet adına bir açıklama yapan Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın, "Saldırı mı yoksa, roketler düşüyor mu?" sorusu üzerine "Bir kısmı yanlışlıkla geliyor olabilir, bir kısmı kasıtlı atılmış olabilir" dedi.

Köylerinde İŞİD'i İstemeyenlere Polis Saldırısı

Maraş Pazarcık'ta ve Narlı'da, Sivricehöyük'te yapılmak istenen mülteci kampı için protesto eylemi yaptı

Yaşam alanlarına yapılmak istenen AFAD kampına karşı mücadele eden Maraş Yaşam Platformu, 19 Nisan günü Maraş merkezde esnafın katılımıyla basın açıklaması yapılmak istendi. Terolar bölgesinden 26 mahalle muhtarının da katıldığı kitle, Bayındırlık önünde bir araya gelerek İl Özel İdare kadar yürüyüp basın açıklaması yapmak istediğinde, önleri çevik kuvvet polisleri tarafından kesildi.

Esnafında kepenk kapatarak destek verdiği eylemde, polis saldırısında çok sayıda kişi darp edilirken, 80 yaşlarındaki Sate Yılmaz isimli bir kadın da fenalaştı. Durumu ciddi olan Yılmaz, hastaneye kaldırıldı. Eyleme katılan çok sayıda kişi gözaltına alındı.

"Cizre Ağır Yaralı Ama Ölümcül Hasta Değil"

...Baş Tarafı 12. Sayfada

Olayı anlatanlar, bu bodrumda kalan insanların çoğunun yaralı olduğunu, aslında bir nevi burasını revire çevrildiğini söylüyorlar. Yani devlet, revire çevrilmiş bir yerdeki yaralıları, uzaktan attığı toplarla öldürmüştü. Bunun başka açıklaması yok. O binayı gören herkes, evin nasıl depreme yıkılmış gibi toplarla yerle bir edildiğini anlayabilir... İçerisi, kara bir isle kaplı ve hala farklı bir kokuya sahip. Olayları anlatan insanlar, bazı evlerde kimyasal silah kullanıldığına dair ciddi belirtiler olduğunu söylüyorlar. Böylece, vahşetin tüm boyutu ortaya çıkıyor; devlet, günlerdir dışarıyla bağıntısını kestiği ilçede yaşayan insanlara her türlü zulmü yapıyor ve duvarlara yazdıkları yazılarla deyim yerindeyse "zafer"ini kutluyor! İnsan bunları görünce, nazilerden hiç aşağı kalmadıklarını daha iyi anlıyor.

İdil'de gördüklerimiz de farklı değil. Sokaklarda "asayiş berkemal" dercesine zırhlı araçlar dolaşüyor... Belediye'nin halka yardım dağıtması bizzat polisler tarafından engelleniyor; evleri yıkılan insanlara dağıtılan ça-

dırlara kaymakamlık "çevre kirliliği yaratıyor" diye el koymuş. Belediye başkanı, tüm güçlülere rağmen halkla birlikte yaraları sarmaya çalıştıklarını söylüyor; ve yenilmediklerini, bizlerin orada olmamızın bu katliama verilmiş en iyi cevap olduğunu vurguluyor...

Yıkık bir evin komşusu bir kadın, bizleri içeriye kahve içmeye davet ediyor; zamanımızın kısıtlı olduğunu söyleyip teşekkür ediyoruz; "ama olmaz ki böyle, bir kahve bile içmeden..." diyor kadın, bir kez daha bu halkın yüce gönüllülüğüne ve misafirperverliğine tanık oluyoruz.

Cizre ve İdil'den dönerken yine aramalardan ve kimlik kontrollerinden geçiyoruz... Aklimiz geride bıraktıklarımızda, o başsağlığı sırasında elini sıkıttığımız, oğlunu kaybetmiş bir babanın, elimizi bırakmadan, sınıksız tutarak, "ser seri, ser çava" deyişinde. O gözlerde okuduğumuz, dostluk, yoldaşlık duygularında...

Halkların birleşik devrimi, o duygularla gelişmeye devam edecek, bundan hiç şüphemiz yok...

İzmir'de Sanat Merkezlerine Baskınlar

21 Nisan sabahı, İzmir'de Güzeltepe Ali İsmail Korkmaz Kitaplığı Ayışığı Sanat Merkezi, Konak Ayışığı Sanat Merkezi ve Aka-Der'e "Terör Örgütü Propagandası" ve "1 Mayıs'ta Olay Çıkarabilecek Kişilerin Üye Olması" gerekçe gösterilerek baskınlar yapıldı.

Yapılan baskınlarda Güzeltepe Ayışığı Sanat Merkezinin camı kapıyı açma bahanesiyle kırılırken, polis buradan bir şey bulunamadan ayrıldı. Yapılan baskına TOMA, özel hareket, çevik kuvvetin yanında çok sayıda sivil polis katıldı, polis mahallelerden yoğun bir tepki aldı. Mahalleli "Bu köpekler niye gelmiş", "Gidin Tayyip'i Tutuklayın" gibi tepki

ler verdi.

Konak Ayışığı Sanat Merkezinde ise harddisk, çok sayıda yayın ve flamaya el konuldu. Baskınların sebebi açık ve nettir. Devlet, 1 Mayıs'ta tehdit olarak algıladığı bizleri yıldırıma, sindirmeye çalışmakta. 1 Mayıs çalışmalarımızı engellemek, iktidarını korku duvarları üzerinde yükseltmeye çalışmakta. Ancak şu bilinmelidir ki bizleri ne faşizmin zindanları, ne baskınları yıldıraramamıştır ve yıldıramayacaktır, aldığımız her darbe bizi daha çok güçlendirmiştir. Nitekim yine öyle olmuştur.

Çalışmalarımızı engellemek adına yapılan bu baskından sonrasında Çiğli, Buca, Konak, Halkapınar, Alsancak, Güzeltepe, Yamanlar ve daha bir çok yerde afişlerimiz yapılmış, Güzeltepe, Alsancak ve Tüyap Kitap Fuarı'nda yapılan dağıtımlarla bildirimlerimiz binlerce emekçiye ulaştırılmıştır!

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Mücadele Birliği İzmir

İzmir'de Baskınlar Protesto Edildi

Dün sabah saatlerinde, İzmir'de Ayışığı Sanat Merkezi'nin Konak ve Güzeltepe'de bulunan iki derneği ile birlikte, Aka-Der de basılmıştı.

Mücadele Birliği Platformu ve Kaldıraç Dergisi okurları, 1 Mayıs hazırlıkları nedeniyle İzmir'de dün sabah erken saatlerde dernek binalarının TEM Şube polisleri tarafından basılmasına ilişkin Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Şube binasında basın toplantısı düzenledi.

22 Nisan günü dernek üyelerinin yanı sıra ÇHD'li avukatlar ile Halkevleri üyelerinin de destek verdiği toplantıda önce Kaldıraç Dergisi okuru Efe Özcan söz aldı ve baskınların 1 Mayıs çalışmalarını engellemeye dönük olduğunu söyledi.

Mücadele Birliği adına konuşan Burcu Kara ise, baskınlar karşısında yılmayacaklarını ve tüm hızla 1 Mayıs çalışmalarına devam edeceklerini söyledi.

"Yaşadım Diyebilmen İçin"

"Bu dünya soğuyacak günün birinde, hatta bir buz yığını yahut ölü bir bulut gibi de değil, boş bir ceviz gibi yuvarlanacak zifiri karanlıkta uçsuz bucaksız.

Şimdiden çekilecek acısı bunun, duyulacak mahzunluğu şimdiden. Böylesine sevinecek bu dünya "Yaşadım" diyebilmen için.."

Aylar önce çalışmalarına başladığımız "Yaşadım Diyebilmen İçin" adlı oyuna bildirimlerle, afişlerle, ev çalışmalarıyla geniş bir çalışma yaparak oyun hazırlıklarını sürdürdük. Oyunun çalışmalarında insanlar tarafından çok yoğun bir destek geldi. Geçen yıl da Samandağ'da çalışmalarını yaptığımız ve oynadığımız oyun Antakya'da da büyük ilgi

görmüştü.

17 Nisan Pazar günü Antakya Ayışığı Tiyatro atölyesinin aylardır hazırlandığı "Yaşadım Diyebilmen İçin" adlı oyun Antakya halkıyla buluştu.

Etkinlik Ayışığı Sanat Merkezi adına yapılan konuşma ile başladı, Antakya'da Ayışığı Sanat Mer-

kezi olarak 7 yıldır sanat çalışmalarının yapıldığı ve bunlarından birkaçı olan Sivas 93, Oğulları Öldürülen Analar, Ahmet Atakan Anma gecesinden bahsedildi. Ayışığı Sanat Merkezinin Antakya'da sadece tiyatro etkinlikleriyle buluşmadığını diğer sanat çalışmalarını da aktardı. Daha sonra da var olan savaşın yanı sıra başımızda olduğunu, Ayışığı Sanat Merkezi olarak da sanatı araç olarak kullanarak mücadelesine değinildi.

Konuşmanın sonunda bu mücadelenin sokaklardan geçtiği söylenerek tüm halkımız 1 Mayıs alanlarına ve 6 Mayıs'ta Denizler için alanlara davet edildi. Ardından sahneyi Ayışığı Sanat Merkezi Tiyatro Atölyesi devralarak tiyatro etkinliğine başlandı.

1 saat süren tiyatro oyunu sık sık alkışlarla kesildi. Oyunun sonunda selamlama sırasında seyirci-

ler ayakta alkışladı atölyemiz oyuncularını.

Daha sonra oyuncuların seyircilerle buluşarak oyun üzerine sohbetleriyle etkinlik sona erdi. Gelen misafirlere çıkışta 1 Mayıs bildirimleri dağıtılarak misafirler 1 Mayıs'a davet edildi.

ANTAKYA AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

Kadın Akademisi: "Zindanda Kadın Olmak"

Kadın Akademisi'nin bu haftaki çalışması 22 Nisan Cuma akşamı saat 19.00-21.30 arasında Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapıldı.

Emekçi Kadınlar bu hafta "Zindanda Kadın Olmak" başlığı altında bir araya gelerek, Türkiye ve Kürdistan'daki kadınların devrim mücadelesinde gözüktüğüne almış ve tutsaklık dönemleri üzerinde durdular.

Konuya başlanmadan önce Emekçi Kadınlar 19 Aralık 2000 Katliamı sonrası Ölüm Orucu'na başlayan ve 22 Nisan 2001 tarihinde ölümsüzlüğe uğurlanan Sibel Sürücü şahsında insanlığın kurtuluşu ve devrim mücadelesinde yaşamını yitiren kadınlar adına saygı duruşuyla başladı.

Ardından yapılan sunumlarda Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da mücadele içinde yer alan, gözaltına alınan, tutuklanan ve mücadelesini zindanlarda da sürdüren kadınlar vardı. Akademinin bu haftaki notlarını sizlerle de paylaşalım istedik.

Gözaltında ve Tutuklama Kayıtlarında Kadının Adı Yok!

Osmanlı İmparatorluğu sürecinde ve Cumhuriyetin ilk yıllarında siyasi nedenlerle gözaltına alınmış ya da tutuklanmış kadınların varlığına dair bilgiler var. Fakat kayıtlarda kadınların adları yer almamış. Gözaltına alınmış nedenleri, neden ve kimlerin alındığına ilişkin kaynaklarda kadınlar "... şahsın eşi, ... şahsın kızı" şeklinde isim belirtilmeksizin yer almış. Bu süreçte kadınlar genellikle de "suç" sayılan olayı

gerçekleştiren değil, suç işleyen erkeklerle yardım etmek veya olay anında aynı yerde bulunmaları nedeniyle alınmışlar. Bu durum 1927 Tevkifatı'nda yaşanmıştır. Kadınlar kayıtlara tutuklanan erkeklerin eşleri olarak geçmiştir. Gözaltına alınan veya tutuklanan kadınların adlarına ilk olarak 1957 Tevkifatı'ndaki rastlanıyor.

12 Mart dönemindeki tutuklamalarda da pek çok kadın tutuklanarak zindanlara gönderiliyor. Bu süreç kadınların zindanlarda ilk örgütlenmelerini de oluşturdukları yıllar oluyor. Kadınlar zindanları kendi yaşam alanları haline getirmeye, oradaki olanakları kullanarak yaşamlarını sürdürebilecekleri, ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri çözümler üretmeye başlıyorlar. Kadınlar zindanlarda kısıtlı imkanlarla yaşam ihtiyaçları için ilk çözümleri üretiyor.

Zindanlarda Kadınlar

Açlık Grevinde

Daha önceki süreçlerde aileleriyle bir arada ya da onlardan birinin mücadelesinde yer almış olması nedeniyle mücadele içinde yer alan kadınlar 1974 affından sonraki süreçte mücadelenin yeni bir aşamaya geçmesiyle birlikte kadınlar yeni görevler almaya başlıyor. Kadınlar artık birebir devrim mücadelesi içinde yer alıyor ve örgütlü, profesyonel devrimciler olarak mücadeleye atılıyorlar.

12 Eylül askeri darbesiyle birlikte zindanlarda başlayan mücadelede pek çok kadın da öne çıkıyor. Zindanlarda açlık grevlerinin, eylemlerin yapıldığı

süreçte kadınlar da aktif olarak yer almaya başlıyor. Aysel Zehir ve Sakine Cansız bu süreçte adları ilk akla gelen devrimci kadınlardır.

Bu süreçte cezaevlerindeki saldırılar, hak gaspları, koğuşlarda arama bahanesiyle yapılan saldırılarda koğuşun tekrar yaşanabilir hale getirilmesinde kadınlar yaratıcılıklarını ortaya koyuyorlar. Zindanlarda kısıtlı malzemelerle pek çok yaşamsal sorunlarına çözümler üretirken erkek yoldaşlarına da öncülük etmiş oluyorlar.

Ağır Bedeller Ödeyerek Zindanda Mücadele Eden Kadınlar

90'lı yıllarda Sovyetler Birliği'nin dağılması, pek çok örgütün sosyalizmden umudunu kesmesinin yanında Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimcilere yönelik saldırıların arttığı, gözaltında kaybetmelerin, sokak ortasında katledilmelerinin, kurumlara ve evlere baskınların arttığı süreçte zindanlarda tutsakların mücadelesi de yükseliyor.

Zindanlar mücadelenin büyük bedeller göze alınarak ve ödenerek mücadelenin yürütüldüğü alanlar oluyor. Kadın devrimciler de bu mücadelenin içinde aktif olarak yer alıyorlar. Kadınların devrim mücadelesinden geri adım atmasını sağlamak için gözaltında tecavüzlerin yaşandığı bir süreç başlıyor. Kadınları bu saldırıyla mücadeleden uzaklaştırmak, ailesi ve erkek devrimciler üzerinde de bunu bir utanç unsuru haline getirmeye çalışarak, özellikle Kürdistan'da yapılan gözaltılarda sis-

Zindanlarda her yaştan kadın tutsak var...

temli bir şekilde uygulanmaya başlıyor. Fakat devrimci kadınlar tecavüzün kendilerinin utanmaları gereken bir olgu olmadığını ortaya koyarak geri adım atmaya yerine, bu saldırıya karşı da mücadeleyi yükseltiyorlar. Burjuvazinin kadınların devrim mücadelesinden çekileceği beklentisini boşa çıkarmış oluyorlar.

Ölüm Orucunda Kadın Tutsaklar

Devletin zindanlardaki devrimcilere yönelik saldırılarının iyice arttığı 90'lı yıllar 96 yılında yaşanan açlık grevleri ve ölüm orucunu getiriyor. Bu süreçte pek çok zindanda kadın devrimci tutsaklar da mücadelenin içinde aktif olarak yer alıyor. 96'da yaşanan Ölüm Oruçları'nda pek çok kadın devrimci gönüllü olarak bu eyleme katılıyor. Ve Ayçe İdil Ermen, Ölüm Orucunda ve zindanda yaşamını yitiren ilk kadın devrimci oluyor. Sema Yüce İse 98 Newroz'unda zindanda kendini ateşe vererek tarihe adını yazıyor.

90'lı yıllar zindanlarda kadın devrimcilerin de mücadeleyi yükselttikleri nice eylemlerle geçiyor. Diyarbakır, Ulucanlar, Buca zindanlarında devlet katliamları gerçekleştiriyor. 20 Ekim 2000'de tüm zindanlardaki tutsaklar devletin katliamlarına ve zindanlardaki saldırılarına karşı yeni bir eylem süreci başlatıyorlar.

Zindan Savaşları ve Kadın Tutsaklar

Ve 19 Aralık 2000'de faşist devlet zindanlardaki tüm devrimcileri yok etmeye yönelik 'Hayata Dönüş Operasyonu' adı altında 20 cezaevine eş zamanlı katliam saldırısını gerçekleştiriyor. 28 Devrimci tutsağın katıldığı bu saldırı sırasında Çanakkale Zindanı'nda; Fidan Kalşen kendini ateşe vererek ve göğsüne gaz fişegi isabet ederek, Bayrampaşa Zindanı'nda Gülser Tuzcu, Nilüfer

Alcan, Özlem Ercan, Seyhan Doğan, Şefinur Tezgel, Yazgülü Güder Öztürk diri diri yakılarak, Çanakkale Zindanı'nda; Sultan Sarı, Uşak Zindanı'nda; Berir Bıçkılar ve Yasemin Cancı ölümsüzleştiler.

F Tipi Zindanlarda sürdürülen

ölüm oruçları sırasında Fatma Ersoy, Nergis Gülmez, Sibel Sürücü, Hatice Yürekli, Fatma Hülya Tümgan, Aysun Bozdoğan, Tülay Korkmaz, Yeter Güzel, Meryem Altun, Semra Başyigit, Fatma Bilgin, Melek Birsan Hoşver, Gülnihal Yılmaz, Fatma Tokay, Hamide Öztürk, Zeliha Ertürk, Özlem Türk, Selma Kubat buldukları zindanlarda, Sevgi Erdoğan, Gülay Kavak, Ümüşt Şahingöz, Ayşe Baştımur, Zeynep Arıkan Gülbağ, Lale Çolak, Feride Harman ise hatırlanarak edildikten sonra ölümsüzleştiler.

Devrimci tutsakların mücadelesine destek vermek için de pek çok tutsak yakını ve yoldaşı dışarıda ölüm orucu eylemlerine başladı. Gülsüman Dönmez, Canan Kulaksız, Şenay Hanoğlu, Zehra Kulaksız, Özlem Durakan ise bu eylemleri sırasında ölümsüzleşti. Faşist devletin dışarıda ölüm orucu eylemlerinin yapıldığı evlere saldırıları sırasında ise Arzu Güler ve Sultan Yıldız yaşamlarını yitirdiler.

"Zindanda Kadın Olmak" konusu işlenirken pek çok duygunun bir arada yaşandığı anlar da oldu. Acı, hüznün, coşku ve öfke.. Zindanlarda kadın olmaya dair bilgiler paylaşılırken, zindan deneyimi olanlar ve bu süreçleri bilenler de aktarımlarda bulundular. Akademinin Sibel Sürücü'nün ölümsüzleşmesinin yıl dönümünde yapılması, onunla ilgili pek çok anın, anının bilginin de paylaşılması Kadın Olmak başlıklı Kadın Akademisi, Sibel Sürücü'nün sevdiği şarkılar söyleyerek bitirildi.

CİZRE İZLENİMLERİ

televizyonu vb. parçalayarak, kullanılmamış gıdaları döktüklerini ve eşyalara büyük oranda hasar verdiklerini anlatıyor, "Burası çok sıcak bir yer. Cizre'nin şu an acil olarak hem buzdolabına hem klimaya ihtiyacı var" diyor.

Kürt ve Türk halkları arasındaki etnasyonel dayanışmayı büyötmek, Cizre'de devletin yarattığı yıkımı ve halkın dayanışma taleplerini yerinde görmek, mücadeleyi büyötmek için, HDP'nin çağrısıyla, çok sayıda siyasi parti ve devrimci kurum temsilcileri, 16 Nisan günü Cizre'ye gitti.

Aralarında Mücadele Birliği Platformu temsilcilerinin de olduğu heyet, sabah 09.30 civarında Mardin'den Cizre'ye doğru hareket etti. Yol boyunca sürekli kimlik kontrolleri ve aramalarla taciz edildi heyet. Sonunda ulaştılar Cizre'ye. Burada destek konuşmaları yapıldı. Mücadele Birliği Platformu adına konuşan Vefa Serdar, buraya son geldiklerinde bir gençle yaptıkları bir konuşmayı aktardı.

Belediye Eşbaşkanı Kadir Konur bir konuşma yaptı ve koşulları anlattı. Bir yaşam yerinin yıkılıp yok edilmesi için nasıl azami çaba gösterildiğini, 260'a yakın kişinin öldüğünü, DNA testi yapılması gereken, kimliği olmayan, teşhis edilememiş morglarda ya da kim-sesizler mezarlığında bekletilen 79 cenaze olduğunu; cenazeler aileleri, aileler cenazeleri beklerken, bunun aileler için her saniyesinin bir ölüm olduğunu anlattı.

Eşbaşkan, "Evlerini onarabilenler için itiraz yolu var ama nasıl sonuçlanacak bilmiyoruz. İnsanlar kendilerinin ve belediyelerimiz yardımıyla evleri onarmaya başladı ve barınmaya başladılar. Ancak yine de yıkılması gereken 1200 ev var, yıkılıp yeniden yapılacak. Devlet sadece yıkımdan bahsediyor, yıkımdan sonra ne yapacağını söylemiyor" diyor ve ilçede ciddi oranda beyaz eşya sıkıntısı olduğunu söylüyor. Emniyet güçlerinin tek tek tüm evlere girmiş olduğunu, baltayla buzdolabını, silahla

Rojava Derneği aracılığıyla zorluklarla da olsa ilçeye gelen gıda yardımlarının dağıtımına devam edildiğini anlatıyor ancak bunun da ihtiyaçları karşılamaya yetmediğini söylüyor ve her yerde yardım kampanyalarına ihtiyaç olduğunu anlatıyor. İdil, Şımak, Nusaybin, Yüksekova... bunların hepsinde durumun benzer olacağını da hatırlatıyor. Cizre'nin ağır yaralı olduğunu, kendi yaralarını kendi kendilerine sarmaya çalıştıklarını, gönüllü gençlerle, dayanışmalarla ayakta kalmaya çalıştığını, ancak asla ölüm yatağında olmadığını söylüyor. Bu sırada yeni gelen bir haberle Rojava Derneği'nin polisler tarafından basıldığı ve içerdeki eşyalara el konulduğu öğreniliyor.

Cizre sokaklarını gezmeye başlayan heyet, Mehmet Tunç'un evine taziye ziyaretinde bulundu. Ardından 1. vahşet bodrumunun enkazına gitti. Bu bina, eskiden 5 katlı bir apartmanmış... şehrin Cudi ve Sur mahalleleri hemen hemen enkaz durumunda. Burada bir babanın 2 oğlu öldürülmüş, birisi teşhis edilmiş, diğer ise verilmeyen 79 cenaze arasında. Abdülkadir Taşkıran'ın evine de giden heyet, ailenin bir ferдинin de Kobane'de savaşırken hayatını kaybettiğini öğreniyor.

Heyet, saat 17.00'ye gelirken, İdil'e ulaştı. Burada da belediye eşbaşkanı İdil'i anlattı.

İdil'de bir çok ev yıkılıp yıkılmış. Bu evlere giren temsilci arkadaşlarımız, çok garip bir yangın bombası kullanıldığını söylüyor. Atılan bombalar metal aksamlı -buzdolabı vb- gibi şeyleri eritirken, yerdeki halıya bir şey olmamış. (İster istemez 19 Aralık'ta zindanlara atılan, insanları yakıp eriten ama giysilere zarar vermeyen kimyasallar geliyor ak-

lımıza) Evdeki eşyalara özel çaba ile zarar verilmiş. Balta ile parçalanmış eşyalar gördüklerini aktarıyorlar...

Eşbaşkanın anlattıkları, kısaca şöyle: "Sadece İdil'de değil, Botan'da bir vahşet yaşandı. Çünkü bu halklar 12 Eylül'leri, Kenan Evrenleri de yaşadı, bu halk 90'lı yılları faili meçhulleri de yaşadı, 2010'ları KCK davalarını da yaşadı, ama diyebiliriz ki, bu defa yaşananlar ne 12 Eylül'lerde yaşandı, ne diğerlerinde. Özellikle bu defa vahşet yaşandı. İdil'de 44 gün sokağa çıkma yasağı yaşandı. Biz HDP eşbaşkanları ve milletvekilleri olarak buradaydık, 44 gün değil, her gün 44 gün gibi yaşandı. Düşünün bir evde hapissiniz 24 saat ve atılan her havan, her obüsün sizden bir parça götürdüğün düşünürsünüz.

Ama siz içerdesiniz, eliniz kolunuz bağlı bir şey yapamıyorsunuz. İlçenin mülki amiri olan kaymakam arıyorsunuz cevap alamıyorsunuz, emniyet müdürünü arıyorsunuz cevap alıyorsunuz veya alamıyorsunuz. En acısı, burada it-faiyemiz vardı, ambulans vardı, ama cenazeleri traktör römorklarında taşıdık.

20. günde bize 'operasyon bitti' dediler, bir oh çekti, artık zarar görmeyiz diye, ama birazdan size de göstereceğiz, ilçenin neredeyse 4/3'ü Yeni Mahalle ve Turgut Özal mahallelerinin tamamı yerle bir edildi. Biz de ancak dışarı çıkamadık pencerelerimizden bu dumanları izliyor, bomba seslerini dinliyorduk. Operasyonlar bitti ise bu dumanlar, bu sesler neydi? Özellikle bazı evlerde dışarıdan bakıyorsunuz bir şey yok sadece cam kırılmış, ama içerisi harabe, duvarlar tavanlar çökmüş... Dünya kamuoyuna operasyonlar bitti diye duyuruldu ama madem böyle sonraki 24 günde yaşananlar neydi?

Demek ki yakılan yıkılan yerlerde, bu bölgede yaşayan insanlarımız adeta

'siz bize düşmansınız, biz sizi insan yerine koymayacağız. AKP'ye, saraya itaat edeceksiniz, biz burada %84 oy aldık, siz bize değil onlara oy vererseniz böyle olur' dediler. Şimdi sokağa çıkma yasağı kalktı, yaralarımızı sarmaya çalışacağız. Ne yazık ki bugün 16. gün, yine kaymakamlıkla görüşmeye çalıştık. Dışarıdan gelen 4 tane kepeçimize el konuluyor. Mahallelere yemek dağıtan araçlarımızı el konuluyor. Kaymakama söylüyoruz, 'tamam dağıtın' diyorlar, emniyet dağıttırıyor. Bazı mahalleye gidiyoruz, 'ben kimseyi tanımam, dağıttırmam' diyor. Böyle keyfi bir durum. En son bu sabah görüştüğümüzde 'elimizde birikenmiş gıda stoğu var bunları dağıtacağız' diyorlar, 'yok dağıtmazsınız'. 'Ne yapmamız gerekiyor', 'sosyal güvenlik vakfı var, oraya verin onlar dağıtır'. 'Hayır' diyoruz. Bize Adana'dan bir sürü yerden turlarla gelen erzak var, biz bunu kendimiz dağıtacağız.

İlçemizin mevcut durumu bu. Bizi sevindiren ve acılarımızı unutturmuş manzaradır. Korktukları manzara da budur, Kürdüyle, Türküyle, Çerkezi, Arabıyla tüm etnik gruplarıyla bir şemsiye altında, HDK altında toplanmasıdır. Bunu AKP iktidarı istemiyor. Onun için gücü yettiği yerde adeta işkence ediyor, işkenceyi de geçti bu. Gidiyoruz bir aile, 8-10 nüfuslu, evi yıkılmış enkazın önünde. Bize diyor, 'bize bir çadır verin, enkazın yanında kuralım'. Kaymakam izin vermiyor ama çadır dağıtmamıza. 'Niye' diyoruz, çadır kirlilik yaratıyor mu. Çadır kirlilik yaratıyorsa, o yaratmış moloz yığını yaratıyor mu. Hatta 2-3 ailemize çadır verdik, polis gelip bıçakla yırtıp atmış. Ama biz bu şekilde yan yana olduğumuz müddetçe, çadırları yırtılsalar da, nafîle. İdil 1937'den beri ilçedir, burada 1500 yıllık çeşme var; ilk gün ona kilit vurdular; tarihe bile tahammülleri yok. Kilisenin karşısında oturuyorduk biz, kilisenin kapısına balyozlarla vuruyorlar. 'Bekle memur bey anahtar getiriyoruz' diyoruz, ne fayda...

Şu an mevcut durumumuz bu, yer-altı kanalizasyonları, su boruları tahrip edilmiş, her yerde bombalar patlatılmış. Sağolsun, GAP belediyeler birliği ile 1 haftaya onları da düzeltiriz."

Heyetin ziyareti, akşam saatlerinde sona erdi ve yeniden Mardin'e dönüldü.

"Biz belki de burada öleceğiz. Ama sizden şunu istiyoruz, tüm dünyaya duyurun, Cizre'de, Nusaybin'de, Kürdistan'da neler oluyor duyurun. İnsanlık burada yaşanan vahşete sessiz kalmamalı. Biz bunu elimizden geldiğince yaptık, ne derece başarılı olduk bilmiyoruz; ama şunu biliyoruz : Türkiyeli devrimciler, komünistler olarak, Kürt halkının yanında olunmadığı müddetçe ne devrimci olunur, ne ilerici olunabilir, ne de tarih yazılabilir. Burada yazılan şey tarih. Mehmet Tunç arkadaşın bodrumda söylediği her söz, burada tarihin yazıldığını gösteriyor. Dedi ki Mehmet Tunç arkadaş, 'biz öleceğiz, ama bu mücadele devam edecek'. Evet, yarın bir gün bizler de öleceğiz, ama biliyoruz ki, Kürt halkının özgürlük mücadelesi devam edecek. Türkiyeli işçilerin ve emekçilerin devrim mücadelesi devam edecek. Bugün devrimciler, ilericilere, Kürt halkına karşı savaş yeni başlamadı. Türkiye'deki ve Kürdistan'daki savaş, yıllardır sürüyor; yıllardır burjuvazi ve faşist devlet işçilere, emekçilere karşı bir savaş sürdürüyor zaten. Bunun adı iç savaş. Bugün burada yaptıkları katliamlar, evleri yakıp yıkmalar, çocuklara varana değin katletmeler, hepsi bir savaşın göstergesidir. Bir savaşın nasıl çıkılır arkadaşlar? Bizler, savaşın barışla çıkmayı istiyoruz, barış elimizi uzatıyoruz evet, ama biliyoruz ki, barış elimiz her zaman havada kalıyor. Biliyoruz ki barışa ulaşılacaksa bu ancak emekçilere, zalimlere karşı, zulüm ile abad olanlara karşı savaşarak olacak, bu ancak halklarımızın mücadele birliği sayesinde olacak. Herkesi bir kez daha birlikte mücadele ve Kürdistan'ın her yerine yaymaya çağırıyoruz" ... Vefa Serdar

"Cizre Ağır Yaralı Ama Ölümcül Hasta Değil"

Bu sözler, Cizre Belediyesi eşbaşkanına ait. İlk defa, birinci kuşatmanın kaldırılmasının ardından gelmiştik Cizre'ye, bu ikinci gelişimiz. Bu defa Türkiye sosyalist hareketinin önemli bir kısmının içinde yer aldığı bir heyetle geldik. Amacımız, ikinci kuşatma sonrasında Cizre'nin durumunu yerinde tespit etmek, çocukları katledilen aileleri ziyaret etmek, acılarına ortak olduğumuzu göstermek. Cizre halkının acil ihtiyaçlarının neler olduğunu öğrenip, bizim neler yapabileceğimizi ortaya koymak ve en önemlisi yalnız olmadığımızı, batıda yürekleri onlarla birlikte çarpan, onlarla birlikte mücadele eden insanların olduğunu somut olarak göstermekti. Kürt halkının gerçek dostlarının, yoldaşlarının her zaman devrimciler, sosyalistler olduğunu bir kez daha biz-

zat halkın kendisine anlatmaktı.

Cizre'ye varmadan yolumuz yine polisler, özel timler tarafından defalarca kesildi; her defasında arabalardan indirildik, kimlik kontrolünden geçirdik, kameraya alındık... Yolumuzu kesenlerin psikolojileri bozulmuştu; tam bir savaş sendromu yaşıyorlardı; arabaları durdururken ve ararken duydukları tedirginlik davranışlarına, bakışlarına yansıyor... Öyle anlaşılıyor ki, her an ölümle burun buruna olmaları, onları böyle tedirgin ediyordu...

Arama noktalarından geçip Cizre'ye ulaştığımızda ilk dikkatimizi çeken, daha önce görmüş olduğumuz bir çok evin yıkılmış olduğuydu. Görüntüler, Kobane sokaklarını andırıyordu. Evlerin duvarları top mermileriyle yıkılmış, kurşunlarla delik deşik edilmişti. Daha sonraki anlatımlardan buraların ilçenin tepelerine yerleştirilen tanklardan yapılan top atışlarıyla yıkıldığını öğrenecektik. Yani ilçe biraz çukurda kaldığı için ilçenin etrafındaki tepelere tankları yığmış ve günlerce rastgele bombalamışlar. Atılan bombaların nereye, kime, kimlere denk geldiği önemli değil. Yani öyle tekeli faşist medyada söylendiği gibi, "bir ev, evde tespit edilen teröristler" vb yok; 7'sinden 70'ine tüm Cizre halkı hedef alınmış.

Halktan insanlar, atılan toplardan gece uyuya-

madıklarını, her an kendi evlerine bunlardan birinin isabet edebileceğini düşündüklerini söylüyorlar. Yine, hareketli şeylere göre ayarlanmış, hareket eden her şeyi anında tespit edip vuran silahlardan atılan kurşunlarla ölen insanlardan, hayvanlardan bahsediliyor. Devlet, adeta Cizre'de hareket eden her şeyi vurup öldürmek, taş taş üzerinde bırakmadan yakıp, yıkmak istemiş. Tespit edilen yüzlerce ölü var; bunlar cenazesi alınabilenler. Bir de cenazesi alınmayan, tespit edilmiş 79 kişi var...

Duyduklarımız, gördüklerimiz, insanın kanını donduruyor. Mehmet Tunç'un evini ziyaret ediyoruz; ailesine tanıdıklarına başsağlığı diliyoruz. Katledilmesinin üzerinden bu kadar zaman geçmesine rağmen, insanların acıları yüzlerinden okunuyor. Sadece acı değil yüzlere yansıyan, gururla bakıyorlar bize; bakışlarından katillere duydukları öfke okunuyor. Asla unutmayacaklar, ne zalimin zalimliğini, ne de evlatlarının direnişini; onlara miras olarak bıraktıkları son sözleri... Bu halkın başeğmeyeceğini, ye-

nilmeyeceğini 7'sinden 70'ine herkesin gözlerinde çakan o mücadele azminden okuyabiliyorsunuz; acıyla yan yana duran o öfke ve gururdan... Mehmet Tunç, "Biz, teslim olmadık, halkımız bizimle gurur duysun" diyordu; tüm Cizre halkının, onun gibi yiğit insanlarla gurur duyduğunu her adımımızda gördük. Mehmet Tunç'un evinin önünde toplanan ve zafer işareti yapan çocuklar, bunun kanıtıdır. Bu nedenle polis onlara tahammül edemedi ve bizzat amirleri gelerek çocukları dağıttı... Çocukların kocaman yüreklerine öyle bir kin ve nefret oturmuş ki, biz daha sonra İdil'e gittiğimizde orada çocuklarla karşılaştık; he-yettekiler, biraz şaşkınlık, biraz espiyle durumun ne boyutta olduğunu dile getirdiler...

Cizre'de Mehmet Tunç ve diğer insanların, günlerce kuşatıldığı vahşet bodrumunun önüne geldiğimizde, hepimizin duyguları daha da yoğunlaştı; burada günlerce insanlar, aç susuz, yaralı, dışarıyla bağları kopmuş bir şekilde kapalı kalmış, sadece ara ara kurdukları telefon bağlantısıyla kendi halklarına ve dünyaya seslerini duyurmaya çalışmışlardı. Oradan yükselen çığlığın sesi, tüm dünyaya ulaştı; bu onları kurtarmaya yetmedi ama bütün dünya Mehmet Tunç ve arkadaşlarının sesini duydu. Nasıl Nazi kamplarındaki insanların görüntüleri ve yazdıkları onyıllarca sonra da olsa insanlığa ulaştıysa, Cizre'deki vahşet bodrumundaki insanların sesi ve görüntüleri de insanlara ulaştı ve ulaşmaya devam edecek.

...devamı 10. sayfada...